Agatha Christie

Agatha Christie

13 la cină

Doctorului şi doamnei Campbell Thompson

CUPRINS:

Capitolul 1 O serată artistică.
Capitolul 2 O întâlnire la cină.
Capitolul 3 Omul cu un dinte de aur.
Capitolul 4 întâlnirea.
Capitolul 5 Crima.
Capitolul 6 Văduva.
Capitolul 7 Secretara.
Capitolul 8 Posibilităţi.
Capitolul 9 A doua crimă.
Capitolul 10 Jenny Driver.
Capitolul 11 Egoista.
Capitolul 12 Fiica lordului.
Capitolul 13 Nepotul.
Capitolul 14 Cinci întrebări.
Capitolul 15 Sir Montagu Corner.
Capitolul 16 Discuţii.
Capitolul 17 Majordomul.
Capitolul 18 Pretendentul.
Capitolul 19 O mare doamnă.
Capitolul 20 Şoferul de taxi.
Capitolul 21 Mărturia lui Ronald.
Capitolul 22 Hercule Poirot se comportă ciudat.
Capitolul 23 Scrisoarea.
Capitolul 24 Veşti de la Paris.
Capitolul 25 O masă mondenă.
Capitolul 26 Paris?
Capitolul 27 Unde e vorba de ochelari.
Capitolul 28 Poirot pune câteva întrebări…
Capitolul 29 Poirot vorbeşte.

Capitolul 30 Povestea crimei.
Capitolul 31 O ultimă mărturie

Capitolul 1
O serată artistică.

Memoria publicului este scurtă. Puternicul interes şi agitaţia produse de moartea lui George Alfred St Vincent Marsh, al patrulea baron Edgware, au fost uitate şi noi evenimente de senzaţie le-au luat locul.

Numele prietenului meu, Hercule Poirot, nu a fost niciodată menţionat deschis în legătură cu acest caz. Şi acest lucru, aş putea spune, a fost în întregime conform dorinţei sale de a rămâne în umbră. Soluţionarea cazului a fost asumată de altcineva – şi chiar aşa şi-a dorit să se întâmple. Mai mult, din punctul lui de vedere, Poirot considera că acest caz a fost unul dintre eşecurile sale. Susţine întruna că doar remarca întâmplătoare a unui trecător de pe stradă 1-a făcut să revadă situaţia dintr-un nou unghi.

Oricum ar fi, numai datorită geniului său întreaga afacere a ieşit la iveală. Dacă nu era Hercule Poirot, mă îndoiesc că ar fi fost dezvăluit vreodată adevăratul vinovat de această crimă.

Şi cred că a venit timpul să pun pe hârtie tot ceea ce ştiu despre această poveste, până la cel mai mic amănunt, şi sunt sigur că astfel voi satisface din plin dorinţele unei doamne încântătoare care a fost implicată.

Îmi amintesc deseori ziua în care, prezenţi în micul, cochetul şi atât de ordonatul salon al lui Poirot, dragul meu prieten, plimbându-se cu paşi mari de-a lungul unei linii invizibile a covorului, ne-a dezvăluit pe scurt, cu o măiestrie surprinzătoare, întregul caz. Şi pentru că mi se pare cel mai potrivit, îmi voi începe şi eu istorisirea în acelaşi loc

unde s-a întâmplat – Într-un teatru londonez, anul trecut, în iunie.

Carlotta Adams era senzaţia Londrei la acel moment. Cu un an în urmă, susţinuse două matinee ce obţinuseră un succes răsunător. În anul în care are loc povestea noastră, ea îşi ducea la bun sfârşit un angajament pe trei săptămâni ce avea să se încheie a doua zi.

Această tânără americană dotată cu un talent surprinzător excela în scheciuri de una singură fără a apela la schimbări de decoruri sau de machiaj. De asemenea, părea capabilă să se exprime în orice limbă cu foarte mare uşurinţă. Sceneta sa ilustrând o seară într-un hotel cosmopolit încântase pe toată lumea. Pe rând, ea incarnase cu uşurinţă turişti americani şi germani, membri ai unei familii engleze de pătură mijlocie, doamne cu reputaţie îndoielnică, aristocraţi ruşi ruinaţi şi ospătari discreţi şi plictisiţi.

Scheciurile sale variau de la tristeţe la veselie şi viceversa. Interpretarea unei femei cehoslovace muribunde într-un spital ne pusese un nod în gât ca, un minut mai târziu, să fie înlocuit de hohote de râs de povestea unui dentist care, în timp ce-şi exercita meseria, sporovăia amical cu pacienţii săi.

Programul său se termina cu un număr intitulat „Cateta imitaţii”.

Şi de această dată, fu incomparabilă. Fără ajutorul vreunui machiaj, trăsăturile sale dispărură brusc pentru a se transforma imediat în imaginea unui politician, a unei actriţe renumite sau a unei mondene faimoase. În ipostaza fiecărui personaj, ea susţinu un scurt discurs, zugrăvind cu măiestrie prin doar câteva fraze defectele modelului ales.

Printre ultimele personaje întruchipate, fu cu adevărat remarcabil cel al lui Jane Wilkinson, o tânără şi talentată actriţă americană, foarte cunoscută la Londra. Am privit fascinaţi cum vocea caldă şi puţin răguşită transforma fără voia noastră banalităţile rostite pe un ton plin de semni-

ficaţii emoţionale în cuvinte cu înţeles puternic şi fundamental. Reproducerea gesturilor sale reţinute, a uşoarei legănări a corpului şi chiar impresia puternică de frumuseţe fizică necontenstabilă au fost fenomenale.

Admirator înfocat al frumoasei Jane Wilkinson, am fost mereu mişcat de interpretările ei emoţionante şi i-am înfruntat întotdeauna pe cei care îi recunoşteau frumuseţea, dar afirmau că îi lipseşte talentul actoricesc şi că nu era o actriţă în adevăratul sens al cuvântului.

Şi m-am simţit puţin cam straniu auzind această voce un pic răguşită şi atât de cunoscută, care mă impresionase de atâtea ori, şi privind acel gest lent al mâinii care se deschidea şi se închidea şi acea mişcare bruscă a capului aruncând părul pe spate, caracteristică actriţei la finalul scenelor sale dramatice.

Jane Wilkinson era una dintre acele actriţe care părăsiseră scena după căsătorie numai pentru a se reîntoarce câţiva ani mai târziu.

Cu trei ani în urmă, ea se căsătorise cu lordul Edgware, un bărbat bogat şi excentric. Se zvonise că l-ar fi părăsit la puţin timp după aceea şi, la un an şi jumătate după căsătorie, turnase un film în America şi, în timpul ultimului sezon teatral, cunoscuse un viu succes la Londra.

Urmărind imitaţiile reuşite, dar poate puţin caustice ale Carlottei Adams, mă întrebam ce puteau gândi personalităţile interpretate. Oare se bucurau de această publicitate gratuită? Sau îi deranja această etalare deliberată a secretelor meseriei lor? Nu întruchipa oare Carlotta Adams prestidigitatorul rival care replică: „Ah, acesta este un truc vechi şi foarte simplu! Îţi arăt eu cum se face!”

Dacă eu aş fi fost în locul persoanelor vizate m-aş fi simţit foarte neplăcut dar, bineînţeles, mi-aş fi ascuns iritarea. Trebuie să posezi un spirit foarte tolerant şi un simţ al umorului deosebit pentru a aprecia o astfel de inter-pretare nemiloasă.

Tocmai ajunsesem la aceste concluzii când, din spatele meu, se auzi un râset fermecător şi puţin răguşit, asemănător cu cel de pe scenă.

M-am întors brusc şi am văzut pe scaunul din spate, aplecată un pic înainte, cu buzele întredeschise, tocmai persoana imitată în acel moment – Lady Edgware, cunoscută mai bine sub numele de Jane Wilkinson.

Am realizat imediat că mă înşelasem în deducţiile mele. Întreaga ei atitudine şi expresia ei de încântare şi amuzament susţineau contrariul.

La finalul imitaţiei, ea aplaudă zgomotos, râzând alături de partenerul ei din acea seară, un bărbat înalt şi extrem de arătos, asemănător zeilor greci din Antichitate, pe care l-am recunoscut imediat ca fiind Bryan Martin, un star de cinema foarte popular la acel moment. Ei interpretaseră împreună mai multe roluri în producţii ale marelui ecran.

— Este minunată, nu-i aşa? Îi spuse Lady Edgware însoţitorului ei.

— Jane, se pare că te-a emoţionat profund, îi răspunse acesta râzând.

— Ei bine, este într-adevăr fermecătoare! Chiar mai talentată decât aş fi crezut.

Carlotta Adams începu o nouă imitaţie şi n-am apucat să aud comentariul lui Bryan Martin.

Însă, ceea se întâmplă mai târziu în acea seară fu o coincidenţă mai mult decât stranie.

După reprezentaţie, eu şi Poirot am mers să cinăm la Savoy.

La masa de alături, se aflau Lady Edgware, Bryan Martin şi alte două persoane pe care nu le cunoşteam. În timp ce-i atrăgeam atenţia lui Poirot asupra acestui lucru, un alt cuplu se aşează în apropierea noastră. Chipul femeii îmi păru familiar, însă, pentru moment, nu am reuşit să-i atribui vreun nume.

Mi-am dat brusc seama că femeia pe care o priveam cu stăruinţă era Carlotta Adams. Nu-1 cunoşteam pe cel care o

însoţea, un bărbat îngrijit, cu trăsături plăcute şi cumva distrate, dar cu siguranţă nu genul care să-mi provoace admiraţia.

Carlotta Adams purta o rochie neagră foarte discretă. Fizionomia sa nu oferea nimic care să-ţi atragă atenţia în mod deosebit, mobilitatea şi sensibilitatea trăsăturilor pretându-se foarte bine artei de a mima: fiind lipsite de un caracter personal, luau uşor expresia unui alt chip.

I-am împărtăşit reflecţiile mele lui Poirot şi el mă ascultă cu capul plecat, înclinat uşor înspre mine, în acelaşi timp aruncând o privire atentă către persoanele de la cele două mese în discuţie.

— A! Deci ea este Lady Edgware! Am văzut-o adesea jucând. Este o belle femme!

— Şi, în plus, o actriţă excelentă.

— Posibil.

— Nu pari prea convins.

— Totul depinde de rolul care îi este rezervat, dragul meu prieten. Dacă este în centrul piesei, dacă totul se raportează la ea, atunci devine o actriţă perfectă. Dar mă îndoiesc că ar face faţă onorabil unui rol secundar sau unui rol de compoziţie. Piesa trebuie scrisă despre ea şi pentru ea. Mi se pare că face parte dintre acele femei pentru care nu există nimic în afară de ele însele. Aceste femei se expun la grave pericole, adăugă el după o scurtă pauză.

— Ce pericole? L-am întrebat, surprins.

— Acest cuvânt te miră, mon ami. Îl menţin pentru că, vezi tu, o astfel de femeie nu vede decât un singur lucru – pe ea însăşi. Femeile de acest gen nu observă nimic din pericolele şi riscurile ce le înconjoară, multitudinea de interese conflictuale şi relaţiile dintre oameni. Nimic din toate acestea, ci doar propriul drum în viaţă. Şi astfel, mai devreme sau mai târziu, le iese în cale inevitabilul.

Am devenit brusc interesat de idee pentru că, trebuie să recunosc, nu m-aş fi gândit niciodată la aşa ceva.

— Şi despre cealaltă ce ai putea spune?

— Despre domnişoara Adams? Replică el aruncând o privire rapidă spre masa ei şi zâmbind. Ce ai dori să-ţi spun despre ea?

— Doar primul lucru care-ţi vine în minte.

— Mon cher, cred că mă confunzi cu acei ghicitori în palmă care-ţi spun cine eşti cu adevărat.

— Ei bine, cred că te-ai descurca mai bine decât mulţi dintre ei, am continuat eu jocul început de Poirot.

— Văd că ai foarte multă încredere în judecata mea, Hastings. Sunt impresionat. Nu ştiai că fiecare dintre noi este un mister greu de pătruns, un labirint de pasiuni, dorinţe şi atitudini, în permanent conflict unele cu altele? Mais oui, c'est vrai. Oricare dintre noi poate exprima o părere, dar, de cele mai multe ori, din zece încercări doar una este adevărată.

— Nu şi în cazul lui Hercule Poirot, am replicat zâmbind.

— În special în cazul lui Hercule Poirot! O, sunt perfect conştient de faptul că m-ai considerat întotdeauna puţin vanitos, însă te asigur că în realitate sunt o persoană foarte modestă.

Răspunsul lui Poirot îmi provocă râsul.

— Tu? Modest?

— Chiar aşa. Mărturisesc însă că sunt mândru de mustaţa mea mai mult decât ar trebui, pentru că n-am văzut nicăieri în Londra una care să fie demnă de comparaţie.

— Eşti în perfectă siguranţă, pentru că nici nu există vreuna, i-am răspuns scurt. Să înţeleg că nu doreşti să rişti o părere despre Carlotta Adams?

— Elle est artiste! Nu cred că aş putea adăuga ceva în plus.

— Şi după tine, viaţa ei nu este presărată cu pericole ca acea a lui Lady Edgware?

— Cu toţii ne strecurăm printre obstacole, rosti Poirot cu o voce gravă. Primejdiile ne vor aştepta întotdeauna la orice cotitură. Însă, ca să-ţi răspund la întrebare, cred că

domnişoara Adams va reuşi în viaţă. Nu-i lipseşte prezenţa de spirit şi, fără îndoială ai remarcat deja, e evreică.

Mărturisesc că îmi scăpase acest detaliu şi, acum, uitându-mă cu atenţie, sesizam pe faţa sa urme de origine semită. Poirot încuviinţă din cap şi continuă:

— Iată motivele pentru care va triumfa, cu toate că există totuşi un obstacol la care va trebui să fie atentă.

— Care?

— Dragostea pentru bani. O astfel de pasiune ar putea-o îndepărta de calea precaută pe care a ales-o.

— E o primejdie pentru oricare dintre noi.

— Sunt de acord, însă în acelaşi timp, tu sau eu am sesiza pericolul, am cântări argumentele pro şi contra. Când dragostea pentru bani este atât de profundă, nu mai vezi decât banii şi orice altceva trece pe un plan secundar.

Tonul lui serios mă făcu să zâmbesc.

— Se pare că Esmeralda, regina ţiganilor, este în mare formă în această seară, l-am tachinat pe Poirot.

Fără a se emoţiona, micul detectiv belgian reluă:

— Psihologia este un domeniu interesant. Şi, un criminolog devotat nu poate exclude studiul psihologiei, pentru că nu actul în sine este important, ci motivul care a dus la acest act. Mă asculţi, Hastings?

L-am asigurat de atenţia mea completă.

— Dragul meu Hastings, am observat că de fiecare dată când lucrăm împreună la un caz mă îndemni să măsor urme de paşi, să analizez scrumiere sau să mă întind pe podea pentru a examina cine ştie ce detaliu. Te-ai gândit oare vreodată că aşezat comod într-un fotoliu, cu ochii închişi, poţi găsi mai uşor soluţia unei probleme, pentru că atunci vezi lucrurile cu ochii minţii?

— Nu este şi cazul meu. Mie mi se întâmplă doar un singur lucru când stau aşezat într-un fotoliu cu ochii închişi.

— Am observat, continuă Poirot. Şi mi se pare surprinzător. În astfel de momente, creierul ar trebui să lucreze cu mai multă înverşunare şi nu să se scufunde într-

un somn liniştit. Activitatea mentală este atât de interesantă, atât de stimulantă! Folosirea celulelor cenuşii este o plăcere mentală. Doar ele sunt singurele în care putem să ne încredem pentru a ajunge la adevăr…

Recunosc că l-am auzit pe Poirot de atâtea ori men-ţionând celulele lui cenuşii, încât mi-am creat un obicei de a-mi îndrepta atenţia spre altceva când vine vorba despre ele. Şi de această dată, mi-am ocupat timpul observând cele patru persoane de la masa alăturată. Când monologul lui se apropie de sfârşit, i-am atras atenţia chicotind:

— Poirot, ai dat lovitura. Frumoasa Lady Edgware nu-şi mai poate lua ochii de la tine.

— Fără îndoială, a fost informată asupra identităţii mele, replică Poirot, făcând un vădit efort pentru a părea indiferent.

— Cred mai degrabă că e vrăjită de eleganţa mustăţii tale.

— Tocmai pentru că este unică, recunoscu Poirot, mângâindu-şi podoaba discret.„Peria de dinţi” pe care voi aţi adoptat-o mi se pare o oroare, o atrocitate, o crimă împotriva generozităţii Naturii. Aşa că te implor, bunul meu prieten, să-ţi laşi mustaţa să crească.

— Măi să fie! L-am întrerupt, ignorându-i rugămintea. Doamna se ridică şi se îndreaptă înspre masa noastră. Bryan Martin încearcă să o oprească, dar ea este de neînduplecat.

Jane Wilkinson se apropie hotărâtă de masa noastră. Poirot se ridică şi salută. Eu, la fel.

— Domnul Hercule Poirot, nu-i aşa? Zise vocea melo-dioasă şi gravă a lui Jane Wilkinson.

— El însuşi, la dispoziţia dumneavoastră, doamnă.

— Aş vrea să vă vorbesc, domnule Poirot. Trebuie să vă vorbesc neapărat.

— Vă ascult, madame. Luaţi loc, vă rog.

— Nu, nu aici. Ci în particular. Vom urca de îndată în apartamentul meu.

Bryan Martin o ajunse din urmă şi i se adresă dezaprobator:

— Jane, aşteaptă cel puţin până la sfârşitul mesei. Nu am terminat de mâncat şi nici domnul Poirot.

Însă Jane Wilkinson nu se lăsă prea uşor convinsă:

— Ce importanţă are, Bryan? Vom cina cu toţii în apartament. Fii bun şi dă ordinele necesare. Şi, Bryan…!

Se grăbi în urma lui Bryan, în timp ce acesta se înde-părta, şi păru să-i şoptească la ureche ceva cu un ton hotărât. Scuturând din cap şi ridicând din sprâncene, el se împotrivi la început, însă tonul decisiv cu care ea îi vorbi din nou îl făcu să cedeze, ridicând din umeri.

O dată sau de două ori în timpul acestei scurte discuţii, Jane îşi întoarse privirea înspre Carlotta Adams şi m-am întrebat dacă ceea ce îi sugera avea vreo legătură cu tânăra americană.

Mulţumită de rezultatul discuţiei, Jane reveni la noi.

— Să urcăm repede, zise, aruncându-mi un zâmbet strălucitor.

Şi, fără să se sinchisească dacă invitaţia ne convenea sau nu, ne îndrumă spre lift.

— Domnule Poirot, reluă ea, doar norocul v-a scos în calea mea în această seară şi nu-mi vine să cred cum totul pare să fie în favoarea mea. De ceva vreme, mă frământ şi mă întreb ce să fac, şi când v-am văzut la masa alăturată, mi-am zis: „Domnul Poirot îmi va spune ce să fac”. Se opri pentru un moment pentru a-i spune liftierului: La etajul doi!

— Dacă vă pot fi de folos cu ceva…, începu Poirot.

— Sunt sigură. Mi s-a spus că sunteţi un om extraor-dinar. Şi dacă există cineva care mă poate ajuta să ies din necazul în care mă aflu, dumneavoastră sunteţi cel mai potrivit.

La etajul doi, Jane Wilkinson ne însoţi de-a lungul culoarului şi, oprindu-se în dreptul unei uşi, ne conduse într-unui dintre apartamentele cele mai luxoase ale hotelului Savoy.

Aruncându-şi capa de blană albă pe un scaun şi poşeta ornată cu pietre preţioase pe masă, actriţa se afundă într-un fotoliu şi declară:

— Domnule Poirot, într-un fel sau altul, trebuie să scap de soţul meu!

Capitolul 2
O întâlnire la cină

— Madame, răspunse Poirot, încercând să-şi revină după un prim moment de surpriză, a despărţi o femeie de bărbatul ei nu face parte din atribuţiile mele.

— Bineînţeles că ştiu acest lucru.

— Aveţi nevoie mai degrabă de un avocat.

— Tocmai aici vă înşelaţi. Sunt sătulă de avocaţi, fie ei cinstiţi sau oneroşi, şi niciunul dintre cei pe care i-am consultat până acum nu a fost capabil să mă ajute. Sunt experţi în ale legii, însă, în afară de asta, nu au pic de simţ al vieţii.

— Şi credeţi că eu am?

Ea zâmbi.

— Am auzit că nu vă scapă nimic, domnule Poirot.

— Comment? Mă tem că nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Ei bine, mi s-a spus că sunteţi cel mai inteligent om.

— Doamnă, fie că sunt inteligent sau nu… Realitatea face că sunt inteligent… De ce-aş nega-o? Însă în ceea ce priveşte afacerea dumneavoastră, nu cred că este genul meu.

— Şi de ce nu? E vorba despre o problemă!

— O problemă?

— O problemă complicată care trebuie rezolvată, continuă Jane Wilkinson. Şi n-am auzit să fiţi omul care să dea înapoi în faţa unei dificultăţi.

— Permiteţi-mi să vă felicit pentru perspicacitate, madame. Însă, vă repet, nu mă ocup de anchete pentru obţinerea unui divorţ. Nu consider prea plăcută… Ce métier-là.

— Dar dragul meu domn, nu vă cer să-mi spionaţi soţul. Nu m-ar ajuta cu nimic. Doresc numai să scap de el şi sunt sigură că mă puteţi sfătui cum să fac asta.

Poirot se gândi pentru un moment şi, când vorbi, tonalitatea vocii sale se schimbă.

— Mai întâi, madame, spuneţi-mi vă rog de ce sunteţi atât de nerăbdătoare să scăpaţi de lordul Edgware?

— Vreau să mă recăsătoresc. Ce alt motiv aş putea avea? Răspunse ea, fără nici un fel de ezitare, privindu-1 cu un aer inocent, cu ochii săi mari şi albaştri.

— Păi atunci cu siguranţă aţi putea obţine divorţul fără prea mare dificultate.

— Nu-mi cunoaşteţi soţul, domnule Poirot. Este… Este… Nu ştiu cum să mă exprim. Este un bărbat bizar… Nu se aseamănă cu nici un alt bărbat.

Tremurând uşor, făcu o pauză şi continuă:

— Cred că un astfel de om n-ar trebui să se însoare cu nimeni. Spun adevărul doar că nu ştiu cum să vă explic. Este un bărbat… Ciudat. Prima sa nevastă 1-a părăsit fugind din domiciliul conjugal şi abandonându-şi copilul de trei luni. El n-a consimţit niciodată să divorţeze şi ea a murit după o vreme în mizerie, undeva în străinătate. Apoi el s-a căsătorit cu mine. Şi eu, ei bine, n-am putut rezista. Îmi inspira teamă. L-am părăsit şi am plecat în Statele Unite. Nu am nici un motiv întemeiat pentru a-i cere divorţul şi, în schimb, i-am dat lui o grămadă de motive, însă nu vrea să-1 intenteze. E într-un fel… Fanatic, cred.

— În anumite state ale Americii, vi s-ar acorda cu uşurinţă divorţul, madame.

— Da, dar n-ar avea nici o valoare, pentru că intenţionez să locuiesc în Anglia.

— În Anglia?

— Da.

— Şi, dacă-mi permiteţi, cine e viitorul soţ?

— Tocmai în asta constă dificultatea. Ducele de Merton.

Am rămas stupefiat. Ducele de Merton era disperarea mamelor cu fete de măritat. Tânăr cu tendinţe monahale, catolic anglican convins, se spunea că era în întregime sub papucul mamei sale, o redutabilă ducesă bogată. Ducea o viaţă ascetică, colecţiona porţelanuri chinezeşti şi trecea drept un om cu gusturi artistice. Se mai spunea şi că este un misogin convins.

— Sunt nebună după el! Declară Jane pe un ton sentimental. N-am mai întâlnit nici un om ca el, iar castelul Merton este o minunăţie. Întreaga poveste este cel mai romantic lucru care s-a întâmplat vreodată. În plus, el este atât de fermecător! Odată căsătorită voi renunţa la scenă. Oricum nu mă mai atrage deloc, reluă ea după o scurtă pauză.

— Între timp, remarcă Poirot cu o voce seacă, lordul Edgware stă în calea tuturor acestor proiecte romantice.

— Exact! Şi numai gândul la asta mă înnebuneşte. Dacă ne-am fi aflat în Chicago, continuă ea gânditoare, l-aş fi putut face să dispară fără probleme, dar din câte ştiu, în ţara asta nu se recurge la asasini plătiţi, nu-i aşa?

— În această ţară, madame, replică Poirot zâmbind, credem că orice fiinţă umană are dreptul să trăiască.

— Ei bine, nu ştiu cum e mai bine. Dar dacă ar fi după mine, cred că v-ar fi mai bine fără unii dintre politicieni şi, dacă l-aţi cunoaşte pe lordul Edgware la fel de bine ca mine, moartea sa nu ar constitui o pierdere, ci mai degrabă contrariul.

Se auzi o bătaie în uşă şi un ospătar intră cu câteva platouri. Jane Wilkinson continuă nestingherită, fără a se sinchisi de prezenţa acestuia:

— Însă, domnule Poirot, nu vă cer să-1 ucideţi de dragul meu.

— Mulţumesc, madame.

— M-am gândit doar că l-aţi putea determina să divorţeze, prezentându-i câteva argumente isteţe. Convingeţi-1 să

accepte ideea unui divorţ. Sunt sigură că aţi putea face acest lucru.

— Madame, cred că îmi supraestimaţi puterea de convingere.

— Nici pe departe! Domnule Poirot, sunt sigură că veţi găsi un motiv oarecare. Îşi fixă ochii ei mari, albaştri, asupra prietenului meu şi încheie cu o voce dulce, seducătoare: Vreţi să mă vedeţi fericită, nu-i aşa?

— Vreau ca toată lumea să fie fericită! O asigură Poirot cu prudenţă.

— Bineînţeles, dar nu mă gândeam la toată lumea aici, ci doar la mine.

— Aş putea spune, madame, că asta faceţi întotdeauna.

— Credeţi că sunt egoistă?

— Nu am afirmat acest lucru, madame!

— Eu, în schimb, recunosc asta. Însă e doar pentru că nu suport ideea că într-o zi aş putea fi nefericită. Gândul acesta îmi afectează până şi abilitatea de a juca pe scenă. Şi, cu siguranţă, voi fi condamnată la o viaţă mizerabilă dacă nu consimte să divorţeze sau… Dacă nu moare. Şi, dacă mă gândesc mai bine, aş prefera să-1 ştiu mort. Astfel, m-aş simţi eliberată de el pentru totdeauna.

Îl privi pe Poirot, aşteptând ca acesta să o înţeleagă. Se ridică, îşi luă capa de blană albă şi se uită insistent la acesta. Prin uşa întredeschisă, am auzit voci pe culoar.

— Mă veţi ajuta, domnule Poirot, nu-i aşa? Dacă nu…

— Dacă nu, madame?

— Iau un taxi şi îi fac felul chiar eu! Declară zâmbind.

Dispăru în camera vecină tocmai în momentul când îşi făceau apariţia Bryan Martin, perechea care mai devreme lua cina cu el şi Jane Wilkinson, precum şi Carlotta Adams şi însoţitorul ei. Perechea îmi fu prezentată ca domnul şi doamna Widburn.

— Bună seara. Unde e Jane? Voiam să o anunţ că am reuşit să-i îndeplinesc dorinţele, zise Bryan.

Jane apăru în cadrul uşii cu un ruj în mână.

— Iată-vă! Exclamă ea. Minunat! Domnişoară Adams, am fost atât de impresionată de reprezentaţia dumnea-voastră, încât am simţit că trebuie să vă cunosc neapărat. Haideţi cu mine să discutăm în timp ce îmi împrospătez puţin machiajul. Sunt de părere că arăt îngrozitor.

Carlotta Adams îi acceptă invitaţia, iar Bryan Martin se instală comod într-un fotoliu.

— Deci, domnule Poirot, iată-vă prins! A reuşit oare draga noastră Jane să vă convingă să-i ţineţi partea? Credeţi-mă pe cuvânt că ar fi mai bine să-i cedaţi. Nu ştie ce înseamnă cuvântul „nu”.

— Probabil pentru că nu i s-a spus niciodată.

Bryan Martin îşi aprinse o ţigară şi, lăsat pe spate, trimitea spre tavan rotocoale de fum.

— Jane e o femeie cu un caracter uimitor. Nu respectă pe nimeni şi nimic. Nu are pic de simţ moral. N-aş spune că este imorală, pentru că n-ar fi adevărat. Aş numi-o mai degrabă amorală, pentru că este interesată de un singur lucru: propria plăcere. Cred că ar ucide fără remuşcări pe oricine i-ar sta în cale, continuă zâmbind, şi s-ar simţi jignită dacă, prinsă în flagrant delict, ar fi condamnată pentru asta. Problema este că ar fi prinsă cu siguranţă. Nu are pic de minte. Părerea ei în ceea ce priveşte crima este de a se urca într-un taxi, de a nu-şi ascunde identitatea şi de a trage.

— Şi ce anume vă face să afirmaţi acest lucru? Murmură Poirot.

— Poftim?

— O cunoaşteţi bine, mosieur?

— Aş spune mai degrabă că o cunoşteam, răspunse Bryan, râzând mai degrabă ironic. Nu sunteţi de aceeaşi părere cu mine? Ceru el părerea celorlalţi.

— Jane este o egoistă, fu de acord doamna Widburn. Dar aşa trebuie să fie o actriţă dacă doreşte să-şi exprime întreaga personalitate.

Poirot rămase tăcut, privindu-1 insistent pe Bryan Martin cu o curiozitate care-mi păru atunci de neînţeles.

În acel moment, Jane sosi din cealaltă cameră, urmată de Carlotta Adams. Fără îndoială că Jane îşi refăcuse machiajul, spre întreaga ei satisfacţie. Pentru mine era exact ca şi înainte, neputând deveni mai frumoasă decât era în realitate.

Cina ce urmă fu foarte veselă, cu toate că, uneori, am avut impresia că pluteau în atmosferă câţiva curenţi subtili, ai căror sens exact îmi scăpa.

Departe de mine gândul că Jane Wilkinson putea fi responsabilă de asta. Era evident că această tânără era capabilă să se concentreze numai asupra unei singure idei deodată, iar pentru moment, satisfăcută că-şi îndeplinise dorinţa de a-1 întâlni pe Poirot, se arăta în cea mai bună dispoziţie. M-am convins că o invitase pe Carlotta Adams din pur capriciu şi din simplul motiv că imitaţia atât de veridică a propriei persoane realizată de aceasta o amuzase nespus.

Nu, cu siguranţă, Jane Wilkinson nu avea nici o legătură cu senzaţia ciudată pe care o resimţeam. Şi-atunci cui i-aş fi putut-o imputa?

Pe rând, mi-am studiat atent convivii.

Bryan Martin? Purtarea sa nu părea deloc naturală, dar am pus-o pe seama calităţilor sale de vedetă a ecranului. Acest bărbat vanitos şi plin de preţiozitate continua să-şi joace rolul şi în viaţa de toate zilele, căci te lepezi mai greu de obiceiul devenit o a doua piele.

Comportamentul Carlottei Adams era, fără îndoială, destul de natural. Acum, când puteam să o studiez îndea-proape, descopeream în ea o tânără liniştită, cu o voce armonioasă şi gravă. Poseda un farmec discret, mai degrabă comun, care consta parcă din absenţa oricărei note discordante sau stridente. Întreaga ei fiinţă îmi sugera o supunere blândă. Părul negru, ochii de un albastru pal, tenul mat şi gura mobilă şi sensibilă îmi întregeau senzaţia negativă de

comun. Un chip plăcut, dar greu de recunoscut, întâlnind-o îmbrăcată cu alte veşminte.

Acceptase cu o plăcere evidentă complimentele şi cuvintele lui Jane. Orice tânără în poziţia ei ar fi făcut la fel, însă tocmai atunci se întâmplă ceva ce-mi schimbă complet percepţia legată de ea. O privi pe Jane care îşi întorsese capul pentru a-i vorbi lui Poirot şi am desluşit cu surprindere în ochii tinerei femei o curiozitate atentă la orice detaliu şi, în acelaşi timp, o ostilitate evidentă. Să fi fost vanitate feminină sau, probabil, invidie profesională? Jane era o actriţă aflată în culmea succesului, pe când Carlotta de-abia acum se făcea remarcată.

Mi-am îndreptat atenţia asupra celorlalţi trei invitaţi. In ceea ce-i priveşte pe domnul şi doamna Widburn, el era înalt şi cadaveric, iar ea durdulie, blondă şi plină de efuziune. Întruchipau imaginea oamenilor înstăriţi, pasionaţi de orice e legat de universul scenei şi, de fapt, era singurul subiect pe care erau dispuşi să-1 discute. Având în vedere recenta mea absenţă din Londra, nu eram la curent cu noutăţile din lumea teatrală şi, în cele din urmă, doamna Widburn îşi întoarse ostentativ spatele şi mă ignoră pentru tot restul serii.

În sfârşit, ultimul dintre comeseni era însoţitorul Carlottei Adams, un tânăr brunet, cu faţa rotundă şi veselă. Am bănuit de la bun început că era puţin mai ameţit decât s-ar fi cuvenit şi, pe măsură ce cantitatea de şampanie îngurgitată crescu, acest lucru deveni şi mai evident.

În prima parte a mesei, stătu tăcut şi bosumflat, părând că suferă de o ofensă primită recent. Apoi, spre sfârşit, începu să mi se destăinuie ca unui vechi prieten:

— Ceea ce vreau să spun... Nu este..., îşi începu discursul presărat de bâlbâieli, mă înţelegi, nu-i aşa, bătrâne? Adică, spune-mi tu... Dacă o femeie îţi face neîncetat reproşuri şi îţi dă toate planurile peste cap, fără ca vreodată să-i fi spus vreun cuvânt nepotrivit... Nu te-ai aştepta la asta. Ştii tu:

familie puritană, americani sută la sută… În fine, o fată bună! Ce vreau să spun este… Aşa, unde rămăsesem?

— Spuneai că nu eşti de-al lor, i-am răspuns pe un ton liniştitor.

— Ei bine, nu are importanţă. Uite, a trebuit să mă-mprumut de la croitorul meu pentru această seară, un tip foarte săritor. Îi datorez bani de ani de zile… Este o legătură între noi şi nimic nu se compară cu o legătură între doi oameni… Tu şi cu mine… Tu şi cu mine… Dar cine dracu' eşti tu, bătrâne?

— Mă numesc Hastings.

— Nu mai spune! Puteam să jur că vorbesc cu vechiul meu prieten Spencer Jones! Bătrânul Spencer Jones! Ultima dată când l-am întâlnit la Eton şi Harrow l-am tapat de cinci lire. Părerea mea e că oamenii se aseamănă al dracului între ei. Bine că nu suntem chinezi, că nu ne-am mai fi deosebit unul de altul.

Scutură din cap trist, apoi se înveseli brusc şi mai înghiţi o gură de şampanie.

— Orice s-ar întâmpla, măcar nu sunt un negru nenorocit!

Se pare că această remarcă îi dădu o vie satisfacţie, căci continuă cu câteva observaţii pline de speranţă.

— Ia întotdeauna din viaţă ce are ea mai bun, băiete. Adică, uită-te la partea bună a lucrurilor. Într-una din aceste zile, când voi fi ajuns, să zicem, pe la şaptezeci şi cinci sau optzeci de ani, voi fi un om bogat. Atunci, un-chiul meu va fi mort şi eu îmi voi putea plăti croitorul.

Zâmbi fericit la acest gând.

Părea beat, dar simpatic. Avea un chip rotund şi o mustaţă neagră, incredibil de mică, care îţi dădea impresia că este izolată undeva în mijlocul unui deşert.

Am observat că atenţia Carlottei Adams era îndreptată asupra lui şi, după o privire scurtă, aceasta se ridică de la masă.

— A fost frumos din partea dumneavoastră că aţi acceptat să urcaţi în apartamentul meu, îi spuse Jane. Ador aceste

reuniuni improvizate. Dumneavoastră?
— Eu nu, răspunse sec domnişoara Adams. Eu mă gândesc întotdeauna înainte să întreprind ceva. Acest lucru mă scuteşte de eventuale neplăceri.
— Oricum ar fi, rezultatele vă îndreptăţesc, îi spuse Jane zâmbind. Niciodată nu m-am simţit atât de bine ca la reprezentaţia din seara aceasta.
Trăsăturile Carlottei se destinseră şi îi răspunse lui Jane pe un ton cald:
— Cât de amabilă sunteţi! Vă mulţumesc pentru apre-cieri. Ca toate debutantele, am nevoie de încurajări.
— Carlotta, o întrerupse însoţitorul său, dă bună seara la toată lumea, mulţumeşte-i mătuşii Jane pentru această cină şi să plecăm.
Reuşi printr-un miracol să nimerească uşa din prima şi Carlotta îl urmă cu paşi repezi.
— Mi s-a parut mie sau tocmai m-a numit „mătuşa Jane”? Nici nu l-am observat până acum, spuse Jane.
— Draga mea, nu-i da atenţie, zise doamna Widburn. De mic copil a reprezentat o speranţă în lumea dramatică. Nu s-ar zice astăzi, nu-i aşa? E trist când vezi că debuturi atât de promiţătoare eşuează într-un mod lamentabil. Şi acum, eu şi Charles trebuie să ne retragem.
Soţii Widburn plecară, iar Bryan Martin îi însoţi.
— Ei bine, domnule Poirot?
Poirot îi zâmbi actriţei.
— Eh bien, Lady Edgware?
— Vă implor, nu-mi spuneţi aşa. Lăsaţi-mă să uit acest nume, sau o să vă cred omul cel mai insensibil din întreaga Europă!
— Şi totuşi, n-am o inimă de piatră.
După părerea mea, Poirot băuse un pic prea multă şampanie, poate o cupă în plus.
— Deci ne-am înţeles, dragă domnule Poirot! Veţi merge la soţul meu şi-1 veţi convinge să-mi elibereze calea?
— Da, voi merge să-1 văd, promise Poirot precaut.

— Şi dacă refuză să vă asculte, cum prevăd, vă veţi gândi la un alt mijloc. Se zice că sunteţi omul cel mai inteligent din Anglia.

— Madame, cum se face că atunci când e vorba de sufletul meu vă raportaţi la întreaga Europă, şi în ceea ce priveşte inteligenţa mea vă limitaţi comparaţia la Anglia?

— Dacă veţi reuşi, vă voi proclama cel mai remarcabil om din tot universul!

Poirot ridică o mână.

— Madame, nu vă promit nimic. Din curiozitate pentru natura psihologică, mă voi strădui să obţin o întâlnire cu soţul dumneavoastră.

— Puteţi să-1 analizaţi din punct de vedere psihologic cât doriţi. Poate chiar îi va face bine. Pe mine mă interesează numai să rezolvaţi această situaţie, de dragul meu. Vreau să-mi trăiesc povestea de dragoste, domnule Poirot! Cu un aer visător, ea adăugă: Gândiţi-vă ce surpriză senzaţională va produce această istorie!

Capitolul 3

Omul cu un dinte de aur.

Câteva zile mai târziu, în timp ce ne luam micul dejun, Poirot îmi întinse o scrisoare pe care tocmai ce-o deschisese.

— Ce părere ai despre asta, mon ami?

Biletul venea din partea lordului Edgware şi, într-un limbaj formal şi sec, stabilea o întâlnire pentru a doua zi la ora 11.

Trebuie să recunosc că am rămas foarte surprins. Poirot acceptase să facă acest lucru într-un moment de bună dispoziţie şi nu-mi trecuse nici o clipă prin minte că avea vreo intenţie de a-şi ţine promisiunea făcută actriţei.

Poirot îşi dădu imediat seama ce se petrecea în mintea mea şi mă privi clipind şiret din ochi.

— Dar, mon ami, bineînţeles că nu a fost numai efectul şampaniei.

— Departe de mine ideea asta.

— Ba da… ba da… În sinea ta ţi-ai zis: „Bietul bătrân, vrea să-i facă pe plac gazdei, şi-a luat un angajament pe care n-o să-1 ducă la bun sfârşit şi pe care oricum nu are de gând să-1 respecte”. Însă, prietene, promisiunile lui Hercule Poirot sunt sacre.

Şi îşi luă un aer foarte demn, în timp ce pronunţa aceste ultime cuvinte.

— Bineînţeles. Bineînţeles. Ştiu asta, am încercat. Dar am crezut că judecata ta a fost puţin… Cum să-ţi spun… Influenţată.

— Nu am obiceiul să mă las „influenţat”, cum spui tu, Hastings. Nici cea mai bună şampanie şi nici cea mai atractivă şi seducătoare femeie nu influenţează judecata lui Hercule Poirot. Nu, mon ami, sunt doar interesat de această afacere.

— De povestea de dragoste a lui Jane Wilkinson?

— Nu neapărat. Povestea ei de dragoste, cum o numeşti tu, este o afacere comună, un alt pas în cariera de succes a unei femei foarte frumoase. Dacă ducele de Merton n-ar fi deţinut un titlu de nobleţe şi o avere considerabilă, acest călugăr romantic nu ar fi interesat-o cu siguranţă pe doamna noastră. Ceea ce mă intrigă pe mine este latura psihologică a poveştii, interdependenţa dintre personaje. Şi mă bucur de ocazia de a-1 studia îndeaproape pe lordul Edgware.

— Sper că nu te aştepţi să reuşeşti în misiunea pe care ţi-ai asumat-o?

— Pourquoi pas? Fiecare dintre noi are un punct slab. Doar nu crezi, Hastings, că studiul acestui caz, din punct de vedere psihologic, mă va împiedica să îmi dau întreaga stăruinţă în reuşita misiunii ce mi-a fost încredinţată. Ador să-mi pun inteligenţa la treabă.

M-am temut că va începe iar să vorbească despre micile celule cenuşii şi, pentru a evita, i-am spus repede:

— Deci, mâine la 11 mergem în Regent Gate?

— Noi”! Făcu Poirot, ridicând din sprâncene, ceea ce îi dădu un aer nostim.

— Poirot! Am rostit cu surprindere. Doar n-o să te duci fără mine? De obicei te însoţesc peste tot.

— Dacă ar fi vorba despre o crimă, despre un caz misterios de otrăvire, un asasinat… Ei, aş mai înţelege că te-ar pasiona. Dar o simplă neînţelegere socială?

— Nici un cuvânt în plus, am continuat hotărât. Vin cu tine.

Poirot schiţă un zâmbet şi în acel moment ni se anunţă vizita unui gentleman.

Spre surprinderea noastră, l-am văzut intrând pe Bryan Martin.

Actorul părea mult mai în vârstă la lumina zilei. Era la fel de frumos, dar de o frumuseţe cam răvăşită şi atitudinea lui oarecum tensionată mă făcu să mă gândesc că era posibil să fi fost un consumator obişnuit de droguri.

— Bună dimineaţa, domnule Poirot, zise actorul vesel. Mă bucur să văd că dumneavoastră şi căpitanul Hastings luaţi micul dejun la o oră rezonabilă. Apropo, presupun că sunteţi foarte ocupat, pentru moment?

— Dimpotrivă, în prezent nu am nimic important de făcut, îi răspunse Poirot zâmbind amabil.

— Măi să fie! Nici un telefon de la Scotland Yard? Nici o problemă de natură delicată de rezolvat pentru familia regală? Nu pot să cred!

— Dragă domnule, confundaţi ficţiunea cu realitatea. Vă asigur că, pentru moment, sunt absolut liber şi, mulţumesc lui Dumnezeu, nu încă fără ocupaţie.

— Spre norocul meu, continuă Bryan râzând. În acest caz, sper că mă veţi putea ajuta pe mine.

Poirot îl privi pe tânăr cu foarte mare atenţie şi, după câteva minute, îi răspunse:

— Să-nţeleg că aveţi vreo problemă pe care doriţi să mi-o încredinţaţi?

— Ei bine… Şi da, şi nu.

De data aceasta, râsul lui fu puţin nervos. Privindu-1 în continuare cu mare atenţie, Poirot îi făcu semn să se aşeze pe un scaun în faţa noastră.

— Să vedem despre ce este vorba, zise Poirot.

Bryan Martin ezită, părând că nu ştie cum să înceapă istorisirea.

— Necazul e că nu vă pot da atât de multe detalii pe cât mi-aş dori. Este un pic mai dificil. Vedeţi, totul a început în America.

— În America? Aşa…

— Călătoream cu trenul, când, din pură întâmplare, mi-a atras atenţia un anumit bărbat, scund, urât, proaspăt ras, cu ochelari şi un dinte de aur.

— O! Un dinte de aur!

— Exact. Şi în asta constă chiar esenţa poveştii.

Poirot încuviinţă din cap de câteva ori.

— Încep să înţeleg. Continuaţi!

— După cum vă spuneam, îl remarcasem pe acest om în trenul cu care mergeam spre New York. Şase luni mai târziu, pe când mă aflam la Los Angeles, l-am întâlnit din nou. Nu mi s-a părut ceva ieşit din comun, cu toate că la momentul respectiv nu vedeam nici un motiv pentru care s-ar fi aflat acolo.

— Apoi?

— O lună mai târziu, a trebui să merg la Seattle şi, la puţin timp după ce am ajuns acolo, pe cine văd? Nimeni altul decât acelaşi bărbat, de data aceasta purtând barbă.

— Foarte curios!

— Nu-i aşa? Bineînţeles că, la acel moment, nu mi-am imaginat că prezenţa lui avea vreo legătură cu mine. Însă când l-am văzut iar în Los Angeles, fără barbă, la Chicago, cu mustaţă şi sprâncene false şi într-un orăşel de munte deghizat în cerşetor, am început să-mi pun întrebări.

— Normal.

— Şi, în sfârşit, cu toate că poate părea ciudat, însă nu mai am nici cea mai mică urmă de îndoială, cred că eram

spionat.
— Remarcabil!
— Nu-i aşa? După aceea m-am asigurat că nu mi se pare. Oriunde m-aş fi aflat, undeva în apropiere apărea şi acest personaj sub diferite deghizări. Din fericire, mulţumită dintelui său de aur, îl identificam întotdeauna destul de uşor.
— O, dintele de aur, o foarte fericită coincidenţă.
— Cu siguranţă.
— Spuneţi-mi, domnule Martin, dar nu i-aţi vorbit niciodată acestui individ, să-1 întrebaţi motivul supravegherii sale?
Actorul ezită.
— Nu. O dată sau de două ori mi-a trecut prin cap s-o fac, dar m-am abţinut. M-am gândit că n-aş fi făcut altceva decât să-1 pun în gardă şi, în plus, n-aş fi aflat nimic. Şi, odată ce ei şi-ar fi dat seama că a fost descoperit, l-ar fi înlocuit cu altcineva, unul pe care nu l-aş mai fi recunoscut atât de uşor.
— En effet., cineva fără acel preţios dinte de aur.
— Exact. Poate am greşit… Dar asta am gândit atunci.
— Domnule Martin, aţi menţionat cuvântul „ei” puţin mai înainte. La cine vă refereaţi?
— La nimeni în mod deosebit. Am presupus, fără un anumit motiv, că sunt mai multe persoane în spatele acestei poveşti.
— Aveţi vreun motiv pentru a crede acest lucru?
— Niciunul.
— Cu alte cuvinte, nu aveţi nici cea mai mică idee cine ar dori să vă spioneze sau care ar fi motivul pentru care ar face asta.
— Niciuna. Cu toate că…
— Continuez, îl încurajă Poirot.
— Ar fi ceva, spuse Bryan Martin şovăind. E doar o vagă bănuială din partea mea.

— Domnul meu, uneori o bănuială poate fi cheia întregii poveşti.

— E vorba de un incident care s-a petrecut acum doi ani, la Londra. O întâmplare fără importanţă, dar una inexplicabilă şi pe care n-o poţi da uşor uitării. M-am gândit deseori la aceasta şi am încercat să-i găsesc un sens. Şi tocmai pentru că nu am găsit nici o explicaţie la momentul respectiv, mă întreb dacă nu cumva această supraveghere are vreo legătură cu ea. Dar, pur şi simplu, oricât m-aş chinui, nu-mi pot da seama de ce şi cum.

— Poate o s-o descopăr eu.

Iarăşi, Bryan Martin păru încurcat.

— Cu siguranţă, dar vedeţi dumneavoastră, necazul e că nu vă pot vorbi deschis despre asta, nu acum. Poate că peste o zi sau două, o voi putea face.

Privirea întrebătoare a lui Poirot îl îndemnă să continue:

— Vedeţi, în toată povestea asta e amestecată şi o tânără.

— Ah! Parfaitement! O englezoaică?

— Da. Dar de ce credeţi că ar fi vorba despre o englezoaică?

— Foarte simplu. Nu puteţi vorbi acum, dar speraţi s-o faceţi într-o zi, două. Asta înseamnă că speraţi să obţineţi, în prealabil, permisiunea acestei tinere. Aşadar, ea se află în Anglia. Mai mult, ea se afla în Anglia în perioada în care aţi fost urmărit, altfel, dacă ar fi fost în America, aţi fi căutat-o atunci pentru a găsi răspuns. Prin urmare, pentru că a locuit în Anglia în ultimele optsprezece luni, deduc, fără a fi sigur, că este englezoaică. Un raţionament corect, nu credeţi?

— Oarecum. Spuneţi-mi, domnule Poirot, dacă ea îmi acordă permisiunea să vorbesc, îmi promiteţi că mă veţi ajuta?

Poirot făcu o pauză, timp în care păru că dezbate problema în minte. In sfârşit, întrebă:

— De ce aţi venit la mine, înainte să-i cereţi ei permisiunea?

Bryan Martin se gândi o secundă:

— Păi, mă gândeam…, se bâlbâi el, voiam s-o conving să… Clarifice lucrurile… Adică să vă lase să aflaţi adevărul. Altfel spus, dacă dumneavoastră sunteţi cel care va investi-ga afacerea, nu va fi necesar să o facem publică, nu?

— Asta depinde, replică Poirot cu calm.

— Cum adică?

— Dacă este vorba despre o crimă…

— O! Nu este vorba despre nici o crimă.

— Nu ştiţi încă. Poate.

— Însă veţi face ce e mai bine pentru ea… Pentru noi, nu-i aşa?

— Cu siguranţă. Şi după un moment de tăcere, continuă: Spuneţi-mi, urmăritorul dumneavoastră… Această umbră… Câţi ani părea să aibă?

— O! Părea destul de tânăr. Cam de treizeci de ani.

— A! Acesta este un amănunt remarcabil. Iată ce face problema mai interesantă decât credeam!

L-am privit fix pe Poirot şi Bryan Martin făcu la fel, căci ultima lui remarcă era cu siguranţă inexplicabilă, în aceeaşi măsură şi pentru el, cât şi pentru mine. Bryan ridică spre mine din sprâncene sperând la un răspuns, dar eu am scuturat din cap neputincios.

— Da, murmură Poirot. Întreaga poveste devine foarte interesantă.

— Se poate să fi fost puţin mai în vârstă, rosti Bryan nesigur, dar mă îndoiesc.

— Nu, nu. Aprecierea dumneavoastră este exactă, domnule Martin. Foarte interesant… Extraordinar de interesant.

Deconcertat de cuvintele enigmatice ale lui Poirot, Bryan Martin păru să nu mai ştie ce să facă sau ce să spună în continuare şi se lansă într-o conversaţie de convenienţă.

— Reuşită petrecere, ieri-seară, nu-i aşa? Spuse el. Jane Wilkinson este poate cea mai dominatoare femeie din lume.

— Ştie exact ce vrea la momentul potrivit, remarcă Poirot, zâmbind, şi face doar un singur lucru deodată.

— Da, şi obţine întotdeauna ce vrea, continuă Martin. Nu ştiu cum de ceilalţi suportă asta.

— Dragul meu prieten, oricine se află în faţa unei femei frumoase rezistă mai greu, replică Poirot. Dacă ar avea nasul borcănat, tenul livid, părul unsuros, atunci, ar fi cu totul şi cu totul o altă situaţie.

— Presupun că aveţi dreptate, recunoscu Bryan. Însă uneori mă înfurie la culme. În sfârşit, îi sunt devotat lui Jane, cu toate că, uneori, nu cred că e în toate minţile.

— Ba dimpotrivă, eu cred că este foarte lucidă.

— A! Nu la asta mă refeream. N-o întrece nimeni când trebuie să-şi apere interesele, căci este foarte şireată când are nevoie. Eu mă gândeam din punct de vedere moral.

— Moral?

— Este genul de persoană pe care l-aţi numi amoral. Binele şi răul nu există pentru ea.

— Îmi amintesc că v-aţi exprimat aceeaşi părere şi aseară.

— Păi, acum vorbeam despre crimă…

— Şi, dragul meu prieten?

— Ei bine, nu aş fi surprins dacă Jane ar comite o crimă.

— Dumneavoastră o cunoaşteţi mai bine, murmură Poirot cu un aer gânditor. Aţi jucat în multe producţii împreună, nu-i aşa?

— Da. Presupun că am văzut-o în diverse situaţii şi o cunosc foarte bine. O cred în stare să omoare pe cineva, şi asta cu mare uşurinţă.

— Vreţi să spuneţi că este o femeie temperamentală?

— Nu, dimpotrivă. Este o persoană cu foarte mult sânge-rece. Dacă cineva i-ar sta în cale, l-ar suprima fără ezitare. Şi, din punct de vedere moral, nici n-ai putea-o învinovăţi căci, în mintea ei, oricine o împiedică pe Jane Wilkinson să-şi continue drumul trebuie să dispară.

Am simţit amărăciune în vocea lui Bryan Martin, în timp ce pronunţa aceste ultime cuvinte, şi m-am întrebat ce

amintire i-a trezit în minte discuţia noastră.
— Şi credeţi că ar merge până la crimă?
Poirot îl privi intens. Bryan suspină adânc şi răspunse:
— Da, sunt sigur. Poate într-una dintre aceste zile, vă veţi aminti cuvintele mele… O cunosc prea bine. Ar ucide la fel de simplu cum şi-ar bea ceaiul de dimineaţă. Luaţi aminte, domnule Poirot.
Se ridicase în picioare.
— Vă cred, îi spuse Poirot încet.
— O cunosc pe această femeie de ceva vreme, repetă Bryan Martin şi, după un minut de tăcere, schimbă tonul şi adăugă: Cât despre afacerea despre care am vorbit mai devreme, vă voi ţine la curent în câteva zile, domnule Poirot. Îmi promiteţi că vă veţi ocupa de ea, da?
Poirot îl privi pentru o clipă fără să răspundă, apoi replică:
— Bineînţeles. Mi se pare… Interesantă.
Spuse ultimul cuvânt pe un ton ciudat. L-am condus pe Bryan până în capul scărilor. În prag, mă întrebă:
— Aveţi vreo idee ce a vrut să spună cu privire la vârsta individului? Ce ar putea fi atât de interesant dacă tipul ar avea treizeci de ani? N-am înţeles nimic din toate acestea.
— Nici eu la rândul meu, am recunoscut.
— Nu găsesc nici o explicaţie. Oare mă lua doar peste picior?
— Nu! Poirot nu ar face asta! Fiţi convins, dacă el spune asta înseamnă că acest detaliu este important.
— În fine, să fiu al naibii dacă înţeleg. Dar mă bucur că nici dumneavoastră nu înţelegeţi, căci m-aş fi simţit complet idiot.
Se îndepărtă, iar eu m-am întors la prietenul meu.
— Poirot, ce era atât de important legat de vârsta urmăritorului?
— N-ai sesizat? Dragul meu Hastings! Zâmbi, scutură din cap şi apoi mă întrebă: Ce impresie ţi-a lăsat întreve-derea noastră?

— Mi-e greu să trag concluzii când am atât de puţine informaţii. Dacă am şti mai multe…

— Chiar şi cu puţinul pe care-1 avem, oare îţi trec prin minte anumite idei, mon ami?

Zbârnâitul telefonului mă salvă de ruşinea de a recunoaşte că nici o idee nu mi se conturase încă. Am ridicat receptorul şi am auzit o voce feminină, clară şi rece:

— Sunt secretara lordului Edgware. Lordul Edgware regretă că trebuie să amâne întâlnirea de mâine-dimineaţă cu domnul Poirot. E chemat de urgenţă la Paris. Ar putea însă, dacă e posibil, să aibă o întrevedere de câteva minute cu domnul Poirot, astăzi, la douăsprezece şi un sfert. L-am consultat pe Poirot.

— Bineînţeles, vom merge negreşit.

Am repetat în receptor răspunsul lui Poirot.

— Foarte bine. Lordul Edgware vă aşteaptă, răspunse secretara şi închise.

Capitolul 4

Întâlnirea.

Împreuna cu Poirot, am ajuns în Regent Gate, acasă la lordul Edgware, într-o stare de plăcută incitare. Chiar dacă nu împărtăşeam pasiunea pentru psihologie a prietenului meu, puţinele cuvinte rostite de Lady Edgware pentru a-şi caracteriza soţul îmi treziseră curiozitatea şi eram nerăbdător să văd dacă propria-mi raţiune m-ar conduce spre aceeaşi concluzie.

Casa avea un aspect impozant: solid construită, cu o arhitectură elegantă şi puţin sumbră, fără jardiniere sau alte decoraţiuni triviale.

Uşa ne-a fost deschisă rapid, nu de un valet bătrân, cu părul alb, în ton cu aspectul exterior al clădirii, ci de un majordom tânăr şi poate unul dintre cei mai arătoşi bărbaţi pe care l-am văzut vreodată. Înalt, blond, ar fi servit perfect ca model pentru statuia unui Hermes sau Apollo. În ciuda aspectului său, îmi atrase atenţia, în mod neplăcut, vocea sa moale şi puţin efeminată şi, lucru ciudat, îmi amintea de

cineva, o persoană întâlnită de curând, dar nu-mi puteam da seama cine.

Am cerut să-1 vedem pe lordul Edgware.

— Pe aici, domnilor, vă rog, ne răspunse tânărul şi l-am urmat, trecând pe lângă o scară, până la o uşă din capătul holului.

O deschise şi ne anunţă stăpânului cu acea voce moale care îmi provocase instinctiv neîncredere.

Camera în care am intrat era un fel de bibliotecă, având pereţii capitonaţi cu cărţi, mobilierul din lemn închis la culoare, dar totuşi elegant, scaunele rigide şi nu foarte confortabile. Lumina difuză, ce venea de la o singură fereastră, sporea senzaţia de răcoare a camerei.

Lordul Edgware se ridică pentru a ne primi. Era un bărbat înalt, bătând spre cincizeci de ani, cu părul negru, uşor grizonant, faţa uscăţivă şi un zâmbet sarcastic. Părea prost dispus şi plin de amărăciune, iar ochii aceia aveau ceva foarte ciudat.

Ne invită, într-o manieră rigidă şi formală, să ne aşezăm şi luă în mână scrisoarea trimisă de Poirot.

— Numele dumneavoastră îmi sună cunoscut, domnule Poirot. Oare cine n-a auzit vorbindu-se de dumneavoastră?

Poirot mulţumi pentru compliment printr-o mişcare uşoară a capului.

— Totuşi nu înţeleg interesul dumneavoastră în această situaţie. Spuneţi că doriţi să mă vedeţi în numele… Soţiei mele?

Rosti ultimele două cuvinte într-un mod foarte straniu, ca şi când ar fi făcut un efort pentru a le pronunţa.

— Este corect, spuse prietenul meu.

— Aveam impresia, domnule Poirot, că sunteţi interesat îndeosebi de investigarea crimelor?

— Nu neapărat, lord Edgware. Mă interesează orice fel de probleme. Şi există fără îndoială probleme ce ţin de crime, dar mai sunt şi de altă natură.

— Corect. Şi care ar fi natura celei în cauză? Continuă lordul Edgware cu o ironie evidentă, ce fu ignorată de Poirot.

— Am onoarea să vă vorbesc în numele lui Lady Edgware, spuse acesta. După cum bine ştiţi, dânsa doreşte să… Divorţeze.

— Sunt la curent cu dorinţa ei, răspunse lordul Edgware pe un ton glacial.

— M-a rugat să discut această problemă cu dumnea-voastră.

— Dar nu avem ce discuta.

— Deci, refuzaţi?

— Să refuz? Bineînţeles că nu!

Oricare ar fi fost răspunsul aşteptat de Poirot, de data aceasta fusese luat prin surprindere. Rareori avusesem ocazia de a-mi vedea prietenul înmărmurit, şi aceasta fu cu siguranţă una dintre acele dăţi. Întregul său aspect era caraghios, cu gura întredeschisă, mâinile depărtate, sprâncenele ridicate – arăta ca o caricatură dintr-o revistă umoristică.

— Comment? Strigă el. Consimţiţi la divorţ?

— Domnule Poirot, nu vă înţeleg surpriza.

— Ecoutez, acceptaţi să divorţaţi de soţia dumneavoastră?

— Cu siguranţă. Şi ea o ştie prea bine. I-am trimis o scrisoare în acest sens.

— I-aţi scris şi i-aţi spus asta?

— Bineînţeles. I-am scris eu însumi acum şase luni.

— Atunci nu înţeleg. Nu mai înţeleg nimic.

Lordul Edgware tăcu.

— Mi s-a spus că vă opuneţi divorţului, din principiu.

— Domnule Poirot, nu văd de ce principiile mele v-ar privi pe dumneavoastră. Este adevărat că nu am acordat divorţul primei mele soţii. Conştiinţa nu-mi permitea să fac asta. În ceea ce priveşte cea de-a doua căsătorie, recunosc că a fost o greşeală de la bun început. Prima oară când soţia mea mi-a sugerat divorţul, am refuzat din start. Acum şase luni mi-a

scris iar, implorându-mă cu privire la acest subiect. Aflasem că ar dori să se recăsătorească imediat cu un actor de cinema sau cineva de genul acesta. Între timp, punctul meu de vedere schimbându-se considerabil în această privinţă, i-am trimis o scrisoare la Hollywood în care o înştiinţam de acest lucru. Prin urmare, nu înţeleg de ce v-a trimis la mine. Presupun că este vorba despre bani.

Pe buzele sale apăru iar un zâmbet sardonic, rostind aceste ultime cuvinte.

— Foarte ciudat... Ciudat..., murmură Poirot. Ceva îmi scapă din această poveste.

— În ceea ce priveşte banii..., continuă lordul Edgware. Soţia mea m-a părăsit de bunăvoie. Dacă doreşte să se recăsătorească, e liberă să o facă, însă nu văd nici un motiv pentru care ar obţine vreun ban de la mine şi nici nu se va întâmpla aşa ceva.

— Nici nu se pune problema de bani.

Lordul Edgware se încruntă.

— Jane probabil că se va căsători cu un om bogat, spuse el cu ironie.

— E ceva aici ce nu se leagă, murmură Poirot. Chipul lui perplex era încreţit în efortul de a gândi. Oare Lady Edgware nu v-a abordat în legătură cu divorţul, în mai multe rânduri, prin intermediul avocaţilor?

— Ba da, răspunse lordul Edgware sec. Avocaţi englezi, americani, tot felul de avocaţi, de la cei mai cinstiţi la cei de cea mai joasă speţă. Însă, aşa cum tocmai v-am menţionat, într-un final, mi-a scris ea personal.

— Şi până atunci aţi refuzat de fiecare dată?

— Exact.

— Însă la primirea scrisorii ei, v-aţi schimbat complet părerea. Puteţi să-mi spuneţi care a fost motivul, lord Edgware?

— Nu a avut nici o legătură cu ceea ce cuprindea scrisoarea, răspunse el pe un ton tăios. Pur şi simplu, ve-deam altfel întreaga situaţie.

— Trebuie să recunoaşteţi că a fost cumva subit.

Lordul Edgware tăcu.

— Oare ce circumstanţe speciale au condus la această decizie?

— Asta nu vă priveşte, domnule Poirot. Să spunem că, în timp, am început să văd avantajele ruperii unei relaţii pe care o consideram dezonorantă pentru statutul meu. Scuzaţi-mi brutalitatea, însă cea de-a doua căsătorie a fost o greşeală din partea mea.

— Lady Edgware este de aceeaşi părere, replică Poirot.

— Adevărat?

O licărire stranie se ivi în ochii lordului Edgware, dar se stinse imediat. Se ridică, semn că întâlnirea luase sfârşit şi, în timp ce ne luam rămas-bun, ţinuta lui păru dintr-odată mai destinsă.

— Îmi cer scuze că am modificat ziua întrevederii noastre. Mâine trebuie să plec la Paris.

— Foarte bine… Foarte bine…

— Este vorba despre o licitaţie de obiecte de artă. Am pus ochii pe o statuetă, perfectă în felul ei, cumva macabră poate, dar mi-a plăcut dintotdeauna macabrul. Gusturile mele sunt mai speciale, continuă lordul Edgware, şi pe buze îi apăru din nou zâmbetul cinic.

Apucasem să arunc o privire la cărţile de pe raftul din apropiere şi remarcasem printre ele memoriile lui Casanova, un volum al contelui de Sade, precum şi altul despre torturile medievale, şi mi-am amintit de fiorul ce-o străbătuse pe Jane Wilkinson când povestise despre soţul ei. Teama sa nu fusese parte a unui rol, ci păruse destul de reală, şi m-am întrebat acum oare ce fel de om era George Alfred St Vincent Marsh, al patrulea baron Edgware.

Cu mâna pe sonerie, îşi luă rămas-bun cu o politeţe suavă. Ieşind, l-am regăsit pe majordomul arătos ca un zeu olimpian aşteptându-ne în hol. Închizând după mine uşa bibliotecii, am aruncat fără să vreau o ultimă privire înăuntru şi de-abia mi-am stăpânit o exclamaţie de surpriză.

Chipul lordului se transformase complet. Zâmbetul suav dispăruse, buzele răsfrânte descopereau dinţi încleş-taţi, ochii erau aprinşi de furie, aproape de turbare dementă.

Deveni evident de ce niciuna din soţii nu rămăsese lângă lordul Edgware şi m-am minunat profund de autocontrolul de fier al acestui om, care se menţinuse pe durata întâlnirii perfect rece şi de o politeţe rezervată.

Tocmai când ne apropiam de intrare, se deschise o uşă din dreapta. În tocul uşii apăru o tânără fată care, la vederea noastră, se retrase puţin.

Era înaltă şi zveltă, cu părul negru şi tenul palid. Ochii săi negri şi speriaţi se încrucişară pentru un moment cu ai mei, apoi, ca o umbră, se întoarse în cameră, închizând uşa în urma ei.

Ajunşi în stradă, Poirot opri un taxi şi îi spuse şoferului să ne ducă la Savoy.

— Ei bine, Hastings, spuse Poirot, clipind din ochi, această întâlnire nu s-a desfăşurat tocmai cum mi-am închipuit.

— Într-adevăr. Ce tip extraordinar, acest lord Edgware.

I-am relatat ce am văzut în momentul în care închisesem uşa bibliotecii şi Poirot dădu din cap încet, cu un aer gânditor.

— Cred, Hastings, că pe acest om îl paşte nebunia. Probabil este măcinat de nenumărate vicii neobişnuite şi că, sub masca sa aparent controlată, ascunde puternice instincte de cruzime.

— Nu e de mirare că ambele soţii l-au părăsit.

— Corect.

— Poirot, când ieşeam, ai remarcat şi tu prezenţa unei fete, brunetă şi cu chipul palid?

— Da, dragul meu, am văzut-o. O tânără domnişoară care părea speriată şi nu tocmai fericită, rosti pe un ton grav.

— Cine crezi că ar putea fi?

— Fiica sa, probabil. Ştii că are o fată.

— Era într-adevăr speriată, am spus încet. Acea casă trebuie să fie un loc înfricoşător pentru o tânără fată.

— Cu siguranţă. A! Iată că am ajuns, mon ami. Să mergem să-i comunicăm vestea cea bună doamnei Edgware.

Jane se afla în apartamentul ei. După ce îi telefonă, recepţionerul ne îndrumă să urcăm şi un paj ne conduse la etaj.

Ne deschise o femeie îngrijită, între două vârste, cu ochelari şi părul grizonant coafat cu grijă. Din dormitor, se auzi vocea răguşită a lui Jane, strigând-o:

— Ellis, e domnul Poirot? Roagă-1 să ia loc. Să pun ceva de îmbrăcat pe mine şi vin şi eu într-un minut.

Jane Wilkinson apăru într-un superb halat de dantelă care mai mult dezvăluia decât acoperea.

— Ei bine? Spuse, intrând nerăbdătoare.

Poirot se ridică şi se înclină deasupra mâinii sale întinse.

— Aţi pronunţat cuvântul potrivit, madame, este bine.

— Cum… Ce vreţi să spuneţi?

— Lordul Edgware este perfect de acord cu divorţul.

— Ce?

Stupefacţia întipărită pe faţa ei era fie cu adevărat sinceră, fie Lady Edgware era într-adevăr o actriţă foarte talentată.

— Domnule Poirot! Aţi reuşit! Şi din prima! Extraordi-nar! Sunteţi un adevărat geniu. În numele lui Dumnezeu, cum aţi făcut?

— Madame, nu pot accepta complimentele dumnea-voastră deoarece nu este meritul meu. Acum şase luni, soţul dumneavoastră v-a scris că nu mai are nimic împo-triva divorţului.

— Ce spuneţi? Mi-a scris? Unde mi-a scris?

— Din câte am înţeles, în perioada când eraţi la Hollywood.

— N-am primit niciodată o asemenea scrisoare. Trebuie să se fi pierdut. Şi când te gândeşti că toate lunile acestea m-am frământat şi aproape că am înnebunit făcându-mi griji şi planuri.

— Se pare că lordul Edgware are impresia că doriţi să vă căsătoriţi cu un actor.

— Normal. Asta i-am şi spus, răspunse ea cu zâmbetul unui copil satisfăcut, care se transformă dintr-odată într-o nelinişte vădită. De ce... Domnule Poirot, sper că nu i-aţi pomenit nimic de căsătoria mea cu ducele?

— Nu, nu, fiţi sigură. Sunt un om discret. Nu ne-ar fi folosit la nimic, nu-i aşa?

— E un om răuvoitor. Ar vedea căsătoria mea cu Merton ca o uniune avantajoasă pentru mine şi, bineînţeles, s-ar strădui să bage cât mai multe beţe în roate. Pe când un actor de cinema e cu totul altceva. Cu toate că, oricum ar fi, sunt profund surprinsă. Ce zici, Ellis, nu te miră şi pe tine?

Remarcasem că, în tot acest timp, camerista se tot foise prin cameră, aranjând diverse obiecte de îmbrăcăminte aruncate pe spătarul scaunelor. Avusesem impresia că trage cu urechea la conversaţia noastră, iar acum m-am convins că împărtăşea toate confidenţele stăpânei sale.

— Într-adevăr, doamna mea. Înălţimea Sa trebuie să se fi schimbat foarte mult de când l-am văzut noi ultima oară, răspunse camerista pufnind dispreţuitor.

— Fără nici o îndoială.

— Atitudinea sa este inexplicabilă. Vă intrigă oare? Sugeră Poirot.

— O, cu siguranţă. În sfârşit, nu văd de ce ne-am face griji pentru asta. Ce mai contează care au fost motivele pentru care şi-a schimbat părerea atât timp cât a făcut-o în favoarea mea?

— Poate nu vă interesează pe dumneavoastră, madame, dar eu, cu siguranţă, sunt curios.

Jane nu-i dădu nici o atenţie lui Poirot.

— Esenţialul este că în sfârşit sunt liberă.

— Nu încă, madame.

Ea îl privi nerăbdătoare.

— În tot cazul, voi fi liberă. Este acelaşi lucru.

Poirot nu păru să-i împărtăşească opinia.

— Ducele este la Paris, adăugă Jane. Îi voi telegrafia imediat. Aş... Să vezi ce-o să se înfurie hoaşca de maică-sa!

Poirot se ridică.

— Madame, sunt fericit că totul a ieşit aşa cum v-aţi dorit.

— La revedere, domnule Poirot, şi vă mulţumesc din suflet.

— N-am făcut nimic.

— Mi-aţi adus totuşi vestea cea mare, domnule Poirot, şi vă sunt profund recunoscătoare.

— Şi asta a fost tot, îmi spuse Poirot, imediat după ce am părăsit apartamentul actriţei. Această femeie nu vede nimic dincolo de propria persoană. Nu face presupuneri, nu are nici cea mai mică curiozitate de ce scrisoarea nu a ajuns niciodată la ea. Ai observat, Hastings? Este isteaţă peste poate când vine vorba despre afacerile ei, dar absolut lipsită de inteligenţă. Ei bine, bunul Dumnezeu nu poate da totul unei singure persoane.

— Cu excepţia lui Hercule Poirot, am insinuat eu.

— Mă tachinezi, replică el senin. Haide să ne plimbăm pe cheiul Tamisei. Simt nevoia să-mi pun ordine în gânduri.

Am păstrat o linişte discretă, aşteptând momentul în care micul detectiv fu gata să vorbească.

— Acea scrisoare, începu el, în timp ce ne plimbam de-a lungul râului, mă intrigă. Am găsit, dragul meu prieten, patru explicaţii plauzibile pentru această problemă.

— Patru?

— Da. Mai întâi, a putut fi pierdută la poştă. Se mai întâmplă, ce-i drept cam rar. Însă, dacă adresa era greşită, trebuia să fie de mult returnată lordului Edgware. Aşa că prefer să renunţ la această primă soluţie, deşi ar putea fi cea adevărată.

A doua explicaţie: Frumoasa noastră doamnă minte, pretinzând că nu a primit-o. E foarte posibil. Această doamnă încântătoare este perfect capabilă să mintă cu o candoare copilărească atunci când este în avantajul ei. Dar, dragul meu Hastings, nu văd avantajul unei asemenea minciuni. Dacă ar fi ştiut că el este de acord cu divorţul, de ce m-ar fi trimis pe mine să-1 conving? Toată povestea asta nu are nici un sens.

A treia explicaţie: lordul Edgware minte. Dacă ar fi să mintă cineva, între el şi soţia lui, l-aş considera mai degrabă pe el capabil să o facă. Totuşi, nu văd scopul acestei minciuni. De ce să inventeze o scrisoare expediată soţiei sale acum şase luni? Nu mai bine ar fi consimţit la propunerea mea? Nu, cred că efectiv i-a trimis această scrisoare… Deşi, motivul pentru această schimbare bruscă de atitudine nu-1 pot identifica încă.

Şi am ajuns la ultima explicaţie: cineva ar fi putut intercepta scrisoarea în cauză. Şi aici, Hastings, totul se transformă într-un exerciţiu investigativ foarte interesant, deoarece scrisoarea ar fi putut fi interceptată oriunde, fie în America, fie în Anglia.

Cel care a făcut ca scrisoarea să dispară se opunea desfacerii căsătoriei. Hastings, aş da orice să ştiu ce se ascunde în spatele acestei afaceri. Pentru că ceva este… Ţi-o jur.

Făcu o pauză, apoi adăugă, încet:

— Ceva ce, deocamdată, întrezăresc doar.

Capitolul 5

Crima.

A doua zi era 30 iunie.

Pe la ora nouă şi jumătate, am fost anunţaţi că inspec-torul Japp era jos şi dorea să ne vadă.

Trecuseră câţiva ani de când îl văzusem ultima dată pe inspectorul de la Scotland Yard.

— Ah! Ce bon Japp, zise Poirot. Mă întreb ce vrea de data asta?

— Ajutor, am sărit eu. Are vreun caz care-1 depăşeşte şi vine să-ţi ceară ajutorul.

Nu împărtăşeam pentru Japp aceeaşi indulgenţă ca Poirot. Nu mă deranja atât de tare faptul că profita de geniul lui Poirot, pentru că, până la urmă, lui Poirot îi făcea plăcere şi se simţea flatat. Ceea ce nu-mi convenea era ipocrizia lui Japp, care nu recunoştea nici în ruptul capului meritul lui

Poirot. Îmi place înainte de toate sinceritatea şi i-am destăinuit părerea mea lui Poirot, pe care îl pufni râsul.

— Eşti cel mai încăpăţânat om pe care-1 cunosc, Hastings! Aminteşte-ţi că sărmanul Japp trebuie să salveze aparenţele. Aşa că îşi joacă rolul. E perfect normal.

Am considerat că este o prostie din partea lui, însă Poirot nu-mi împărtăşi opinia.

— Felul în care suntem percepuţi de ceilalţi e o bagatelle, dar contează pentru oameni. Le satisface l'amour propre.

După mine, nu i-ar fi stricat lui Japp dacă cineva l-ar fi pus un pic în banca lui, dar în acel moment nu avea rost să mă contrazic cu Poirot pe acest subiect şi, în plus, eram nerăbdător să aflu motivul pentru care Japp ne vizita.

Acesta intră şi ne salută călduros.

— După cum văd, tocmai vă pregăteaţi să luaţi micul dejun. N-aţi reuşit încă să găsiţi găinile care să facă ouăle pătrate pentru dumneavoastră, domnule Poirot? Făcu el o aluzie la o remarcă mai veche de-a lui Poirot cu privire la dimensiunea variată a ouălor ce-i intrigase simţul simetriei.

— Nu încă, răspunse amicul meu, surâzând. Ce te aduce la noi atât de devreme, bunul meu Japp?

— E devreme? Nu şi pentru mine. Mi-am început deja munca de vreo două ore. Cât despre motivul vizitei mele: ei bine, este o crimă.

— O crimă?

Japp încuviinţă din cap.

— Lordul Edgware a fost asasinat ieri-seară, la reşedinţa sa din Regent Gate. Înjunghiat în ceafă de soţia sa.

— De soţia sa? Am strigat.

Mi-am amintit într-o fracţiune de secundă cuvintele lui Bryan Martin din dimineaţa zilei precedente. Presimţise oare ce urma să se întâmple? Mi-am adus aminte de asemenea şi de lejeritatea cu care Jane Wilkinson vorbise despre „lichidarea” soţului ei. Bryan Martin o caracterizase ca fiind amorală şi i se potrivea de minune, căci era o

femeie crudă, egoistă şi iresponsabilă. Câtă dreptate avusese!

Toate aceste gânduri îmi trecură prin minte în timp ce Japp continuă:

— Da. Actriţa. Destul de renumită. Jane Wilkinson. S-au căsătorit acum trei ani, însă nu s-au înţeles şi ea 1-a părăsit.

Poirot arăta intrigat şi serios.

— Şi ce te face să bănuieşti că ea 1-a ucis?

— Nu-i vorba de nici o bănuială. A fost recunoscută. Nici nu s-a chinuit să îşi ascundă identitatea măcar. A luat un taxi…

— Un taxi? Am repetat eu involuntar, ca un ecou, amintindu-mi cuvintele ei din acea seară petrecută la Savoy.

— A sunat la uşă şi a cerut să-1 vadă pe lordul Edgware. Era 10 seara. Majordomul i-a răspuns că merge să vadă dacă o poate primi, la care ea i-a răspuns cu un calm imperturbabil: „O, nu e nevoie. Sunt Lady Edgware. Presupun că îl găsesc în bibliotecă”. Şi şi-a continuat drumul, a deschis uşa, a intrat şi a închis-o în urma ei.

Majordomul s-a gândit că întâmplarea era oarecum ciudată, dar în fine, nu era treaba lui. A coborât iar scările şi, zece minute mai târziu, a auzit închizându-se uşa de la intrare. Semn că doamna nu stătuse prea mult. Pe la 11, a zăvorât toate uşile pentru noapte. A deschis şi uşa la bibliotecă, dar fiind întuneric, s-a gândit că stăpânul mersese la culcare. Azi-dimineaţă, o servitoarea a descoperit cadavrul. Era înjunghiat în ceafă, chiar la baza gâtului.

— Nimeni n-a auzit nimic? Nici un strigăt?

— Tot personalul afirmă că nu. De altfel, uşile bibliotecii sunt izolate fonic destul de bine. Şi la asta se mai adaugă şi zgomotul străzii. În plus, o astfel de rană provoacă moartea imediat. Chiar sub cerebel, străpungând măduva spinării, parcă aşa a spus doctorul, sau ceva asemănător. Dacă nimereşti exact în punctul potrivit, poţi omorî un om instantaneu.

— Asta presupune ca asasinul să cunoască exact acest detaliu, adică sunt necesare ceva cunoştinţe medicale.

— Da, e adevărat. E un argument în favoarea ei. Însă aş băga mâna în foc că a fost noroc chior. Întâmplarea a făcut să lovească exact acolo, căci, vedeţi, unii oameni sunt favorizaţi de şansă.

— Nu văd care ar fi norocul dacă până la urmă tot la spânzurătoare ajunge, mon ami, observă Poirot.

— Corect. A fost cu siguranţă o nebunie din partea ei… Să intre astfel, fără grijă, dându-şi numele…

— Cu siguranţă, foarte curios.

— Probabil că nu venise cu intenţii rele. S-au certat, ea a înşfăcat briceagul şi 1-a înfipt dintr-odată.

— Vorbeşti de un briceag?

— Ceva asemănător, a spus medicul. Orice ar fi fost, 1-a luat cu ea pentru că nu a rămas în rană.

Poirot scutură din cap nemulţumit.

— Nu, nu, dragul meu prieten, nu se poate să se fi întâmplat astfel. O cunosc pe Lady Edgware şi este incapabilă să acţioneze sub imperiul impulsivităţii. În plus, e foarte puţin probabil să poarte în geanta ei un briceag. Puţine femei posedă aşa ceva… Şi vă asigur că Jane Wilkinson nu este una dintre ele.

— Deci spuneţi că o cunoaşteţi, domnule Poirot?

— Da. Chiar foarte bine.

Poirot tăcu un moment. Japp îl privi cu un aer întrebător.

— Aveţi vreun as pe mânecă, domnule Poirot? Îndrăzni Japp într-un târziu să spună ceva.

— Apropo, replică Poirot, acum că mi-am amintit. Încă nu mi-ai spus ce vă aduce aici. Căci mi-e greu să cred că ai dorit pur şi simplu să petreci puţin timp în compania unui vechi prieten. Cu siguranţă că nu acesta este motivul. Şi ai aici un caz foarte simplu de crimă, ai şi criminalul, şi chiar mobilul… Apropo, care este adevăratul mobil?

— Voia să se căsătorească cu un alt bărbat. A fost auzită spunând asta în public acum vreo săptămână. De ase-

menea, se pare că a proferat şi ameninţări. Că s-ar urca într-un taxi, ar merge la el şi i-ar face felul.

— A! Se vede că eşti foarte bine informat, spuse Poirot, foarte bine informat. Cineva a avut grijă să te pună la curent.

Privirea lui Poirot implica o întrebare, dar Japp se făcu că nu înţelege.

— Avem şi noi informatorii noştri, domnule Poirot, răspunse acesta cu indiferenţă.

Dând din cap, Poirot se uită după ziarul zilnic, pe care-l găsi aruncat într-o parte, lângă uşa de la intrare. Fără îndoială, Japp îl răsfoise nerăbdător în timp ce ne aştepta. Cu o mişcare mecanică, Poirot îl plie la loc, îndreptând paginile îndoite, şi chiar dacă privirea-i rătăcea asupra textului, se vedea clar că mintea sa era complet absorbită de gânduri.

— Şi totuşi, nu mi-ai răspuns la întrebare. Dacă totul merge strună, de ce ai mai venit la mine?

— Pentru că am aflat că ieri-dimineaţă aţi fost la Regent Gate.

— Înţeleg.

— Imediat ce-am auzit asta mi-a atras atenţia. Înălţimea Sa 1-a chemat pe domnul Poirot. De ce? Oare ce suspecta? Avea motive să se teamă? Aşa că, înainte de a întreprinde ceva, mi-am zis că ar fi bine să vă fac o vizită şi să aflu despre ce este vorba.

— Ce-nţelegi prin „a întreprinde ceva”? Să arestaţi femeia, presupun?

— Corect.

— N-ai văzut-o încă?

— O, ba da. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să merg la Savoy. N-aş fi riscat să-mi scape pentru nimic în lume.

— A, deci dumneata…

Poirot se întrerupse. Privirea sa, concentrată până acum pe paginile ziarului, se schimbă brusc. Înălţă capul şi, cu un ton cu totul şi cu totul diferit, îl întrebă pe inspector:

— Şi ea ce ţi-a spus? Ei, prietene, ea ce ţi-a spus?

— I-am debitat placa obişnuită, că trebuie să ne dea o declaraţie şi o rugăm să rămână la dispoziţia noastră… Ca să nu ziceţi că poliţia engleză nu e corectă.

— După mine, chiar naiv de corectă. Dar continuă, te rog. Ce v-a zis Lady Edgware?

— Au apucat-o isteriile… Asta a făcut. S-a agitat încoace şi-ncolo, şi-a frământat mâinile şi într-un final s-a prăbuşit pe podea. O, un spectacol impresionant… N-am ce zice. Este o adevărată artistă.

— Deci, continuă Poirot cu blândeţe, crezi că reacţia ei nu a fost sinceră?

Japp clipi din ochi cu subînţeles.

— Şi dumneavoastră ce gândiţi, domnule Poirot? Pe mine nu mă păcălesc uşor şiretlicuri de genul acesta. Nu şi-a pierdut cunoştinţa nici măcar o secundă… În nici un caz. A încercat, da. Dar vă jur că am avut şi impresia că tot spectacolul acesta îi face plăcere.

— Da, răspunse Poirot gânditor. Aş putea afirma că e foarte posibil. Şi după aceea?

— După aceea chipurile şi-a revenit… Cel puţin aşa a pretins. A plâns, a gemut, în fine, tot tacâmul, şi camerista aceea acră a ei i-a tot dat săruri pe la nas şi, când în sfârşit şi-a revenit îndeajuns, a cerut un avocat. Că nu va mai spune nimic decât în prezenţa avocatului ei. Şi-acum vă întreb, într-o clipă istericale şi, imediat după, cere un avocat, aţi zice că e un comportament normal?

— În astfel de împrejurări, da, răspunse Poirot calm.

— Pentru că e vinovată şi o ştie, nu-i aşa?

— Nu neapărat. Spun asta pentru că îi cunosc temperamentul. Mai întâi joacă rolul soţiei care doar ce a aflat de moartea soţului ei, aşa cum crede ea că ar trebui jucat. Şi, după ce şi-a satisfăcut impulsul artistic, agerimea ei nativă o îndeamnă să-şi cheme avocatul. Astfel, creează o scenă artificială şi se distrează la gândul că nu demonstrează cu

nimic vinovăţia sa. Ci pur şi simplu, arată că este o actriţă înnăscută.

— Ei bine, nu-i o inocentă. Sunt sigur de asta.

— Poate că ai dreptate, spuse Poirot. Presupun că aşa şi este. Însă parcă ai spus că nu a dat nici o declaraţie, nu-i aşa? Nici un cuvânt?

Japp râânji.

— Nici un cuvânt în absenţa avocatului ei. Camerista 1-a chemat la telefon. Mi-am lăsat doi oameni de pază acolo, şi am venit aici. M-am gândit că în timpul ăsta aş putea afla ce s-a întâmplat înainte de crimă şi aş pune toate dovezile în ordine înainte de a lua o decizie definitivă.

— Şi totuşi, eşti sigur de vinovăţia ei?

— Bineînţeles că sunt sigur. Însă vreau să adun cât mai multe dovezi posibil. Vedeţi, toată povestea asta va provoca o senzaţie de proporţii. Nu se va ascunde nimic. Toate ziarele vor fi pline de articole referitoare la această afacere, şi ştiţi şi dumneavoastră cum sunt ziarele…

— Apropo de presă, îl întrerupse Poirot. Ce părere ai despre asta, dragă Japp? Se pare că n-ai citit cu prea mare atenţie ziarul în dimineaţa asta.

Se plecă peste masă, indicând cu degetul un paragraf din coloana de mondenităţi. Japp citi cu voce tare:

Aseară, S ir Montagu Corner a oferit un dineu reuşit la reşedinţa sa din Chiswick, de pe malul Tamisei. Printre personalităţile prezente, amintim câteva nume: Sir George şi Lady du Fisse, domnul James Blunt, binecunoscutul critic dramatic, Sir Oscar Hammerfeldt, de la studiourile cinematografice Overton, doamna Jane Wilkinson (Lady Edgware), şi alţii.

Japp se opri uluit. Apoi, revenindu-şi, zise:

— Ce are a face asta cu povestea noastră? Ştirea aceasta a fost trimisă spre publicare înainte de a se afla de moartea lordului Edgware. O să vă convingeţi. Veţi vedea că doamna nici măcar nu a fost acolo sau a ajuns târziu, după ora 11. Pentru numele lui Dumnezeu, domnule, doar nu credeţi

toate bârfele din presă? Dintre toţi oamenii, dumneavoastră ar trebui să ştiţi mai bine.

— O, dar ştiu. Doar că articolul aceasta mi-a stârnit curiozitatea.

— Se mai întâmplă să apară coincidenţe de genul acesta. Acum, revenind la problema noastră, ştiu din proprie experienţă cât de greu este să vă facă cineva să vorbiţi. Dar sper că vă veţi da concursul de această dată, nu-i aşa? Îmi veţi spune de ce v-a chemat lordul Edgware?

Poirot îşi înclină capul.

— Lordul Edgware nu m-a chemat deloc. Dimpotrivă, eu am fost cel care i-a solicitat o întrevedere.

— Adevărat? De ce? Poirot ezită o secundă.

— Vă voi răspunde la întrebare, rosti el încet, dar o voi face în felul meu caracteristic.

Japp suspină. Am simţit o oarecare simpatie pentru el, pentru că Poirot poate fi uneori extrem de exasperant. Poirot continuă:

— Îţi cer permisiunea de a telefona unei anumite persoane şi de a-i cere să vină aici.

— Cui anume?

— Domnului Bryan Martin.

— Vedeta de cinema? Ce legătură are el?

— Cred că vei găsi declaraţia lui foarte interesantă şi poate de ajutor. Hastings, vrei să fii bun şi să-1 suni?

Am luat cartea de telefon. Artistul locuia într-un apartament dintr-o clădire impunătoare situată în apropiere de St James Park.

— Victoria 49499.

După câteva minute, se auzi vocea cam adormită a lui Bryan Martin.

— Alo, cine-i la telefon?

— Ce să-i spun? Am şoptit, acoperind receptorul cu mâna.

— Spune-i că lordul Edgware a fost asasinat şi că mi-ar face o favoare dacă ar veni să mă vadă imediat.

Am repetat cuvintele lui Poirot. La celălalt capăt al firului se auzi o exclamaţie de surpriză.

— Dumnezeule! Strigă Martin. Deci a făcut-o până la urmă! Vin într-o clipă.

— Ce-a spus? Întrebă Poirot.

I-am repetat cuvintele lui Bryan Martin.

— A, exclamă Poirot, satisfăcut. „Deci a făcut-o până la urmă!" Asta a spus? Atunci este exact cum am crezut, exact cum am crezut.

Japp îl urmări nedumerit.

60 CufaCLA&Ltâ

— Domnule Poirot, atitudinea dumneavoastră mă lasă fără cuvinte. Mai întâi, vă comportaţi ca şi cum ea n-ar fi fost capabilă să facă asta şi acum afirmaţi că ştiaţi de vinovăţia ei de la bun început.

Poirot zâmbi satisfăcut.

Capitolul 6

Văduva.

Bryan Martin, parolist, sosi în mai puţin de zece minute. În tot timpul acesta, Poirot fu dispus să vorbească despre orice alt subiect în afară de crimă şi refuză ferm să-i satisfacă măcar puţin curiozitatea lui Japp.

După toate aparenţele, vestea asasinatului lordului Edgware îl emoţionase puternic pe tânărul actor; era palid şi tras la faţă.

— Doamne sfinte, domnule Poirot, spuse el în timp ce ne strângea mâinile. Ce dramă oribilă! Sunt complet şocat şi totuşi nu pot spune că nu m-am aşteptat la asta. Am bănuit dintotdeauna că se va întâmpla ceva de genul acesta. Vă amintiţi ce vă spuneam zilele trecute?

— Mais oui, mais oui. Îmi amintesc perfect. Permiteţi-mi să vi-1 prezint pe inspectorul Japp, însărcinat cu acest caz.

Bryan Martin îi aruncă lui Poirot o privire plină de reproş.

— Trebuia să mă preveniţi, murmură el.

Îl salută rece pe inspector, apoi se aşează strângând din buze.

— Nu văd de ce mi-aţi cerut să vin aici, obiectă el. Istoria asta nu mă priveşte deloc.

— Cred că vă înşelaţi, răspunse Poirot cu blândeţe, într-un caz de crimă, trebuie să punem deoparte aver-siunile personale.

— Nu, nu. Am jucat în multe filme împreună cu Jane şi o cunosc foarte bine. La naiba, e prietena mea.

— Şi totuşi, când aţi aflat despre asasinarea lordului Edgware, singura concluzie care v-a venit în minte a fost că ea 1-a omorât, remarcă Poirot, foarte sec.

Artistul tresări.

— Vreţi să spuneţi că…? Ochii aproape că-i ieşeau din orbite. Vreţi să spuneţi că m-am înşelat? Că ea nu are nici o legătură cu asta?

Japp interveni:

— Ba da, domnule Martin, ea este ucigaşa.

Tânărul se cufundă iar în scaun.

— Pentru o clipă, am crezut că am comis o eroare de neiertat, murmură el.

— În astfel de cazuri, n-ar trebui să lăsaţi prietenia să vă întunece judecata, rosti Poirot hotărât.

— Aveţi dreptate, dar…

— Dragul meu, sunteţi sigur că vreţi să fiţi de partea unei criminale? Crima… Cel mai respingător păcat comis de om.

Bryan Martin oftă adânc.

— Nu înţelegeţi. Jane nu este o ucigaşă obişnuită. Ea nu are nici o idee despre ce e rău sau ce e bine. Este iresponsabilă.

— Asta e treaba juriului să decidă, i-o tăie scurt Japp.

— Vă rog domnilor, îi întrerupse Poirot cu blândeţe. Domnule Martin, nu e ca şi cum aţi fi dumneavoastră cel care o acuză. Ea este deja acuzată. Însă nu puteţi refuza să ne spuneţi ce ştiţi. Aveţi o datorie faţă de societate, tinere domn!

Actorul suspină din nou.

— Fără îndoială că aveţi dreptate. Ce vreţi să vă spun?

Poirot se uită la Japp.

— Aţi auzit-o vreodată pe Lady Edgware, sau poate ar fi mai bine să-i spunem domnişoara Wilkinson, ameninţându-şi soţul? Întrebă inspectorul.

— Da, de mai multe ori.

— Şi care au fost cuvintele ei?

— Spunea că dacă nu-i va reda libertatea, va fi nevoită „să-i facă felul” într-o zi.

— Este posibil să fi glumit?

— Nu, cred că vorbea foarte serios. Într-una din daţi, a specificat că va lua un taxi şi va merge personal la el ca să-1 omoare. Eraţi şi dumneavoastră acolo, domnule Poirot, apelă el patetic la prietenul meu.

Poirot încuviinţă din cap spre Bryan, confirmându-i spusele.

Japp îşi continuă întrebările:

— Acum, domnule Martin, am fost informaţi că voia să divorţeze pentru a se recăsători. Ştiţi cumva cu cine?

— Da. Cu ducele de Merton.

— Ducele de Merton, Dumnezeule, inspectorul fluieră admirativ. Ţinteşte sus, nu-i aşa? N-am dreptate?! Se spune că este unul dintre cei mai bogaţi oameni din Anglia.

Bryan scutură din cap şi mai abătut decât înainte.

Doar atitudinea lui Poirot părea mai enigmatică decât oricând. Cufundat în scaun, cu degetele împreunate, mişcarea ritmică a capului său sugera aprobarea totală a unui om care ascultă la gramofon discul preferat şi este foarte mulţumit de ce-i aud urechile.

— Şi soţul său nu voia să divorţeze?

— Nu. Refuzase cu îndârjire.

— Sunteţi foarte sigur?

— Da.

— Aici, zise Poirot, intervenind în conversaţie, iată unde începe rolul meu, dragă Japp. Lady Edgware m-a rugat să-1 conving pe soţul ei să consimtă la divorţ. Şi acesta este motivul întâlnirii mele cu el de ieri-dimineaţă.

Bryan Martin ridică din umeri.

— Acest demers n-ar fi servit la mare lucru. Lordul Edgware n-ar fi acceptat niciodată aşa ceva.

— Credeţi? Spuse Poirot, întorcându-se spre el şi aruncându-i o privire prietenoasă.

— Sunt sigur. Însăşi Jane era convinsă de asta. Nu avea nici o încredere în mijlocirea dumneavoastră şi aban-donase orice speranţă. Lordul Edgware nu s-ar fi lăsat niciodată convins.

Poirot zâmbi şi ochii săi deveniră deodată foarte verzi.

— Vă înşelaţi, tinere. L-am văzut ieri pe lordul Edgware; era gata sa divorţeze.

Bryan Martin fu total şocat la auzul acestei veşti. Cu ochii bulbucaţi, îl privi pe Poirot:

— L-aţi... L-aţi văzut ieri? Se bâlbâi el.

— Da. La douăsprezece şi un sfert, răspunse Poirot metodic.

— Şi a consimţit la divorţ?

— A fost de acord să divorţeze.

— Trebuia să o anunţaţi imediat pe Jane! Strigă tânărul cu reproş.

— Dar am făcut-o, domnule Martin.

— I-aţi spus? Strigară deodată Martin şi Japp.

Poirot zâmbi din nou.

— Schimbă un pic mobilul crimei, nu-i aşa? Murmură el. Acum, domnule Martin, daţi-mi voie să vă atrag atenţia asupra unui lucru.

Şi îi indică paragraful din ziar. Bryan îl citi fără prea mare interes.

— Credeţi că acest dineu ar putea fi alibiul ei? Zise Bryan. Bănuiesc că lordul Edgware a fost împuşcat în timpul serii.

— Lordul a fost înjunghiat şi nu împuşcat, precizează Poirot.

Martin lăsă să-i cadă ziarul.

— Mă tem că nu ne ajută cu nimic, spuse el cu regret. Jane nu a fost prezentă la acel dineu.

— De unde ştiţi?

— Mi s-a spus, nu mai ştiu de către cine.

— Păcat, zise Poirot gânditor.

Japp îl privi cu o vie curiozitate.

— Vă înţeleg din ce în ce mai puţin, domnule. Se pare că n-aţi vrea ca această femeie să fie vinovată?

— Nu, nu, bunule Japp. Nu sunt omul care să fie de partea cuiva, dar sincer, aşa cum vezi dumneata acest caz, e o batjocură la adresa inteligenţei mele.

— Cum adică? Eu nu mă simt deloc ofensat.

În acel moment, am văzut cum prietenului meu îi stăteau pe limbă câteva cuvinte, însă se abţinu să le rostească.

— Iată o tânără femeie care doreşte, după cum spui dumneata, să scape de soţul ei. Nu te contrazic aici. A recunoscut-o ea însăşi. Ei bine, cum procedează oare? Afirmă de mai multe ori de faţă cu martori că se gândeşte să-1 omoare. Aşa că iese într-o seară, merge la el acasă, se prezintă, îl înjunghie şi pleacă. Ce părere ai, bunul meu prieten? Are vreun sens ce spun eu acum?

— Recunosc că a fost cam iresponsabil din partea ei.

— Iresponsabil?! E adevărată prostie!

— Eh, zise Japp şi se ridică. E în avantajul poliţiei când criminalii îşi pierd capul. Trebuie să mă întorc la Savoy acum.

— Permite-mi să te însoţesc.

Inspectorul nu avu nici o obiecţie, iar noi îl urmarăm.

Bryan Martin ne părăsi fără chef. Părea foarte agitat şi ne rugă să-1 ţinem la curent cu ancheta.

— Acest tip te calcă pe nervi, fu opinia lui Japp, la care se ralie şi Poirot.

La Savoy ne aştepta un personaj care, după toate aparenţele, părea să fie un om al legii. Tocmai sosise, şi toţi patru am fost conduşi în apartamentul lui Jane.

Japp se adresă unuia dintre oamenii săi.

— Nimic nou? Întrebă el laconic.

— A vrut să telefoneze.

— Cui? Întrebă inspectorul nerăbdător.

— La Jay, să-şi comande toaleta de doliu.

Japp înjură printre dinţi.

Intrarăm în apartament.

Văduva proba pălării în faţa unei toalete. Îmbrăcată într-o vaporoasă rochie neagră cu alb, ne întâmpină cu unul dintre cele mai fermecătoare zâmbete ale sale.

— Domnule Poirot, sunteţi foarte amabil că aţi venit. Domnule Moxon (acesta era numele avocatului), sunt încântată să vă văd. Aşezaţi-vă lângă mine şi avertizaţi-mă când trebuie să răspund. Acest poliţist îşi imaginează că am fost plecată azi-dimineaţă şi l-am ucis pe George.

— Scuzaţi-mă, doamnă, aseară, rectifică Japp.

— N-aţi spus la ora 10, azi-dimineaţă?

— Nu, la 10, aseară, postmeridian.

— Bine, n-am putut niciodată face diferenţa care e dimineaţă sau seară, antemeridian sau postmeridian.

— Păi, chiar în acest moment este 10 dimineaţa, obiectă inspectorul pe un ton sever.

Jane deschise ochii mari şi foarte miraţi.

— Ia te uită, murmură ea. De ani de zile n-am mai fost aşa de matinală. Înseamnă că de-abia se crăpa de ziuă când aţi ajuns la mine.

— O clipă, inspectore, interveni domnul Moxon, cu un ton oficial. Vreţi să precizaţi când a avut loc acest eveni-ment… Regretabil?

— Aseară, în jur de ora 10, domnule.

— A, în cazul acesta, spuse Jane pe negândite, la acea oră eram la o petrecere. O! Şi îşi duse mâna la gură cu un gest brusc. Poate că nu ar fi trebuit să spun asta.

Căută cu o privire întrebătoare încuviinţarea avoca-tului ei.

— Dacă, la ora 10 ieri-seară, eraţi… la o petrecere, Lady Edgware, eu… Eu nu văd nici un impediment în a-1 informa pe domnul inspector de acest fapt.

— Este în regulă, zise Japp. Eu v-am solicitat doar o declaraţie cu privire la modul în care v-aţi petrecut timpul

seara precedentă.
— Ba nu. Aţi menţionat ora 10 şi încă ceva. Şi oricum, m-aţi speriat teribil. Mi-am pierdut imediat cunoştinţa, domnule Moxon.
— Lady Edgware, în legătură cu această petrecere…?
— A avut loc la Sir Montagu Corner, la Chiswick.
— La ce oră aţi ajuns acolo?
— Dineul era prevăzut pentru opt şi jumătate.
— Şi la ce oră aţi plecat de aici?
— Pe la opt. M-am oprit puţin la Piccadilly Palace să-mi iau rămas-bun de la o prietenă care pleca acasă în State – doamna Van Dusen. Am ajuns în Chiswick pe la nouă fără un sfert.
— Şi la ce oră aţi părăsit dineul?
— În jur de 11 şi jumătate.
— Aţi venit direct aici?
— Da.
— Cu un taxi?
— Nu, cu maşina mea. Am închiriat-o de la Daimler.
— Şi în timpul dineului nu v-aţi ridicat de la masă nici măcar pentru o clipă?
— Păi… Eu…
— Deci aţi făcut-o?
Inspectorul arăta ca un motan care tocmai încolţise un şoarece.
— Nu ştiu ce vreţi să insinuaţi cu asta. Am fost chemată la telefon în timpul mesei.
— Cine v-a telefonat?
— Cred că a fost vorba de o glumă stupidă. Am auzit o voce spunând: „Sunteţi Lady Edgware?” I-am răspuns: „Chiar ea”. Apoi am auzit un hohot de râs la capătul firului şi s-a întrerupt.
— Aţi ieşit din casă pentru a vorbi la telefon?
Jane îl privi amuzată.
— Evident că nu.
— Cât timp aţi lipsit de la masă?

— Aproximativ un minut şi jumătate.

Japp arăta de parcă mai avea puţin şi-şi pierdea cumpătul. Eram convins că nu credea nici un cuvânt din cele spuse de Lady Edgware, dar aceasta fiind declaraţia, nu mai avea altceva de făcut decât să verifice faptele. Aşa că îi mulţumi pe un ton glacial şi se retrase.

Ne îndreptam şi noi spre ieşire când Jane îl chemă înapoi pe Poirot.

— Domnule Poirot, sunteţi bun să-mi faceţi un serviciu?

— Cu plăcere, madame.

— Telegrafiaţi-i ducelui la Paris din partea mea. Trebuie să fie la hotel Crillon. Ar trebui să afle ce s-a întâmplat. N-aş vrea să o fac personal. Presupun că acum s-ar cuveni să joc o săptămână sau două rolul văduvei îndurerate.

— Este absolut inutil să-i telegrafiaţi, madame, spuse Poirot cu blândeţe. Ziarele din Paris vor vorbi cu siguranţă despre această afacere.

— Măi să fie, ce isteţ sunteţi! Bineînţeles că va apărea în ziare. Mai bine să nu-i trimit nici o telegramă. Cred că acum ar trebui să fiu mai atentă, mai ales că lucrurile s-au aranjat atât de bine în favoarea mea. Comportamentul meu trebuie să fie demn de o văduvă. Mă gândeam să trimit o coroană de orhidee. Cred că sunt cele mai scumpe flori de pe aici. Ce ziceţi, nu-i aşa că va trebui să merg şi la înmormântare?

— Va trebui mai întâi să participaţi la anchetă, madame.

— Aveţi dreptate. Tăcu un moment, cântărind în minte ce era de făcut şi adăugă: Nu-mi place deloc inspectorul acela de la Scotland Yard. M-a speriat de moarte. Domnule Poirot?

— Da?

— Se pare că mi-a surâs norocul, răzgândindu-mă în ultimul moment şi mergând la acel dineu până la urmă.

La auzul acestor cuvinte, Poirot, care se îndrepta deja spre uşă, se opri brusc şi se întoarse către Lady Edgware.

— Ce spuneţi doamnă? V-aţi răzgândit?

— Da. Nu voiam să mă duc. Am avut o durere de cap îngrozitoare ieri după-amiază.

Poirot înghiţi în sec de câteva ori, de parcă se chinuia să pronunţe cuvintele.

— Aţi… Aţi menţionat asta cuiva? Întrebă într-un final.

— Bineînţeles. Eram mai mulţi şi luam ceaiul împreună. Mă tot invitau la o serată şi eu i-am refuzat. Le-am spus că îmi crapă capul de durere şi că mă voi întoarce direct la hotel şi nu voi merge nici la dineu.

— Şi ce v-a făcut să vă răzgândiţi, doamnă?

— Ellis m-a convins. A spus că nu-mi pot permite să nu mă duc. Vedeţi dumneavoastră, bătrânul Sir Montagu are o grămadă de relaţii şi, în plus, e o creatură cam ciudată… Se simte repede jignit. Oricum nu-mi păsa. Odată măritată cu Merton aş fi renunţat la viaţa asta. Însă Ellis a fost dintotdeauna mai prudentă decât mine. A spus mai multe aseară, că e de ajuns să pierd o ocazie… Şi, până la urmă, i-am dat dreptate. Şi după cum aţi văzut, am mers la dineu.

— Doamnă, cred că ar trebui să îi fiţi foarte recunoscătoare lui Ellis, spuse Poirot pe un ton serios.

— Probabil. Inspectorul acela crede că le ştie pe toate, nu-i aşa? Replică Jane râzând.

Poirot o ignoră şi adăugă cu o voce joasă:

— Oricum ar fi… Toată povestea asta te pune serios pe gânduri. Da, te pune serios pe gânduri.

Jane o strigă pe Ellis şi camerista îşi făcu apariţia din încăperea alăturată.

— Domnul Poirot este de părere că am avut noroc că m-ai convins să merg aseară la dineu.

Ellis de-abia se uită la Poirot. Întreaga ei atitudine era severă şi dezaprobatoare.

— Nu se cuvine să anulaţi angajamentele făcute, milady. Sunteţi prea capricioasă şi oamenii nu iartă aşa de uşor. Lucrurile se pot întoarce împotriva dumneavoastră.

Jane apucă pălăria pe care o proba la venirea noastră şi o puse din nou pe cap.

— Detest culoarea neagră, spuse ea nemulţumită. De altfel, nici nu port negru. Dar presupun că de data aceasta trebuie să o fac, ca o adevărată văduvă. Toate pălăriile astea sunt îngrozitoare. Ellis, sună şi la celălalt magazin. Trebuie să mă pun la punct înainte de a-mi face iar apariţia în public.

Fu momentul potrivit pentru mine şi Poirot să părăsim camera neobservaţi.

Capitolul 7

Secretara.

Nu scăpasem de prezenţa lui Japp. O oră mai târziu, apăru la hotel, şi aruncându-şi pălăria pe masă, exclamă că parcă fusese blestemat.

— Ai verificat cele spuse de Lady Edgware? Întrebă Poirot, înţelegător.

— Da, răspunse cu tristeţe Japp. Şi dacă cele paisprezece persoane întrebate nu mint, înseamnă că nu ea a comis crima! Nu mă deranjează să recunosc în faţa dumneavoastră, domnule Poirot, continuă el, dar mă aşteptam la cu totul altceva. La prima vedere, n-ai zice că altcineva în afară de ea ar fi putut să-1 ucidă pe lordul Edgware. Ea e singura persoană care ar avea vreun motiv să o facă.

— Nu sunt de acord cu tine. Mais continuez.

— Ei bine, aşa cum spuneam, mă aşteptam ca lucrurile să fie aranjate deja. Ştiţi cum sunt adunăturile astea artistice… Se aliază cu toţii să-şi apere confratele. Însă, de data aceasta, e cu totul altă poveste. Cei prezenţi la dineul de aseară sunt cu toţii martori serioşi, niciunul dintre ei nu este prieten cu actriţa şi, mai ales, unii nici nu se cunosc între ei. Mărturia lor este independentă şi de necontestat. Am sperat atunci să aflu că poate ea a dispărut vreo jumătate de oră. Ar fi putut să o facă uşor, pretinzând că trebuie să-şi pudreze nasul sau inventând orice altă scuză ridicolă. Dar nici vorbă de aşa ceva. A părăsit masa într-adevăr aşa cum ne-a declarat, ca să răspundă la telefon,

însă majordomul a fost cu ea în permanenţă şi a durat exact atât cât ne-a precizat. Majordomul a auzit-o spunând: „Chiar ea. Sunt Lady Edgware” şi apoi s-a întrerupt legătura la celălalt capăt al firului. E într-adevăr ciudată treaba asta cu telefonul, dar nu văd nici o legătură cu ancheta noastră.

— Posibil să nu aibă… Dar chiar şi-aşa, este interesantă. Era o voce de bărbat sau de femeie?

— De femeie, parcă aşa a spus ea.

— Ciudat, răspunse Poirot gânditor.

— Să lăsăm asta la o parte, continuă Japp nerăbdător, şi să ne întoarcem la ce e mai important. Întreaga seară s-a petrecut exact aşa cum ne-a declarat ea. A sosit la nouă fără un sfert, a plecat la unsprezece şi jumătate şi s-a întors la hotel la douăsprezece fără un sfert. L-am interogat pe şofer, face parte din echipa de serviciu obişnuită de la Daimler, iar personalul de la Savoy a văzut-o intrând şi a confirmat ora întoarcerii.

— Pare destul de concludent.

— Şi-atunci cum rămâne cu cei doi care au văzut-o în Regent Gate? Nu e numai majordomul, ci şi secretara lordului Edgware: amândoi jură, pe ce au ei mai sfânt, că însăşi Lady Edgware a venit la stăpânul lor în jur de ora 10.

— De cât timp lucrează majordomul în acea casă?

— De şase luni. Apropo, frumos specimen.

— Într-adevăr. Eh bien, dragul meu, dacă e în serviciul lordului Edgware abia de şase luni, nu avea cum s-o recunoască pe Lady Edgware, pentru că nu o mai văzuse înainte.

— A recunoscut-o după fotografiile din ziar. Şi oricum ar fi, secretara o cunoştea. E în serviciul lordului Edgware de cinci sau şase ani şi este singura absolut sigură că era Lady Edgware.

— A! Exclamă Poirot. Atunci aş vrea s-o văd pe această femeie!

— În acest caz, ce părere aveţi să mă însoţiţi acum?

— Îţi mulţumesc, mon ami, cu cea mai mare plăcere. Sper că invitaţia dumitale îl include şi pe Hastings, nu-i aşa?

Japp dădu din cap afirmativ şi zise:

— Păi cum altfel? Unde e maestrul, apare şi în-văţăcelul! Şi continuă: Totul îmi aminteşte de afacerea Elizabeth Canning. Vă amintiţi? Cel puţin douăzeci de martori se jurau că au văzut-o pe gitana Mary Squires în două locuri diferite din Anglia, la distanţă considerabilă unul de altul. Şi martori onorabili! Această Mary Squires era atât de urâtă că nu puteai s-o confunzi cu alta! Misterul n-a fost niciodată dezvăluit! Aici, ne găsim în faţa unei situaţii similare. Două grupuri separate afirmă că au văzut-o în acelaşi timp, în două locuri total diferite. Care din ei spun adevărul?

— Nu cred că ar fi dificil de aflat.

— Credeţi? Această femeie, domnişoara Carroll, a cunoscut-o într-adevăr pe Lady Edgware. Au locuit sub acelaşi acoperiş zi de zi. E imposibil să se înşele.

— Vom afla imediat.

— Cine va fi moştenitorul titlului nobiliar? Am întrebat eu.

— Un nepot, căpitanul Ronald Marsh. Cam risipitor, din câte se spune.

— Ce a spus doctorul cu privire la ora morţii? Întrebă Poirot.

— Nu o vom şti exact decât după autopsie. Când vom vedea unde îi ajunsese cina.

Stilul lui Japp, îmi pare rău s-o spun, nu era dintre cele mai rafinate.

— Însă ora 10 s-ar potrivi. A fost văzut în viaţă pe la 9 şi câteva minute când s-a ridicat de la masă şi majordomul i-a servit whisky-ul cu sifon în bibliotecă. La ora 11, când majordomul se pregătea de culcare, lumina în bibliotecă era stinsă, aşa că e foarte probabil să fi fost deja mort. Nu ar fi rămas singur în întuneric.

Poirot dădu, gânditor, din cap. Peste câteva minute, am ajuns în Regent Gate. Obloanele casei erau toate lăsate.

Uşa ne fu deschisă de acelaşi majordom chipeş.

Japp intră primul, urmat de noi doi. Uşa fiind deschisă spre stânga, majordomul fu obligat să se lipească de peretele din spatele lui şi, astfel, nu-l putu observa pe Poirot imediat, acesta aflându-se în dreapta mea şi ascuns puţin de statura mea înaltă. De-abia după ce am avansat în hol, majordomul îl văzu şi am auzit cum i se taie brusc respiraţia. Uitându-mă la el, l-am surprins privindu-l şocat pe Poirot, într-o stare evidentă de groază. Am reţinut acest detaliu pentru mai târziu, gândindu-mă că ar putea fi semnificativ.

Japp intră în sufragerie prin dreapta noastră şi îl chemă pe majordom după el.

— Alton, haide să recapitulăm încă o dată cu mare atenţie ce s-a întâmplat aseară. Era ora 10 când a sosit doamna aceea?

— Lady Edgware? Da, domnule.

— Cum aţi recunoscut-o? Întrebă Poirot.

— Mi-a spus numele, domnule. Mai mult, i-am văzut portretul în ziare şi am văzut-o şi jucând.

— Cum era îmbrăcată? Mai întrebă Poirot.

— În negru, domnule. O rochie neagră şi o mică pălărie neagră. Avea la gât un colier de perle şi purta mănuşi gri.

Poirot îl interogă pe Japp din priviri.

— Rochie de seară din tafta albă şi capă de hermină, făcu detectivul pe un ton sec.

Majordomul îşi continuă povestea. Relatarea sa era întocmai cu ceea ce ne povestise Japp deja.

— Stăpânul dumitale a mai avut vreun alt vizitator aseară? Întrebă Poirot.

— Nu, domnule.

— Cum se închide uşa de la intrare?

— E prevăzută cu o yală şi, de obicei, înainte să mă culc, trag doar zăvoarele. Asta se întâmplă pe la 11 seara. Dar, aseară, domnişoara Geraldine a fost la Operă, aşa că am lăsat uşa nezăvorâtă.

— Cum aţi găsit uşa, azi-dimineaţă?

— Era încuiată, domnule. Domnişoara Geraldine a tras zăvoarele la întoarcere.

— Ştiţi cumva la ce oră s-a întors?

— Cred că pe la douăsprezece fără un sfert, domnule.

— Asta înseamnă că, până la douăsprezece fără un sfert, uşa n-ar fi putut fi deschisă din exterior decât cu o cheie? Şi din interior, pentru a o deschide, era suficient să apeşi pe clanţă.

— Exact, domnule.

— Câte chei există?

— Lordul Edgware avea una. Şi se mai găseşte alta în sertarul dulapului din hol, cea de care s-a folosit domnişoara Geraldine aseară. Nu ştiu să mai existe altele.

— Nimeni altcineva din personalul casei nu mai deţine vreo cheie?

— Nu, domnule. Domnişoara Carroll sună întotdeauna.

Poirot anunţă că asta era tot ce voise să afle şi am pornit.

În căutarea secretarei.

Am găsit-o scriind, aşezată la un birou masiv.

Domnişoara Carroll era o femeie plăcută, în jur de 45 de ani, cu un aer eficient. Părul ei blond începuse să încărunţească, iar în spatele ochelarilor, sclipeau două luminiţe albastre, foarte vii. De îndată ce începu să vorbească, i-am recunoscut vocea, clară şi sobră, pe care o auzisem la telefon.

— A! Domnul Poirot, spuse, după ce Japp făcu prezentările. Cu dumneavoastră am aranjat întâlnirea de ieri-dimineaţă!

— Exact, mademoiselle.

M-am gândit că Poirot trebuie să fie plăcut impresionat de ea. Era cu siguranţă întruchiparea ordinii şi a preciziei.

— Ei bine, domnule inspector, cu ce vă pot fi de folos? Reluă ea.

— Să-mi răspundeţi la o simplă întrebare, domnişoară. Sunteţi absolut sigură că Lady Edgware a fost aseară, aici?

— E pentru a treia oară când mă întrebaţi acelaşi lucru. Bineînţeles, sunt sigură! Am văzut-o cu ochii mei.
— Unde se întâmpla asta, domnişoară?
— În hol. I-a vorbit majordomului pentru un minut, apoi a străbătut holul până la uşa bibliotecii.
— Şi unde eraţi dumneavoastră în acel moment?
— La primul etaj. Priveam în jos de la balustradă.
— Şi sunteţi sigură că nu v-aţi înşelat?
— Imposibil! I-am văzut faţa foarte clar.
— Este posibil să fi fost cineva care semăna cu ea?
— Nu. Chipul lui Jane Wilkinson este unic. Într-adevăr, ea era.
Japp îi aruncă o privire lui Poirot, care voia să însemne: „Ei, ai văzut?”
— Lordul Edgware avea duşmani? Întrebă, subit, Poirot.
— Prostii, zise domnişoara Carroll.
— Ce vreţi să spuneţi, mademoiselle?
— Duşmani? În zilele noastre, oamenii nu au duşmani. Nu englezii!
— Şi totuşi, lordul Edgware a fost asasinat…
— De nevasta sa, conchise domnişoara Carroll.
— După părerea dumneavoastră, o soţie nu poate fi un duşman?
— Recunosc că e o întâmplare de neînchipuit. Nu credeam că aşa ceva e cu putinţă… cu atât mai puţin în categoria socială din care facem parte.
După toate aparenţele, domnişoara Carroll îşi imagina că omorurile nu puteau fi săvârşite decât de beţivi din categoriile sociale inferioare.
— Câte chei există pentru uşa de la intrare?
— Două, răspunse prompt domnişoara Carroll. Lordul Edgware avea întotdeauna o cheie asupra lui. Cealaltă era ţinută întotdeauna în sertarul mobilei din hol, în eventualitatea că cineva se întorcea mai târziu, să o poată lua. Mai de mult, exista şi o a treia, dar a pierdut-o căpitanul Marsh. Foarte neglijent din partea lui.

— Căpitanul Marsh venea des pe aici?
— Până acum trei ani, locuia aici.
— De ce a plecat? Întrebă Japp.
— Nu ştiu. Fără îndoială, pentru că nu se înţelegea deloc cu unchiul său.
— Cred, mademoiselle, că ştiţi mai mult de atât, sugeră Poirot.
Domnişoara Carroll îi aruncă o privire rapidă.
— Nu am obiceiul să bârfesc, domnule Poirot.
— Dar aţi putea totuşi să ne spuneţi adevărul privind zvonurile despre o neînţelegere serioase dintre lordul Edgware şi nepotul său.
— N-a fost nimic atât de serios. Lordul Edgware avea un caracter foarte dificil.
— Aţi simţit-o şi pe pielea dumneavoastră?
— Nu-i vorba de mine. N-am avut niciodată vreo neînţelegere cu lordul Edgware. A avut întotdeauna o mare încredere în mine.
— Însă în ceea ce-1 priveşte pe căpitanul Marsh…?
Poirot insistă asupra subiectului, îndemnând-o cu grijă spre mai multe destăinuiri. Domnişoara Carroll cedă, ridicând din umeri.
— Era extravagant şi cheltuitor. Şi-a făcut o grămadă de datorii. A intrat şi în alte necazuri… pe care nu le cunosc tocmai exact. S-au certat, şi lordul Edgware i-a interzis să mai intre în casă. Asta-i tot.
Îşi strânse buzele, ca şi cum ar fi vrut să ne indice că mai mult de atât nu ne va spune.
Camera în care discutasem cu secretara se afla la primul etaj. În momentul în care ne pregăteam să coborâm, Poirot mă prinse de braţ.
— O secundă, Hastings. Rămâi aici, în timp ce eu cobor cu Japp. Urmăreşte-ne cu privirea până când vom fi intraţi în bibliotecă şi apoi, urmează-ne.
Renunţasem de mult să-i mai pun lui Poirot întrebări care începeau cu „De ce”, aşa că m-am conformat ca în poemul

cu cavaleria uşoară al lui Tennyson „Nu e treaba mea să judec, ci să mă execut sau să mor”, chiar dacă, de data aceasta, din fericire, nu era cazul. Mi-am imaginat că, probabil, suspecta că majordomul îl spiona şi voia să se convingă dacă era adevărat sau nu.

Mi-am ocupat deci locul în picioare, privind în jos, peste balustradă. Poirot şi Japp se îndreptară mai întâi spre uşa de la intrare… De unde nu puteam să-i văd. Apoi, reapărură, avansând lent, în hol. I-am urmărit cu privirea, din spate, până intrară în bibliotecă. Am aşteptat un minut sau două, în caz că majordomul şi-ar fi făcut apariţia şi, neobservând nici o mişcare, am coborât scările în grabă şi am mers după ei în bibliotecă.

Cadavrul fusese ridicat. Perdelele erau trase şi lumina aprinsă. Poirot şi Japp stăteau în mijlocul camerei, privind în jurul lor.

— Nu e nimic aici! Declară Japp.

Poirot replică, cu zâmbetul pe buze:

— Ei, ce să-i faci! Nici scrum de ţigară… Nici urme pe parchet… Nici vreo mănuşă de femeie… Nici măcar cea mai mică dâră de parfum! Nimic din ceea ce descoperă atât de uşor detectivii din romanele poliţiste.

— În poveştile de genul acela, poliţiştii sunt întotdeauna complet ignoranţi, spuse Japp cu un rânjet.

— Am găsit un indiciu odată, continuă Poirot visător. Dar pentru că era lung de patru picioare, în loc de patru centimetri, nu m-a crezut nimeni.

Mi-am amintit întâmplarea şi m-a pufnit râsul. Apoi, am devenit conştient de misiunea mea.

— Totul e-n regulă, Poirot, i-am zis. M-am uitat şi nici urmă de majordom, cel puţin atât cât mi-am putut da seama.

— O! Ochiul vigilent al dragului meu Hastings! Făcu Poirot pe un ton glumeţ. Ia să vedem, mi-ai remarcat trandafirul dintre buze?

— Trandafirul dintre buze? Am întrebat mirat.

Japp izbucni în râs.

— Într-o zi o să mor de râs din cauza ta, domnule Poirot. Cu siguranţă! Un trandafir? Ce-ţi mai trece prin minte?!

— Păi, mă gândisem să pretind că sunt Carmen, replică Poirot foarte calm.

M-am întrebat dacă ei erau nebuni, sau eu însumi.

— Nu l-ai remarcat, Hastings? Repetă Poirot, de data asta, pe un ton de reproş.

— Nu. Pentru simplul fapt că nu ţi-am văzut faţa.

— N-are importanţă, răspunse Poirot, clătinând din cap.

Oare făceau glume pe seama mea?

— Ei bine, zise Japp, nu mai văd nimic de făcut în camera asta. Aş vrea, dacă e posibil, s-o revăd pe fiica lordului Edgware. Dimineaţă era prea supărată ca să mai aflu ceva de la ea.

Sună pentru a-1 chema pe majordom.

— Întreab-o pe domnişoara March dacă e dispusă să-mi acorde câteva momente.

Bărbatul se îndepărtă. Peste câteva minute domnişoara Carroll apăru în locul lui.

— Geraldine doarme, explică ea. Biata copilă a fost realmente şocată! După ce aţi plecat, i-am dat un calmant şi acum a căzut într-un somn adânc. Peste o oră, două, poate.

Japp încuviinţă din cap.

— În orice caz, adăugă domnişoara Carroll, tot ce ar putea ea să vă zică, aş putea să vă spun eu, la fel de bine.

— Ce părere aveţi despre majordom? Întrebă Poirot.

— Vă mărturisesc că nu-mi place deloc, dar n-aş putea să vă spun de ce anume, răspunse domnişoara Carroll.

Ajunseserăm aproape de uşa de la intrare.

— Domnişoară, nu-i aşa că aseară eraţi acolo sus? O întrebă Poirot, ridicând degetul spre scară.

— Da. De ce?

— Şi de acolo aţi văzut-o pe Lady Edgware mergând de-a lungul holului spre bibliotecă?

— Da.

— Şi i-aţi văzut trăsăturile perfect?

— Fără nici o îndoială.

— Dar de acolo, nu i-aţi putut vedea chipul, în cel mai bun caz, numai spatele.

Domnişoara Carroll, încurcată, roşi.

— Spatele ei, vocea ei, mersul ei. Este acelaşi lucru! Nu aveam cum să mă înşel. Vă spun că era ea, Jane Wilkinson… O femeie de cea mai joasă speţă, dacă a existat vreodată aşa ceva.

Şi se întoarse, grăbindu-se spre scară.

Capitolul 8

Posibilităţi.

Japp ne părăsi. Eu şi Poirot am intrat în Regent Park şi ne-am căutat un loc liniştit.

— De-abia acum înţeleg ce era cu trandafirul tău dintre dinţi, i-am spus râzând. Pe moment am crezut că ai înnebunit.

Poirot îşi păstră aerul serios.

— Vezi tu, Hastings, secretara este un martor periculos. Este periculoasă pentru că declaraţia ei nu este exactă. Ai observat cât de sigură era că a văzut faţa vizitatoarei? Asta mi s-a părut de la început imposibil. Dacă ar fi venit dinspre bibliotecă, da, cu siguranţă, dar nu mergând spre bibliotecă. Aşa că am condus micul meu experiment care mi-a confirmat părerea şi, în acelaşi timp, i-am întins o cursă respectabilei domnişoare. După care a schimbat imediat tactica.

— Însă a continuat să susţină cu tărie că a fost Lady Edgware, am punctat eu. Până la urmă, vocea şi gesturile unei persoane sunt greu de confundat cu ale alteia.

— Nu, nu.

— De ce, Poirot. Eu consider că cele două sunt cele mai caracteristice aspecte ale unei persoane.

— Sunt de acord cu tine. Dar tocmai din acest motiv sunt cel mai uşor de imitat.

— Crezi?

— Întoarce-te cu câteva zile în urmă. Îţi aminteşti seara petrecută la teatru…?

— Carlotta Adams? Da, dar ea are un talent cu totul special.

— O persoană foarte cunoscută de public nu e aşa de dificil de imitat. Dar sunt de acord cu tine că e foarte talentată. Cred că ar putea imita cu uşurinţă pe oricine fără ajutorul unor lumini speciale sau profitând de avantajul distanţei.

Deodată mă străfulgera o idee.

— Poirot! Am strigat. Doar nu crezi că ar fi posibil…? Nu, ar fi o coincidenţă prea mare.

— Depinde cum vezi tu lucrurile, Hastings. Dacă priveşti dintr-un anumit unghi n-ar fi deloc o coincidenţă.

— Dar ce motiv ar fi avut Carlotta Adams să-1 ucidă pe lordul Edgware? Nici măcar nu-1 cunoştea.

— De unde ştii dacă îl cunoştea sau nu? De ce faci presupuneri nefondate, Hastings? Poate au existat între ei legături pe care le-am ignorat. Nu neapărat că asta ar fi şi teoria mea.

— Ai atunci o idee despre ce s-a întâmplat?

— Da. Încă de la început, am bănuit posibilitatea implicării Carlottei Adams.

— Dar, Poirot…

— Răbdare, Hastings! Dă-mi voie să-ţi lămuresc câteva fapte pentru edificarea ta personală. Fără vreo jenă, Lady Edgware dezvăluie relaţiile dintre ea şi soţul ei, mergând până acolo încât să afirme că l-ar omorî. Nu suntem singurii martori: au auzit-o un ospătar, camerista ei de mai multe ori, Bryan Martin şi, poate, chiar Carlotta Adams. Şi mai sunt persoanele cărora aceştia le-au repetat spusele lui Lady Edgware. Apoi, în aceeaşi seară, este comentată maniera excelentă în care Carlotta Adams o poate imita pe Jane Wilkinson. Cine avea motive să-1 reducă la tăcere pe lordul Edgware? Soţia lui.

Acum, să presupunem că un alt personaj ar fi vrut să scape de lordul Edgware. El are la îndemână ţapul ispăşitor şi, în ziua în care Jane Wilkinson anunţă că, din cauza migrenei, va petrece o seară liniştită în casă, planul este pus în aplicare.

Era necesar ca Lady Edgware să fie văzută intrând în casa soţului ei. Ei bine, a fost văzută. Merge atât de departe încât îşi face cunoscută şi identitatea. Ah! C'est peu trop, ça! Ar trezi suspiciunea până şi unei găini.

Şi încă un detaliu… Mărunt, ce-i drept. Femeia care a intrat în casa din Regent Gate, aseară, era îmbrăcată în negru. Iar Jane Wilkinson detestă negrul şi nu-1 poartă niciodată. Chiar ea ne-a zis-o. Să ne imaginăm acum că vizitatoarea în cauză nu era Jane Wilkinson, ci o persoană care s-a dat drept ea: oare această persoană este şi ucigaşul?

A existat oare o a treia persoană ar fi putut pătrunde în casă pentru a-1 ucide pe lordul Edgware? Şi dacă ar fi aşa, persoana în cauză a ajuns înainte sau după pretinsa vizită a lui Lady Edgware? Şi dacă a sosit după, atunci ce a avut de spus femeia lordului Edgware? Cum ar fi putut să-şi justifice prezenţa? Putea să-1 înşele pe majordom, care nu o cunoştea, şi pe secretară, care nu a văzut-o decât din spate. Dar doar nu credea că ar putea să-1 înşele pe soţ? Sau, poate exista deja un cadavru în cameră? Fusese oare lordul Edgware ucis înainte de venirea ei?

— Opreşte-te, Poirot, am strigat eu. Simt cum îmi pocneşte capul!

— Linişteşte-te, prietene. Nu facem decât să ne imagi-năm posibilităţi. E ca atunci când probezi mai multe obiecte de îmbrăcăminte. Acesta se potriveşte? Nu? E prea mare la umeri? Dar acesta? Da, acum e mai bine… Dar mă cam strânge. Acesta e o mărime prea mică. Şi aşa mai departe… Până când găsim veşmântul perfect – adevărul.

— Pe cine suspectezi de acest plan diabolic? Am întrebat eu.

— Ah, e încă prea devreme pentru a decide. Trebuie mai întâi să aflăm cine ar fi avut interesul să-şi dorească dispariţia lordului Edgware. De o parte îl avem bineînţeles pe nepotul moştenitor. Puţin cam prea evident, probabil. Şi-apoi, în ciuda protestelor domnişoarei Carroll, mai e problema duşmanilor. După părerea mea, lordul Edgware era genul de om care şi-ar fi făcut uşor duşmani.

— Sunt perfect de acord cu tine.

— Oricine ar fi, trebuie să se simtă în foarte mare siguranţă. Aminteşte-ţi, Hastings, că dacă nu s-ar fi răzgândit în ultimul moment, Jane Wilkinson n-ar fi avut nici un alibi. Ar fi stat în camera ei la Savoy şi i-ar fi fost destul de greu s-o dovedească. Ar fi fost arestată, jude-cată… Şi probabil spânzurată.

M-au trecut fiorii.

— Totuşi, e ceva ce mă intrigă, continuă Poirot. Intenţia de a o incrimina pe ea este evidentă… Şi atunci, care e motivul telefonului primit? De ce ar suna-o cineva la Chiswick şi, odată convins de prezenţa ei acolo, să închidă imediat. Pare mai degrabă, nu-i aşa, că acel cineva dorea să se asigure că ea era acolo înainte de a acţiona. Dar ce anume să facă? Asta pe la nouă şi jumătate, cu siguranţă, înainte de asasinat. În acest caz, nu există altă concluzie decât că persoana care a telefonat i-a făcut lui Jane un serviciu. Nu poate fi ucigaşul… Căci avea tot interesul să o incrimineze pe Jane. Şi-atunci, cine a fost? Se pare că avem aici două circumstanţe cu totul diferite.

Eram complet aiurit.

— Poate e doar o coincidenţă, am sugerat eu.

— Nu, nu, sunt prea multe coincidenţe. Acum şase luni, s-a pierdut o scrisoare. De ce? Prea multe lucruri par inexplicabile. Trebuie să existe o legătură între ele. Mai e şi povestea pe care ne-a relatat-o Bryan Martin, continuă el, după un oftat.

— Bine, Poirot, dar asta n-are nimic în comun cu moar-tea lui Edgware!

— Hastings, eşti orb şi, mai mult decât atât, obtuz! Nu vezi că toate aceste piese de puzzle formează o imagine mai amplă? O imagine neclară acum, dar care se va cla-rifica încetul cu încetul.

Poirot îmi păru excesiv de optimist. Nu vedeam cum totul ar putea deveni mai clar şi, în plus, mintea-mi era bulversată complet.

— E imposibil! Am strigat deodată. Nu pot să cred aşa ceva despre Carlotta Adams! Pare o fată atât de drăguţă.

Totuşi, rostind aceste cuvinte, mi-am amintit de cuvintele lui Poirot despre pasiunea ei pentru bani. Dorinţa de îmbogăţire… Să fie asta rădăcina tuturor relelor? Poirot fusese foarte inspirat în acea noapte. O văzuse pe Jane în pericol, din cauza temperamentului ei egoist, şi pe Carlotta abătută de la calea cea dreaptă de pasiunea pentru bani.

— Nu cred că ea este vinovată, Hastings. E prea stăpână pe sine şi prea echilibrată pentru asta. Este posibil să nu i se fi spus nimic despre crimă şi să fi fost doar folosită. Dar atunci…

Se întrerupse, încruntat.

— Chiar şi-aşa, e complice fără voie. Adică, va afla vestea azi din ziare. Îşi va da seama…

Deodată, Poirot scoase un strigăt răguşit.

— Repede, Hastings! Repede! Am fost atât de orb! De imbecil! Un taxi! Imediat!

L-am privit stupefiat cum flutură braţele în aer.

— Un taxi, imediat!

Opri unul care trecea pe lângă noi şi am urcat în grabă.

— Îi ştii adresa?

— Carlottei Adams?

— Mais oui, mais oui! Repede, Hastings, repede! Fie-care minut este preţios. Nu-ţi dai seama?

— Nu, deloc, am replicat.

Poirot înjura printre dinţi.

— În cartea de telefoane? Nu, n-ar fi listată acolo. Teatrul!

La teatru nu s-au arătat foarte dispuşi să ne comunice adresa Carlottei, dar Poirot reuşi să o obţină. Locuia într-un apartament dintr-o clădire în apropiere de Sloane Square. Am mers cu taxiul până acolo, Poirot neputând să-şi stăpânească nerăbdarea.

— Să sperăm că nu ajung prea târziu, Hastings. Să sperăm că nu ajung prea târziu!

— Ce e cu graba asta? Nu te înţeleg. Ce-nseamnă toate astea?

— Înseamnă că n-am reacţionat când trebuia şi mi-a luat prea mult timp să văd ce era evident. Ah, mon Dieu! Să sperăm că ajungem la timp!

Capitolul 9

A doua crimă.

Chiar dacă nu înţelegeam motivul agitaţiei lui Poirot, îl cunoşteam destul de bine ca să-mi dau seama că era întemeiată.

Când am ajuns la Rosedew Mansions, Poirot sări din maşină, îi plăti şoferului şi dispăru în clădire. Apartamentul domnişoarei Adams se afla la primul etaj, după cum am putut vedea pe lista locatarilor.

Poirot urcă scările în grabă fără să mai aştepte liftul oprit la unul dintre etajele superioare.

Bătu la uşă şi sună. După un scurt moment, uşa fu deschisă de o femeie între două vârste, cu părul prins strâns într-un coc la spate. Pleoapele ochilor îi erau înroşite de parcă plânsese.

— Domnişoara Adams? Întrebă Poirot nerăbdător.

Femeia îl privi nedumerită.

— Nu aţi aflat?

— Să aflu? Ce să aflu?

Poirot se albi dintr-odată la faţă şi, în acel moment, mi-am dat seama că orice se întâmplase era exact de ce se temea prietenul meu.

— E moartă, continuă femeia, scuturând din cap. Moartă în somn! Este îngrozitor!

Poirot se rezemă de tocul uşii, neputincios.

— Prea târziu, murmură el.

Agitaţia sa era atât de evidentă, încât femeia îl privi cu şi mai mare atenţie.

— Scuzaţi-mă, domnule, dar sunteţi un prieten de-al dânsei? Nu-mi amintesc să vă fi văzut pe aici până astăzi.

Poirot ignoră remarca ei. În schimb, o întrebă:

— A văzut-o vreun doctor? Ce a spus?

— Că a luat o doză puternică de somnifere. O, sărăcuţa de ea! O tânără doamnă atât de drăguţă! Medicamentele astea sunt atât de periculoase. Doctorul a spus că a fost veronal.

Poirot se ridică dintr-odată şi atitudinea sa se schimbă complet.

— Trebuie să intru, spuse el.

Femeia devenise cu siguranţă bănuitoare şi suspicioasă.

— Nu cred că…, începu ea.

Dar Poirot trebuia să-şi facă voia şi se legă de singurul lucru care l-ar fi ajutat să obţină rezultatul dorit.

— Trebuie să mă laşi să intru, spuse el. Sunt detectiv şi trebuie să investighez circumstanţele morţii stăpânei tale.

Femeia suspină, se dădu la o parte şi el păşi în apartament.

Din acel moment, Poirot preluă controlul situaţiei.

— Ceea ce ţi-am spus, i se adresă el femeii pe un ton autoritar, este strict confidenţial. Nu trebuie să mai spui asta nimănui. Toată lumea trebuie să creadă în continuare că moartea domnişoarei Adams a fost accidentală. Dă-mi te rog numele şi adresa doctorului pe care l-ai chemat în dimineaţa aceasta.

— Doctor Heath, Carlisle Street nr. 17.

— Şi numele dumitale care este?

— Bennett – Alice Bennett.

— Din câte observ, ai fost ataşată de domnişoara Adams.

— O, da, domnule. Era o tânără atât de drăguţă! Sunt în serviciul ei de anul trecut, când a venit la Londra. Nu semăna deloc cu celelalte actriţe. Era o adevărată dom-

nişoară, plină de bun-simţ şi pretindea acelaşi lucru de la cei de lângă ea.

Poirot asculta cu atenţie şi înţelegere şi nu arăta deloc că s-ar grăbi. Mi-am dat seama că cea mai bună modalitate de a obţine informaţii de la cineva era să te comporţi în cel mai gentil mod cu putinţă.

— Trebuie să fi fost foarte tulburător pentru dumneata, observă el cu blândeţe.

— O, da, domnule. Pe la nouă şi jumătate, ca de obicei, i-am adus în cameră ceaiul şi ea era întinsă acolo. Iniţial m-am gândit că încă doarme. Am pus tava pe masă şi am tras draperiile. Unul dintre inele se prinsese şi a trebuit să trag mai tare, producând zgomot. Când m-am întors spre ea am rămas surprinsă că nu se trezise. Şi-apoi, deodată, ceva mi-a atras atenţia, felul în care era întinsă în pat. M-am apropiat de pat şi i-am atins mâna. Era rece ca gheaţa, domnule, şi am scos un ţipăt.

Femeia se opri din povestire şi îşi şterse ochii înlăcrimaţi.

— Gata, gata, rosti Poirot cu blândeţe. Trebuie să fi fost teribil pentru dumneata. Domnişoara Adams obişnuia să ia somnifere ca să adoarmă?

— Mai lua din când în când ceva pentru durere de cap, domnule. Nişte pastile mici dintr-un flacon. Dar aseară se pare că a luat altceva, sau cel puţin aşa a spus doctorul.

— A avut vreun vizitator aseară?

— Nu, domnule. A ieşit aseară.

— V-a spus cumva unde a mers?

— Nu, domnule. A plecat în jur de ora şapte.

— A! Şi cum era îmbrăcată?

— Purta o rochie neagră. O rochie şi o pălărie negre.

Poirot mă privi cu subînţeles.

— Purta vreo bijuterie?

— Doar colierul ei de perle, domnule.

— Şi mănuşi… Gri?

— Da, domnule. Mănuşile ei erau gri.

— A! Fii amabilă şi spune-mi care era starea ei de spirit. Era veselă? Emoţionată? Tristă? Agitată?
— Mi s-a părut mulţumită de ceva, domnule. Tot zâmbea pentru sine ca şi cum ar fi făcut cuiva o glumă.
— Pe la ce oră s-a întors?
— Puţin după ora douăsprezece, domnule.
— Şi-atunci? Cum ţi s-a părut? La fel?
— Era foarte obosită, domnule.
— Dar nu supărată sau tulburată?
— O, nu, domnule. Părea mulţumită de ceva, dar în acelaşi timp obosită, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. A vrut să telefoneze cuiva, dar a renunţat şi a zis că e prea târziu ca să mai deranjeze şi că va cere legătura a doua zi dimineaţă.
— A! Ochii lui Poirot străluceau. Se aplecă spre femeie şi îşi reluă întrebările pe un ton neutru. Ai auzit numele persoanei cu care a vrut să vorbească?
— Nu, domnule. A cerut numai numărul şi a aşteptat o clipă. Centralista i-a răspuns ca de obicei: „încerc să vă fac legătura”. Domnişoara Adams a spus „Foarte bine” şi-apoi, brusc, a căscat şi a spus: „O! Nu pot să deranjez! Sunt atât de obosită”, a închis şi a început să se dezbrace.
— Ce număr a cerut? Ţi-1 aminteşti oare? Gândeşte-te! Poate fi important!
— Îmi pare rău, dar nu-1 ştiu, domnule. Îmi amintesc doar că era un număr de Victoria. Nu am ascultat cu atenţie.
— A mâncat sau a băut ceva înainte de culcare?
— Un pahar cu lapte cald, ca de obicei.
— Cine 1-a pregătit?
— Chiar eu, domnule.
— Şi n-a vizitat-o nimeni în timpul serii?
— Nimeni, domnule.
— Nici în timpul după-amiezii?
— Nu-mi amintesc să fi venit cineva. Domnişoara Adams a luat prânzul şi ceaiul în oraş. S-a întors în jur de ora şase.
— Când a sosit laptele? Laptele din care a băut aseară?

— Ieri după-amiază. Era proaspăt, domnule. Băiatul îl pune întotdeauna la uşă la ora 4. Dar, domnule, sunt sigură că nu era nimic rău cu el. Am băut şi eu chiar azi-di-mineaţă la ceai. Şi doctorul a spus că era absolut sigur că ea a luat ceva.

— Este posibil să mă înşel, zise Poirot. Da, este foarte posibil să mă înşel. Voi vorbi şi cu medicul. Dar, vezi dumneata, domnişoara Adams avea duşmani. Lucrurile sunt diferite în America faţă de aici…

Ezită o clipă, dar Alice Bennett îi pică în cursă.

— O, ştiu, domnule. Am citit despre Chicago şi despre pistolarii de acolo. Trebuie să fie o ţară periculoasă şi mă-ndoiesc că poliţia de acolo este cinstită. Nu ca a noastră.

Poirot mulţumi cerului că şovinismul lui Alice Bennett îl scutea de alte explicaţii şi lăsă baltă subiectul.

Privirea îi pică pe o valijoară ce semăna mai degrabă cu o trusă, aşezată pe un scaun.

— Domnişoara Adams a luat această geantă cu ea când a ieşit aseară?

— Nu, a luat-o cu ea ieri-dimineaţă, domnule. Nu o avea cu ea când s-a întors după-amiază, dar a adus-o înapoi azi-noapte.

— Îmi dai voie să o deschid?

Alice Bennett i-ar fi permis orice. Ca orice femeie prudentă şi suspicioasă, odată ce-i câştigai încrederea, putea fi manipulată ca un copil. Nu i-ar fi refuzat nimic lui Poirot.

Valijoara nu era încuiată şi Poirot o deschise. M-am apropiat şi am privit peste umărul lui.

— Vezi, Hastings, vezi? Murmură el emoţionat.

Conţinutul genţii era cu siguranţă sugestiv. Cuprindea o cutie de machiaj, două obiecte care puse în pantofi înălţau o persoană cu câţiva centimetri, o pereche de mănuşi gri şi, împăturită într-o hârtie specială, o perucă aurie, lucrată cu măiestrie, de aceeaşi nuanţă ca părul lui Jane Wilkinson şi

cu aceeaşi pieptănătură ca a ei: cărare pe mijloc şi cârlionţi la ceafă.

— Te mai îndoieşti acum, Hastings? Mă întrebă Poirot.

Recunosc că până în acel moment avusesem îndoielile mele, dar acum nu mai aveam nici un motiv să mă împotrivesc.

Poirot închise valiza şi se întoarse spre cameristă.

— Ştii cumva cu cine a cinat domnişoara Adams ieri-seară?

— Nu, domnule.

— Ştii cu cine a luat prânzul sau ceaiul?

— Nu ştiu nimic despre ceai, dar cred că a luat prânzul cu domnişoara Driver.

— Domnişoara Driver?

— Da, prietena ei cea mai bună. Este patroana unui magazin de pălării din Moffat Street, chiar vizavi de Bond Street. Se numeşte Genevieve.

Poirot îşi notă adresa în carneţel imediat sub cea a medicului.

— Încă o întrebare, madame. Îţi aminteşti ceva… Orice… Din ceea ce mademoiselle Adams a spus sau a făcut când s-a întors la ora 6 şi care ţi s-a părut neobişnuit sau deosebit?

Camerista se gândi pentru un moment sau două.

— N-aş putea spune, domnule, răspunse ea într-un târziu. Am întrebat-o dacă vrea ceai şi mi-a răspuns că a băut deja.

— O! Luase ceaiul deja, o întrerupse Poirot. Pardon. Continuă!

— Şi-apoi a scris scrisori până aproape de momentul când a trebuit să plece.

— Scrisori? Ştii cumva către cine?

— Da, domnule. A fost o singură scrisoare către sora ei din Washington. Îi scria regulat de două ori pe săptămână. A luat scrisoarea cu ea să o pună la poştă, dar a uitat.

— Şi-atunci e încă aici?

— Nu, domnule. Am pus-o eu la poştă. Şi-a amintit de ea seara trecută, chiar înainte să se culce. Şi eu i-am zis că mă

duc eu. Punând încă un timbru şi prinzând poşta de noapte putea să plece la timp.

— A! Şi e departe?

— Nu, domnule, e chiar după colţ.

— Ai închis uşa cu cheia în urma dumitale?

Alice Bennett îl privi fix.

— Nu, domnule. Nu o închid niciodată când lipsesc atât de puţin.

Poirot vru să spună ceva, dar se abţinu.

— Vreţi să o vedeţi? Întrebă camerista cu lacrimi în ochi. E atât de frumoasă!

Am urmat-o în dormitor.

Carlotta Adams arăta liniştită şi mult mai tânără decât în seara de la Savoy. Ca un copil obosit care în sfârşit se odihnea.

Expresia întipărită pe faţa lui Poirot, uitându-se la ea, mi se păru stranie. L-am văzut făcându-şi cruce şi, în timp ce coboram scările, îmi zise:

— J'ai fait un serment, Hastings.

Nu l-am întrebat care era acela căci îl ghiceam, fără îndoială.

Un minut mai târziu adăugă:

— M-am liniştit într-o privinţă măcar. Nu am putut să o salvez. La momentul la care noi aflam despre decesul lordului Edgware, ea era deja moartă. Asta mă linişteşte. Da, mă consolează foarte mult.

Capitolul 10

Jenny Driver.

Următorul lucru pe care-1 aveam de făcut era să mer-gem la medicul a cărui adresă ne fusese dată de cameristă.

Se dovedi a fi un bătrânel agitat, cu atitudine cam nehotărâtă. Îl cunoştea pe Poirot după reputaţie şi îşi exprimă plăcerea de a-1 întâlni în carne şi oase.

— Aşadar, ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Poirot? Întrebă el după o scurtă introducere.

— Aţi fost chemat în această dimineaţă, le docteur, la căpătâiul unei domnişoare pe nume Carlotta Adams.

— A, da! Biata fată! O actriţă talentată. Am fost de două ori la spectacolul ei. Păcat că a sfârşit astfel! De ce ajung oare fetele astea să ia droguri, nu-mi pot închipui.

— Credeţi, aşadar, că era dependentă de droguri.

— Profesional, n-aş putea s-o spun. În orice caz, nu le lua pe cale injectabilă. Nu am găsit urme de ac. Se pare că şi le administra pe cale orală. Camerista a afirmat că nu avea probleme cu somnul, dar ce ştiu cameristele? Presu-pun că nu lua veronal în fiecare seară, dar e evident că lua de mult timp.

— Ce vă face să credeţi asta?

— Această… Drace, unde l-am pus? Scotoci într-o geantă mică. Iat-o!

Şi scoase o mică poşetă de seară.

— Va urma cu siguranţă o anchetă. Şi am luat asta cu mine de frică să nu-şi bage nasul camerista.

Scoase din poşetă o micuţă cutie de aur, pe care se puteau citi iniţialele C. A., încrustate în rubine. O bagatelă valoroasă şi scumpă. O deschise şi am putut vedea că era aproape plină cu o pudră albă.

— Veronal, explică el pe scurt. Priviţi ce scrie înăuntru.

Pe interiorul capacului era gravat:

Pentru C. A. De la D, Paris, 10 noiembrie. Vise plăcute.

— 10 noiembrie, murmură Poirot gânditor.

— Exact, şi acum suntem în iunie. Asta ne indică faptul că lua veronal de cel puţin şase luni şi cum pe cutie nu apare anul, ar putea fi chiar şi 18 luni sau 2 ani şi jumătate.

— Paris, D, repetă Poirot încruntându-se.

— Da. Înseamnă ceva pentru dumneavoastră? Apropo, nu v-am întrebat în ce calitate vă interesează acest caz. Presupun că aveţi motive întemeiate. Aţi vrea să ştiţi dacă este vorba de sinucidere? Ei bine, n-aş putea să vă spun cu exactitate. Nimeni nu poate. Conform declaraţiei cameristei, domnişoara era într-o dispoziţie foarte veselă

ieri. Asta mă face să mă gândesc că ar putea fi un accident şi, dacă vreţi opinia mea, eu înclin să-1 declar un accident. Veronalul este o substanţă foarte înşelătoare. E posibil ca o doză foarte mare să nu-ţi facă nimic şi o doză infimă să te ucidă. Din această cauză este foarte periculos. Fără îndoială că la anchetă vor concluziona că a fost o moarte accidentală. Mă tem că nu vă pot ajuta mai mult decât atât.

— Îmi permiteţi să examinez poşeta domnişoarei?

— Bineînţeles. Bineînţeles.

Poirot goli poşeta pe masă: o batistă fină cu iniţialele C. M. A. Brodate într-un colţ, o pensulă pentru pudră, un ruj, o hârtie de o liră sterlină şi ceva mărunţiş, şi un pince-nez.

Poirot îl examină cu multă atenţie. Avea ramele aurite şi părea mai degrabă a fi purtat de o persoană severă şi autoritară.

— Curios, spuse Poirot. Nu ştiam că domnişoara Adams purta ochelari. Probabil că sunt pentru citit.

Doctorul îi luă şi-i studie.

— Nu, aceştia sunt ochelari pentru distanţă, afirmă el. Au dioptriile destul de mari. Persoana care purta aceşti ochelari trebuie să fi fost foarte mioapă.

— Ştiţi cumva dacă domnişoara Adams…?

— Azi e prima oară când am examinat-o. Am mai fost chemat o singură dată ca să tratez degetul infectat al cameristei. În rest, n-am fost niciodată în apartament. Domnişoara Adams, pe care am văzut-o atunci doar pentru o clipă, nu purta ochelari.

Poirot i-a mulţumit doctorului şi am plecat. Pe faţa prietenului meu se putea vedea o expresie de intrigare.

— Se pare să mă fi înşelat, admise el.

— În privinţa substituţiei?

— Nu, nu. Acest fapt e dovedit deja. Nu, mă refer la decesul ei. Este evident că veronalul era în posesia ei. Oare este posibil ca, fiind obosită aseară, să fi vrut să se asigure că va dormi bine?

Apoi se opri brusc, speriindu-i pe trecători, şi bătu din palme.

— Nu, nu, nu! Declară el cu emfază. De ce să se producă acest accident într-un moment atât de propice? Nu e vorba de nici un accident şi nici de sinucidere! Nu, ea şi-a jucat rolul şi, astfel, şi-a semnat condamnarea la moarte. Este posibil ca veronalul să fi fost ales pur şi simplu pentru că se ştia că ea îl foloseşte din când în când şi că îl avea în posesia ei. Dar chiar şi-aşa, criminalul trebuia să fie o persoană care o cunoştea foarte bine. Cine este D, Hastings? Aş da orice să ştiu cine este D.

— Poirot, i-am spus eu, privindu-1 cum rămăsese postat în mijlocul trotuarului. Nu ar fi mai bine să mergem? Toată lumea se uită la noi.

— Poftim? Probabil că ai dreptate. Cu toate că pe mine nu mă deranjează. Nu-mi afectează absolut deloc şirul gândurilor.

— Oamenii au început să râdă de noi, am murmurat eu.

— Nu are nici o importanţă.

Nu eram de acord cu el. Aveam oroare de situaţiile jenante de acest fel. Singurul lucru care-1 preocupă pe Poirot este posibilitatea fie a unei călduri înăbuşitoare, fie a unei umezeli care i-ar strica aspectul mustăţii lui faimoase.

— Să luăm un taxi, spuse Poirot şi, agitând din baston, opri unul care tocmai trecea pe lângă noi.

Ne-am urcat în el şi Poirot îi ceru şoferului să ne ducă la Genevieve, în Moffat Street.

Genevieve se dovedi a fi unul dintre acele magazine care, la parter, expuneau într-o vitrină o pălărie de o formă nedefinită şi o eşarfă, în timp ce adevăratul centru al operaţiunilor se afla la etaj. Am urcat un rând de scări mirosind a mucegai şi am ajuns la o uşă pe care scria „Genevieve. Poftiţi înăuntru, vă rog!” Am intrat într-o cămăruţă burduşită cu pălării şi ne-am trezit în faţa unei creaturi blonde, cu statură impunătoare, care îi aruncă lui Poirot o privire bănuitoare.

— Domnişoara Driver? Întrebă Poirot.
— Nu ştiu dacă doamna vă poate primi. Ce doriţi, vă rog?
— Spune-i, te rog, domnişoarei Driver că un prieten de-al domnişoarei Adams doreşte să îi vorbească.
Blonda nici nu apucă să transmită mesajul că o draperie de catifea neagră se dădu la o parte şi apăru o femeie micuţă, vivace, cu părul roşu aprins.
— Ce este? Întrebă ea.
— Sunteţi domnişoara Driver?
— Da. Ce-i cu Carlotta?
— Aţi aflat vestea tristă?
— Ce veste tristă?
— Domnişoara Adams a murit în somn azi-noapte. O supradoză de veronal.
Femeia căscă ochii mari.
— Ce îngrozitor! Exclamă ea. Biata Carlotta! Nu-mi vine să cred. Cum aşa? Era atât de plină de viaţă ieri!
— Din păcate, acesta este adevărul, mademoiselle, spuse Poirot. Acum, e în jur de ora 1. Permiteţi-mi, vă rog, să vă invit la prânz împreună cu prietenul meu. Aş vrea să vă pun mai multe întrebări.
Tânăra îl măsură din cap până în picioare. Se vedea că este genul de femeie combatantă, şi-mi amintea de o rasă de câini agresivi.
— Dumneavoastră cine sunteţi? Întrebă direct.
— Numele meu este Hercule Poirot. Acesta este prie-tenul meu, căpitanul Hastings.
M-am înclinat.
Privirea ei se opri câte puţin la fiecare din noi.
— Am auzit de dumneavoastră, spuse ea brusc. Vă urmez. O strigă pe blondă: Dorothy!
— Da, Jenny.
— Doamna Lester va veni pentru pălăria Rose Descartes pe care o facem pentru ea. Încearcă mai multe feluri de pene. Am plecat, nu voi lipsi mult, cred.

Îşi aşează pe cap o pălărie mică, neagră, îşi pudră nasul şi apoi se întoarse spre Poirot.

— Sunt gata.

Cinci minute mai târziu, ne aflam într-un mic restaurant pe Dover Street. Poirot dăduse comanda ospătarului şi, în faţa noastră, aveam cocktailurile.

— Acum, spuse Jenny Driver. Vreau să ştiu ce înseamnă toate acestea. În ce încurcătură a intrat Carlotta?

— Atunci, ştiţi ceva de vreo încurcătură, mademoiselle?

— Ei, cine pune întrebările aici, eu sau dumneavoastră?

— Scuzaţi-mă, dar intenţia mea era ca eu să o fac, răspunse Poirot zâmbind. Am înţeles că eraţi prietene foarte bune.

— Corect.

— Eh bien, mademoiselle, vă rog să îmi permiteţi să vă asigur că tot ceea ce fac acum este în interesul prietenei dumneavoastră.

După un moment de reflecţie, Jenny Driver ne dădu acordul printr-o uşoară înclinare a capului.

— Vă cred. Continuaţi. Ce doriţi să aflaţi de la mine?

— Mademoiselle, am fost informaţi că ieri aţi luat prânzul împreună.

— Aşa e.

— V-a spus ceva în legătură cu programul ei de aseară?

— Nu tocmai.

— Atunci a menţionat ceva?

— Mi-a povestit ceva ce cred că are legătură cu motivul vizitei dumneavoastră. Însă nu uitaţi că tot ce mi-a spus e cu titlu de confidenţă.

— E de la sine înţeles, domnişoară.

— Să vedem. Cred că mai bine vă explic toate acestea în stilul meu.

— Vă rog.

— Ei bine, iată, Carlotta era foarte încântată şi emoţionată cum n-am văzut-o de multe ori. De obicei, este foarte reţinută. N-a vrut să-mi povestească nimic, pentru că îşi

dăduse cuvântul să ţină secret, dar sunt sigură că punea ceva la cale. Ceva de genul unei farse inimaginabile.

— O farsă?

— E cuvântul pe care 1-a folosit. Nu a precizat cum, când sau unde. Doar…, făcu o pauză, ridicând din sprân-cene. Ei bine, Carlotta nu e genul de persoană căreia să-i facă plăcere glumele nevinovate, farsele sau lucrurile de felul acesta. Are mai degrabă un caracter serios, cuviincios, dedicat în întregime muncii sale. Ce vreau să spun este că e evident că cineva a împins-o la această cascadorie. Şi mai cred… Nu că ea ar fi afirmat asta, ţineţi minte…

— Înţeleg perfect, domnişoară. La ce v-aţi gândit?

— Cred, sunt aproape sigură, că a făcut-o pentru bani. Nimic nu o entuziasma pe Carlotta cu excepţia banilor. Aşa era ea. Avea un simţ ascuţit pentru afaceri. Nu ar fi fost atât de încântată decât dacă era vorba despre bani la mijloc, o sumă foarte mare de bani. Am impresia că făcuse un pariu şi că era aproape sigură că îl va câştiga. Şi totuşi, e posibil să mă înşel. Carlotta nu era genul de persoană care să se dedea la pariuri. Oricum, într-un fel sau altul, sunt sigură că la mijloc erau banii.

— A afirmat ea asta?

— Nu. A spus doar că e capabilă să facă asta, şi altele pe viitor. Voia să o aducă pe sora ei din America şi să se întâlnească apoi cu ea la Paris. Îşi adora sora mai mică, o fiinţă fragilă, cred, şi cu înclinaţii muzicale. Asta e tot ce ştiu. E suficient?

Poirot făcu un semn afirmativ din cap.

— Da. Îmi confirmă teoria. Recunosc că am sperat să aflu mai multe. Am presupus că domnişoara Adams promisese să ţină secretul, dar, fiind femeie, mi-am imagi-nat că n-ar fi considerat o indiscreţie să-1 împărtăşească prietenei ei celei mai bune.

— Am încercat să o fac să vorbească, recunoscu Jenny. Dar a râs şi a spus doar că îmi va povesti cândva.

Poirot tăcu pentru un moment, apoi reluă:

— Aţi auzit vorbindu-se despre lordul Edgware?
— Poftim? Bărbatul care a fost asasinat? Am văzut un titlu în ziare acum vreo jumătate de oră.
— Da. Ştiţi cumva dacă domnişoara Adams îl cunoştea?
— Nu cred. Sunt sigură că nu. A, dar aşteptaţi!
— Da, mademoiselle, răspunse Poirot nerăbdător.
— Oare cum a fost? Se încruntă, încercând să-şi amintească. Da, asta e. Carlotta i-a menţionat numele o dată pe un ton foarte duşmănos.
— Duşmănos…
— Da. A spus… Cum a fost exact? Că bărbaţilor ca el nu ar trebui să li se permită să distrugă viaţa altor oameni prin cruzimea şi egoismul lor. A spus că era genul de om a cărui moarte ar însemna un bine pentru omenire.
— Şi când se întâmpla asta, mademoiselle?
— O, acum vreo lună, cred.
— Şi care a fost motivul discuţiei?
Jenny Driver se forţă să îşi amintească pentru câteva minute şi, într-un târziu, scutură din cap.
— Nu-mi pot aminti, se confesă ea. Numele lordului Edgware a apărut în conversaţie dintr-un motiv sau altul. Probabil se scrisese ceva prin ziare. În orice caz, îmi amintesc că mi s-a părut ciudat să o aud pe Carlotta atât de pornită împotriva unui om pe care nu-1 cunoştea.
— E într-adevăr curios, fu de acord Poirot, gânditor. Apoi întrebă: Ştiţi cumva dacă domnişoara Adams avea obiceiul să ia veronal?
— Nu ţin minte să o fi făcut. N-am văzut-o niciodată să ia şi nici n-am auzit-o menţionând asta.
— Aţi văzut vreodată în poşeta ei o cutiuţă aurită cu iniţialele C. A. Încrustate cu rubine?
— O cutiuţă aurită? Nu. Sunt sigură de asta.
— Ştiţi unde se afla domnişoara Adams în noiembrie anul trecut?
— Lăsaţi-mă să-mi amintesc. În noiembrie, s-a întors în State, cred, spre sfârşitul lunii. Înainte de asta fusese la

Paris.

— Singură?

— Bineînţeles! Scuzaţi-mă… Probabil că nu aţi spus-o în sensul acela. Nu înţeleg de ce orice aluzie la Paris implică ce e mai rău, pentru că este un loc încântător şi atât de respectabil. Însă Carlotta nu era genul care să umble după aventuri, dacă la asta v-aţi referit.

— Acum, mademoiselle, aş vrea să vă adresez o între-bare foarte importantă. Era domnişoara Adams interesată de vreun bărbat în mod special?

— Răspunsul este cu siguranţă nu, rosti Jenny încet. De când o cunosc eu, Carlotta s-a dedicat în întregime muncii ei şi grijii pentru sora ei. Avea genul ăla de atitudine de „cap al familiei de care depinde totul”. Răspunsul este NU – vorbind foarte strict.

— Şi, vorbind mai puţin strict?

— Nu m-ar mira dacă… În ultima perioadă, Carlotta ar fi fost implicată într-o mică idilă sentimentală.

— Ah!

— Ţineţi seama, vă rog, că aici este vorba doar de bă-nuiala mea. Şi asta din cauza comportamentului ei. În ultima vreme, era… Diferită… Nu neapărat visătoare, mai mult absentă. Şi arăta cumva altfel. N-aş putea să vă explic.

E unul dintre acele lucruri pe care doar noi, femeile, le simţim şi, bineînţeles, putem să ne înşelăm în totalitate. Poirot încuviinţă din cap.

— Vă mulţumesc, mademoiselle. Încă un lucru. Domnişoara Adams avea vreun prieten al cărui nume începea cu D?

— D, rosti Jenny Driver gânditoare. D? Nu, îmi pare rău. Nu-mi vine niciunul în minte.

Capitolul 11

Egoista.

Nu cred ca Poirot se aştepta la un alt răspuns. În acelaşi timp, dădu trist din cap şi se cufundă în gânduri. Jenny Driver se aplecă spre el, cu coatele sprijinite pe masă.

— Şi acum, întrebă ea, îmi spuneţi şi mie ce se întâmplă?

— Mai întâi, mademoiselle, îi răspunse Poirot, daţi-mi voie să vă felicit. Răspunsurile dumneavoastră au fost cu siguranţă folositoare şi la obiect. Sunteţi o femeie foarte inteligentă. Mă întrebaţi dacă vă voi dezvălui câteva lucruri din afacerea aceasta şi, din păcate, nu vă pot spune foarte multe. Pentru moment, vă voi face cunoscute doar unele fapte de necontestat.

După o pauză, vorbi pe un ton calm:

— Noaptea trecută, lordul Edgware a fost asasinat în biblioteca reşedinţei sale. La ora 10 ieri-seară, o femeie, care cred că a fost prietena dumneavoastră, domnişoara Adams, s-a prezentat la el acasă şi a cerut să-1 vadă pe lordul Edgware, pretinzând că este chiar soţia lui. Purta o perucă blondă şi era machiată întocmai ca adevărata Lady Edgware, pe care, probabil, o ştiţi – nu e alta decât celebra actriţă Jane Wilkinson. Domnişoara Adams, dacă ea era, nu a stat decât vreo câteva minute. A părăsit casa lordului Edgware la 10 şi 5 minute, însă nu s-a întors acasă decât după miezul nopţii. A mers la culcare după ce a luat o doză puternică de veronal. Acum, domnişoară, vedeţi probabil legătura cu unele dintre întrebările puse de mine mai înainte.

Jenny inspiră adânc.

— Da, spuse ea. Înţeleg acum şi cred că aveţi dreptate, domnule Poirot. Ea trebuie să fi fost cea care a mers la lordul Edgware. Mai ales că ieri a cumpărat de la mine o pălărie nouă.

— O pălărie nouă?

— Da. A spus că vrea să-i ascundă partea stângă a feţei.

În acest moment, permiteţi-mi să opresc puţin şirul istorisirii pentru a da câteva explicaţii, pentru că nu ştiu când vor fi citite aceste rânduri. Până acum, am văzut deja succedându-se mai multe mode ale pălăriilor feminine: moda cloş, care îţi ascunde aproape total faţa, încât face foarte grea recunoaşterea chiar şi de către o prietenă; toca,

adusă pe frunte; pălăria prinsă pe ceafă; bascul, şi multe altele. În acest an, în iunie, pălăria la modă avea forma unei farfurii de supă întoarse şi se purta fixă, pe o ureche, lăsând cealaltă parte a figurii şi a capului libere privirilor.

— Aceste pălării nu se poartă oare pe partea dreaptă? Observă Poirot.

Micuţa modistă confirmă cu un semn al capului.

— Da, dar rezervăm întotdeauna câteva modele ce pot fi purtate pe partea stângă, explică ea. Unele cliente consideră că le avantajează mai bine profilul privit din partea dreaptă decât din partea stângă sau au obiceiul să-şi facă o cărare doar într-o parte a capului. Avea Carlotta vreun motiv anume pentru a alege o pălărie care să-i ascundă partea stângă?

Mi-am amintit că uşa de la intrarea casei din Regent Gate se deschidea spre stânga, astfel încât vizitatorul nu putea scăpa în partea asta de privirea atentă a majordo-mului. Mi-am amintit, de asemenea, şi că Jane Wilkinson (aşa cum observasem cu o seară înainte) avea o aluniţă mică la colţul ochiului stâng.

I-am comunicat cu înfrigurare gândurile mele lui Poirot, care mă aprobă.

— E adevărat. Vous avez parfaitement raison, Hastings. Da, iată de ce ar fi cumpărat o astfel de pălărie.

— Domnule Poirot, exclamă deodată Jenny, încordându-şi spatele. Doar nu bănuiţi că... Nu v-aţi gândit nici un moment... Carlotta ar fi făcut-o? Să-1 ucidă, adică. Nu puteţi crede aşa ceva! Nu pentru că a vorbit rău despre el în faţa mea, o dată.

— Nu, deloc. Dar este foarte curios, în acelaşi timp, că v-a făcut aceste confidenţe. Aş vrea să cunosc motivul resentimentului ei faţă de lordul Edgware. Ce ar fi putut el face... Ce ştia ea despre acest om încât să-i inspire o astfel de judecată?

— Nu ştiu, dar nu ea 1-a omorât. Ea e... o! Ea era... Ei bine... Prea rafinată.

— Da, da, o aprobă Poirot. V-aţi exprimat foarte bine. Este un detaliu important într-un caz de crimă. Sunt de acord. Şi, în cazul nostru, crima a fost mai degrabă ştiin-ţifică decât rafinată.

— Ştiinţifică?

— Criminalul ştia exact unde trebuie să lovească pentru a atinge centrii nervoşi vitali de la baza craniului, acolo unde începe măduva spinării.

— Pare mai degrabă un medic, observă Jenny.

— Domnişoara Adams cunoştea vreun medic? Vreau să spun, vreunul dintre prietenii ei era medic?

Jenny înclină capul.

— În nici un caz, nu. Nu în Anglia, cel puţin.

— Încă o întrebare: domnişoara Adams purta ochelari?

— Ochelari? Niciodată!

— A! Pufni Poirot.

În acel moment îmi răsări în minte imaginea unui doctor, mirosind a medicamente, cu ochii miopi măriţi de nişte lentile groase de ochelari. Era absurd!

— Apropo, domnişoara Adams îl cunoştea pe Bryan Martin, actorul de film?

— O, da. Mi-a spus că 1-a cunoscut în copilărie. Totuşi, nu cred că se vedeau prea des, ci doar din când în când. Carlotta găsea că devenise foarte plin de el. Jenny se uita la ceas şi scoase un strigăt. Dumnezeule! Trebuie să plec. V-am fost cât de cât de folos, domnule Poirot?

— Fără nici o îndoială. Voi mai apela la serviciile dumneavoastră zilele acestea.

— Oricând doriţi. Cineva a regizat toată afacerea aceasta şi trebuie neapărat să aflăm cine a fost.

Ne strânse mâna repede, dinţii ei albi arătându-se într-un zâmbet fermecător, şi ne părăsi în grabă.

— O tânără foarte interesantă, comentă Poirot în timp ce achita nota de plată.

— Îmi e simpatică, am spus eu.

— Întotdeauna e plăcut să vorbeşti cu o femeie aşa de spirituală.

— Poate un pic cam dură, am reflectat eu. Moartea prietenei sale nu a bulversat-o atât de tare cum m-aş fi aşteptat.

— Evident, nu este genul de femeie care să verse lacrimi din orice, remarcă Poirot pe un ton sec.

— Ai reuşit să obţii din această întâlnire tot ce te-a interesat?

Poirot scutură din cap.

— Nu. Contam pe ceva mai mult… Speram să identific personalitatea lui D, cel care i-a oferit cutia aurită Carlottei Adams. Aici nu am reuşit. Din păcate, Carlotta Adams a fost o femeie discretă, care nu îşi bârfea prietenele sau posibilele aventuri sentimentale. Pe de altă parte, persoana care a sugerat farsa poate să nu fi fost deloc apropiată, ci doar o cunoştinţă care a făcut propunerea, invocând un motiv distractiv oarecare şi oferindu-i o sumă importantă de bani. Această persoană a avut ocazia să vadă cutia aurită în geanta Carlottei şi a făcut în aşa fel încât să descopere ce conţinea.

— Dar cum a reuşit să o convingă să ia o doză atât de puternică? Şi când?

— Păi ar fi momentul în care uşa apartamentului a rămas descuiată, când camerista a ieşit să ducă scrisoarea la poştă. Nu că ipoteza aceasta m-ar satisface, pentru că lasă mult prea mult loc neprevăzutului. Aşa că să ne întoarcem la treabă. Avem încă două indicii posibile.

— Care?

— Primul este telefonul la numărul de Victoria. Carlotta ar fi putut să sune la întoarcere pentru a-şi anunţa succesul. Pe de altă parte, unde s-a aflat între 22.05 şi miezul nopţii? Poate că s-a întâlnit cu instigatorul păcălelii şi, în acest caz, apelul telefonic a fost adresat vreunui prieten.

— Şi al doilea?

— A, aici chiar am mari speranţe! Scrisoarea, Hastings. E vorba de scrisoarea trimisă de Carlotta surorii sale. E posibil – am zis doar posibil – ca în această scrisoare, Carlotta să fi povestit toată întâmplarea. Nu ar fi considerat-o o încălcare a promisiunii, având în vedere că scrisoarea ar fi fost citită o săptămână mai târziu şi, mai ales, într-o altă ţară.

— Ar fi minunat!

— Să nu ne punem mari speranţe în chestia asta, Hastings. E doar o şansă, atâta tot. Însă, pentru moment, trebuie să ne ocupăm de un alt aspect al crimei.

— Ce-nţelegi prin alt aspect?

— Un studiu atent al celor care puteau profita într-o anumită măsură de decesul lordului Edgware.

Am ridicat din umeri.

— În afară de nepotul său şi de soţia lui…

— Şi cel cu care soţia sa voia să se recăsătorească, adăugă Poirot.

— Ducele? E la Paris.

— Corect. Totuşi, nu poţi nega că n-ar avea nici un interes în această poveste. Mai rămâne personalul casei… Majordomul… Servitorii. Cine ştie ce nemulţumiri puteau să aibă împotriva stăpânului lor? Însă, mai întâi, am face bine s-o revedem pe mademoiselle Jane Wilkinson. Este şireată. Poate ne va da vreo sugestie.

Ne-am întors la Savoy. Am găsit-o pe Jane Wilkinson înconjurată de numeroase cutii şi ambalaje fine şi mătăsuri negre, de calitate foarte bună, aruncate pe spatele fiecărui scaun din cameră. Jane avea o expresie preocupată şi serioasă, probând în faţa toaletei sale a nu ştiu câta pălărie neagră.

— A, domnule Poirot. Fiţi amabil şi aşezaţi-vă. Asta dacă găsiţi un scaun liber. Ellis, mai strânge din lucruri, te rog.

— Sunteţi fermecătoare, madame, îi spuse Poirot.

Ea râmase serioasă.

— N-aş vrea să par ipocrită, domnule Poirot. Totuşi, trebuie să te conformezi convenienţelor, nu credeţi? Vreau să spun că ar trebui să mă comport mai cu grijă. Apropo, am primit cea mai încântătoare telegramă de la ducele de Merton.

— De la Paris?

— Da, de la Paris. Foarte reţinută, evident, şi plină de condoleanţe, dar scrisă într-o asemenea manieră, încât am putut citi printre rânduri.

— Madame, felicitările mele!

Jane Wilkinson îşi împreună mâinile şi vocea sa se-ndulci. Arăta ca un înger pe cale să rostească gândurile cele mai sacre.

— Domnule Poirot, m-am tot gândit. Totul pare atât de miraculos, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Iată-mă, toate necazurile mele au dispărut. Nu mai există nici neplăcerile unui divorţ, nici o grijă. Doar o cale fără obstacole şi liberă să merg mai departe. Toate astea mă fac să mă simt chiar profund religioasă, mă înţelegeţi, nu-i aşa?

Mi-am ţinut respiraţia, Poirot o privi, cu capul plecat uşor într-o parte, şi parcă nevenindu-i să creadă că vor-beşte serios.

— Aceasta este impresia dumneavoastră, madame?

— Totul s-a aranjat de minune, rosti Jane pe un ton reverenţios. Mi-am zis de atât de multe ori în ultima vreme: ce bine ar fi dacă lordul Edgware ar muri... Şi iată! E mort! Ai putea spune că Dumnezeu mi-a îndeplinit rugăciunea.

Poirot îşi drese vocea.

— Doamnă, n-aş putea spune că văd lucrurile la fel ca dumneavoastră. Cineva v-a ucis soţul.

Jane încuviinţă din cap.

— Asta e evident.

— Nu v-aţi întrebat deloc cine ar putea fi vinovatul?

Actriţa îl privi nedumerită pe Poirot.

— Ce importanţă are? Adică, ce legătură are cu per-soana mea? Eu şi ducele ne vom putea căsători în patru sau cinci

luni…

Poirot se controlă cu mare greutate.

— Ştiu, madame, dar în afară de asta, nu aţi fost nici măcar pentru o clipă curioasă cine ar îi putut să-1 ucidă pe soţul dumneavoastră?

— Nu.

Păru surprinsă că Poirot se aştepta la aşa ceva de la ea şi chiar se gândi puţin la idee.

— Nu v-ar interesa să ştiţi? Întrebă Poirot.

— Nu neapărat, o mărturisesc. Bănuiesc că poliţia va descoperi făptaşul. Au oameni capabili, nu-i aşa?

— Aşa se zice. Eu însumi mi-am luat angajamentul să găsesc asasinul.

— Chiar? Ce ciudat!

— De ce credeţi că ciudat?

— Ei bine, nu ştiu.

Privirea i se întoarse înspre hainele de doliu, îmbrăcă un mantou din satin şi se studie în faţa oglinzii.

— Nu aveţi nimic împotrivă? O întrebă Poirot, clipind repede.

— O, bineînţeles că nu, domnule Poirot. Aş fi foarte mulţumită ca dumneavoastră să dezlegaţi misterul. Vă doresc din toată inima să reuşiţi.

— Dar, madame, vă cer mai mult decât urări de bine. Am nevoie de opinia dumneavoastră.

— Opinia mea? Răspunse Jane absentă, privindu-1 peste umăr. Cu privire la ce?

— Cine, după dumneavoastră, l-ar fi omorât pe lordul Edgware?

— N-am nici o idee, zise ea, scuturând din cap.

Trase de umeri pentru a încerca să vadă cât de fix era paltonul şi merse până la toaletă de unde luă o oglindă în mână.

— Doamnă! Făcu Poirot, cu o voce puternică. CINE CREDEŢI CĂ L-A UCIS PE SOŢUL DUMNEAVOASTRĂ?

De data asta îşi atinse scopul. Jane tresări şi-i aruncă o privire surprinsă.

— Geraldine, fără îndoială, răspunse ea.

— Cine-i această Geraldine?

Din nou atenţia lui Jane zbură în altă parte.

— Ellis, ridică un pic umărul drept. Aşa. Ce spuneţi, domnule Poirot? Geraldine e fiica lordului Edgware. Nu, Ellis, umărul drept Aşa e mai bine. Plecaţi deja, domnule Poirot? Vă sunt foarte recunoscătoare pentru tot ceea ce aţi făcut pentru mine, şi anume, pentru divorţul meu, chiar dacă nu mai este necesar până la urmă. Voi considera pentru totdeauna că aţi fost extraordinar.

N-am mai revăzut-o pe Jane Wilkinson decât de două ori după aceea. O dată pe scenă şi a doua oară la un dejun, când s-a întâmplat să fiu aşezat chiar în faţa ei. Însă mi-o voi aminti întotdeauna aşa cum am văzut-o în cursul ultimei noastre vizite, absorbită de probarea noilor toalete, aruncând la întâmplare câte un răspuns la întrebările lui Poirot, răspunsuri ce urmau să-i influenţeze acestuia mersul anchetei, cu mintea concentrată puternic asupra admiraţiei propriei persoane.

— Epatant! Exclamă Poirot cu admiraţie, când am ajuns în stradă.

Capitolul 12

Fiica lordului.

Întorşi la hotel, am găsit pe masă o scrisoare. Poirot o ridică, o deschise cu dexteritate şi, după ce o citi fugitiv, râse.

— Cum se spune? „Vorbeşti de lup”? Ia uită-te, Hastings. I-am luat biletul din mână.

Hârtia avea imprimată adresa Regent Gate 17 şi era scrisă de mână, într-un stil foarte drept, a cărui lectură pare uşoară la prima vedere, dar, în realitate, oferă reale dificultăţi.

Dragă domnule, Am aflat că azi-dimineaţă aţi fost aici, împreună cu domnul inspector. Îmi pare rău că nu am avut

ocazia să vorbesc cu dumneavoastră. Dacă sunteţi disponibil, v-aş rămâne recunoscătoare dacă mi-aţi acorda câteva minute din timpul dumneavoastră azi după-amiază.

Cu multă stimă, Geraldine Marsh

— Curios, am replicat. Mă întreb de ce vrea să te vadă?

— Ţi se pare curios că vrea să mă vadă? Nu eşti deloc politicos, dragul meu.

Poirot are obiceiul acesta enervant de a glumi pe seama ta în cele mai nepotrivite momente.

— Vom merge la ea de îndată, bunul meu prieten, spuse el şi, înlăturând o urmă invizibilă de praf de pe pălărie, şi-o puse pe cap.

Sugestia deloc gândită a lui Jane Wilkinson că Geraldine şi-ar fi ucis tatăl îmi părea, cel puţin mie, absurdă. Doar o persoană fără minte ar fi putut sugera aşa ceva şi i-am împărtăşit această opinie lui Poirot.

— Minte, minte… Ce înseamnă de fapt pentru noi acest termen? După tine, Jane Wilkinson ar avea un creier de iepure. Astfel nu faci decât să discreditezi specia iepurelui. Căci dacă stai şi cumpăneşti puţin lucrurile, iepurele există şi se înmulţeşte, nu-i aşa? Şi asta, în natură, este semnul unei superiorităţi mentale. Pe când încântătoarea Lady Edgware nu cunoaşte istorie sau geografie, şi nici măcar clasicii, fără îndoială. Numele lui Lao Tse îi evocă probabil un pechinez premiat, iar cel al lui Moliere o casă de modă. Însă când vine vorba despre alegerea unor toalete, măritatul cu un bărbat bogat şi cu o poziţie înaltă în societate şi satisfacţia ei personală, succesul ei este fenomenal. Opinia unui filosof asupra identităţii ucigaşului lordului Edgware nu-mi foloseşte la nimic. Căci motivul crimei din punctul de vedere al unui filosof ar avea legătură cu cel mai mare bine şi avantajul cât mai multor persoane şi, astfel, intervine dificultatea deciziei. De altfel, prea puţini filosofi au fost şi ucigaşi. În schimb, opinia fără minte a lui Lady Edgware ar putea fi utilă pentru că pleacă de la un

punct de vedere materialist, bazat pe cunoaşterea celei mai urâte laturi a naturii umane.

— Poate că ai dreptate, am fost de acord.

— Am ajuns, zise Poirot. Sunt curios să aflu de ce tânăra domnişoară doreşte să mă vadă atât de urgent.

— E o dorinţă naturală, i-am replicat, vrând să-1 tachinez un pic şi să-i plătesc pentru intervenţia de mai devreme. Ai spus-o chiar tu acum un sfert de oră. Dorinţa naturală de a vedea de aproape ceva unic.

— Probabil că dumneata, dragul meu prieten, eşti cel care i-a lăsat o impresie atât de puternică ieri, îmi răspunse Poirot, sunând la uşă.

Mi-am amintit chipul surprins al tinerei, încremenită în dreptul uşii. Încă puteam să-i revăd ochii negri profunzi ce contrastau cu tenul ei palid. Acel moment fugitiv avusese un impact deosebit asupra mea.

Am fost conduşi la etaj, într-un imens salon, şi după câteva minute apăru şi Geraldine Marsh.

Impresia de intensitate pe care o remarcasem înainte mi se păru şi mai puternică decât prima dată. Această tânără, înaltă, suplă, cu tenul alb şi ochii negri profunzi era genul de persoană pe care o uiţi cu greu.

În ciuda tinereţii sale, era remarcabil de reţinută şi de calmă.

— Sunteţi foarte amabil că aţi răspuns atât de repede la rugămintea mea, domnule Poirot, spuse ea. Regret că nu v-am putut vedea azi-dimineaţă.

— Dormeaţi?

— Da. Domnişoara Carroll, secretara tatălui meu, a insistat să mă odihnesc. A fost foarte drăguţă.

Tonul vocii sale îmi dădu impresia că dezminte cuvintele spuse mai înainte.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnişoară? Întrebă Poirot.

Ea ezită o clipă apoi continuă:

— Cu o zi înainte de asasinatul tatălui meu aţi venit să-1 vedeţi?

— Exact, domnişoară.

— De ce? V-a… Chemat el?

Poirot nu îi răspunse imediat. Părea că se întreabă dacă e bine să îi spună. Mă gândesc acum că această tăcere a fost o mişcare isteţ calculată din partea lui, pentru a o face pe tânără să dezvăluie mai multe. Îşi dăduse seama imediat că era genul de persoană nerăbdătoare, care vrea ca totul să se facă repede.

— Avea vreo temere? Spuneţi-mi! Spuneţi-mi! Trebuie să aflu! De cine îi era teamă? De ce? Ce v-a spus? O, dar vorbiţi, vă rog!

M-am gândit atunci că atitudinea sa rece de la început nu fusese firească şi, acum, dispărea încet, încet. Era aplecată în faţă, frământându-şi nervos mâinile în poală.

— Discuţia dintre mine şi lordul Edgware a avut un caracter confidenţial, spuse în sfârşit Poirot, pe un ton liniştit.

Privirea sa nu părăsi nici o clipă figura lui Geraldine.

— Deci a avut legătură cu… Adică, trebuie să fi fost ceva strict legat… De familie. O! Tăcerea dumneavoastră mă omoară. De ce nu-mi spuneţi? Este important pentru mine să ştiu. Trebuie! Vă implor!

Din nou, foarte încet, Poirot clătină din cap, aparent pradă unei imense perplexităţi.

— Domnule Poirot, se îmbăţoşă ea. Sunt fiica lui. Am tot dreptul să ştiu ce-1 neliniştea pe tatăl meu cu o zi înainte de a muri. Nu e corect să-mi ascundeţi acest lucru. Nu e corect faţă de el.

— Aşadar, v-aţi iubit atât de mult tatăl, mademoiselle? Întrebă Poirot cu grijă.

Se retrase ca şi cum ar fost înţepată.

— Dacă l-am iubit? Şopti ea. Dacă l-am iubit? Eu… Eu…

Şi deodată, îşi pierdu orice control. Izbucni în hohote de râs, se rezemă cu spatele de scaun şi râse, râse fără să se mai oprească.

— E atât de amuzant, rosti ea pe nerăsuflate. Atât de amuzant… Să mă întrebaţi asta.

Râsul ei isteric nu trecu neobservat. Uşa se deschise şi apăru domnişoara Carroll cu atitudinea ei fermă şi eficientă.

— Ei, Geraldine dragă, nu se cuvine să faci asta. Nu, nu. Încetează acum. Insist. Nu. Încetează! Încetează imediat!

Tonul ei autoritar îşi avu efectul scontat. Geraldine se calmă. Îşi şterse ochii şi îşi reveni.

— Îmi cer scuze, rosti ea cu o voce joasă. Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva niciodată.

Domnişoara Carroll continua să o privească insistent.

— Sunt în regulă acum, domnişoară Carroll. A fost o nesăbuinţă din partea mea.

Zâmbi dintr-odată, un zâmbet mai degrabă ciudat şi trist care-i strâmbă buzele. Se aşeză dreaptă în fotoliul ei şi nu mai privi pe nimeni.

— M-a întrebat dacă mi-am iubit tatăl, explică ea cu o voce clară şi rece.

Domnişoara Carroll scoase un zgomot nedefinit ce marca o nehotărâre din partea ei. Geraldine continuă, de data aceasta, cu timbrul vocii puternic şi dispreţuitor:

— Mă întreb dacă e mai bine să mint sau să spun adevărul? Fără îndoială, adevărul e de preferat. Nu îmi iubeam tatăl. Îl uram!

— O! Geraldine!

— De ce să pretind contrariul? Dumneavoastră nu l-aţi urât pentru că nu vă putea face nimic. Eraţi printre puţinii oameni din lume de care nu se putea atinge şi era pentru dumneavoastră doar un angajator care vă plăteşte o anumită sumă pe an. Furiile şi ciudăţeniile sale nu vă interesau şi-atunci le ignoraţi. Ştiu ce veţi spune: „în viaţă există şi dezavantaje!” Eraţi veselă şi dezinteresată. Sunteţi o femeie puternică şi mai cred că nici nu sunteţi prea umană. Şi apoi, puteaţi părăsi casa asta oricând aveaţi chef. Eu nu puteam. Eu trebuia să rămân aici.

— Zău, Geraldine, nu văd necesitatea de a intra în astfel de detalii. Neînţelegerile dintre tată şi fiică sunt ceva obişnuit. Însă am învăţat din experienţă că, de fapt, cu cât se vorbeşte mai puţin despre asta, cu atât e mai bine.

Geraldine îi întoarse spatele şi i se adresă lui Poirot:

— Domnule Poirot, mi-am urât tatăl! Mă bucur că este mort! Moartea sa îmi aduce libertatea şi independenţa! Descoperirea ucigaşului său nu mă interesează câtuşi de puţin! Din câte ştim, persoana care a făcut-o trebuie să fi avut motive puternice şi întemeiate care să-i justifice actul.

Poirot o privi gânditor.

— Mademoiselle, atitudinea dumneavoastră mi se pare mai degrabă periculoasă.

— Spânzurarea vinovatului îl aduce în viaţă pe tatăl meu?

— Nu, răspunse Poirot pe un ton sec, dar poate salva alte persoane nevinovate.

— Nu vă înţeleg.

— Mademoiselle, o persoană care a ucis o dată, o va face aproape cu siguranţă şi a doua oară, şi câteodată de mai multe ori.

— Nu cred. Nu… Cel puţin nu o persoană normală.

— Vreţi să spuneţi… Nu un maniac ucigaş? Dar e adevărat, din păcate. O viaţă este îndepărtată… Urmează probabil în conştiinţa ucigaşului o luptă interioară puternică. Apoi, pericolul loveşte din nou, şi a doua crimă devine mai uşoară din punct de vedere moral. La cea mai mică ame-ninţare sau suspiciune urmează şi cea de-a treia. Şi, încetul cu încetul, apare şi mândria artistică… Crima… Devine o meserie. Şi uite aşa, ajunge să fie făcută chiar din plăcere.

Tânăra îşi ascunse obrajii în mâini.

— Îngrozitor! E îngrozitor! Nu poate fi adevărat.

— Atunci ce părere aţi avea dacă v-aş spune că s-a întâmplat deja? Că, pentru a se salva, ucigaşul a comis deja a doua crimă?

— Cum aşa, domnule Poirot? Strigă domnişoara Carroll. Încă un asasinat? Unde? Cine?

Poirot îşi plecă puţin capul.

— A fost doar un exemplu. Vă cer scuze.

— O, înţeleg! Pentru o clipă, am crezut… Acum, Geraldine, dacă ai terminat de debitat absurdităţi crase…

— Văd că suntem de aceeaşi părere, îi zise Poirot domnişoarei Carroll, înclinând uşor din cap.

— Nu sunt de acord cu pedeapsa capitală, obiectă aceasta. În rest, sunt de acord cu dumneavoastră. Societatea trebuie protejată.

Geraldine se ridică, netezindu-şi uşor părul pe spate.

— Mă scuzaţi, spuse ea, mi-e teamă că m-am făcut un pic de râs mai devreme. Şi totuşi, refuzaţi să-mi spuneţi de ce v-a chemat tatăl meu la el?

— Chemat? Repetă domnişoara Carroll, mirată.

— Aţi interpretat greşit cuvintele mele, domnişoară Marsh. Nu am refuzat să vă răspund.

De data aceasta, Poirot fu forţat să dezvăluie motivul vizitei.

— Am vrut doar să-mi dau seama până unde discuţia purtată ar putea să-şi păstreze caracterul confidenţial. Domnişoară, tatăl dumneavoastră nu m-a chemat, eu am fost cel care i-am solicitat o întrevedere în numele unui client. Acel client a fost Lady Edgware.

— O! Înţeleg.

O expresie stranie i se întipări pe chip. Mai întâi am luat-o ca o decepţie, apoi mi-am dat seama că era vorba de o uşurare.

— M-am comportat prosteşte, spuse ea încet. Am crezut că tatăl meu se simţea ameninţat de vreun pericol oarecare. A fost stupid din partea mea.

— Ştiţi, domnule Poirot, mi-aţi creat o adevărată emoţie, interveni domnişoara Carroll, când aţi insinuat că această femeie ar fi comis o a doua crimă.

Poirot nu-i răspunse, dar i se adresă tinerei fete:

— Credeţi că Lady Edgware a comis crima?

Geraldine scutură din cap.

— Nu, nu cred. Mi se pare incapabilă de un asemenea act. E prea… Cum să spun… Prea superficială.

— Nu văd pe altcineva capabil să o facă, interveni domnişoara Carroll. Şi nu cred că femeile de genul ei au vreun strop de conştiinţă.

— Nu putea să fie ea, replică Geraldine. Putea să vină până aici şi doar să vorbească puţin cu el şi să plece. Adevăratul ucigaş ar putea fi vreun nebun oarecare care a pătruns în casă după aceea.

— Toţi criminalii sunt bolnavi mintal… De asta sunt sigură, spuse domnişoara Carroll. Există la ei un dezechi-libru în secreţia glandelor.

În acel moment, uşa se deschise şi intră un bărbat care se opri brusc încurcat.

— Mă scuzaţi, spuse el. Nu ştiam că e cineva aici.

Geraldine îl prezentă mecanic:

— Vărul meu, lordul Edgware, domnul Poirot. Este în regulă, Ronald. Nu ne-ai deranjat.

— Eşti sigură, Dina? Ce mai faceţi, domnule Poirot? Celulele dumneavoastră cenuşii sunt oare puse la treabă pentru dezlegarea misterului ce ne înconjoară familia?

Am încercat să-mi amintesc unde am văzut această figură rotundă, plăcută, chipul distrat, ochii sub care se conturau pungi fine şi mustaţa mică, neagră, aşezată ca o insulă în mijlocul feţei.

A! Era însoţitorul Carlottei Adams din seara cinei luate în apartamentul lui Jane Wilkinson.

Căpitanul Ronald Marsh. Acum, lord Edgware.

Capitolul 13

Nepotul.

Noul lord Edgware avea ochiul ager, căci remarcă ime-diat surprinderea mea.

— A! V-aţi prins! Spuse el foarte amabil. Micul dineu de la mătuşica Jane. Eram un pic ameţit, nu-i aşa? Sper că nu s-a

observat prea tare.

Poirot îşi luă rămas-bun de la Geraldine Marsh şi domnişoara Carroll.

— Vă conduc, spuse Ronald şi coborî scările înaintea noastră, continuând să vorbească. Curios… Ce ţi-e şi cu viaţa asta? Aruncat afară într-o zi şi stăpân al casei a doua zi. Unchiul meu, a cărui dispariţie n-o plânge nimeni, m-a dat afară din casă acum trei ani. Ştiaţi, nu-i aşa, domnule Poirot?

— Am auzit menţionându-se acest lucru, replică Poirot pe un ton calm.

— Normal. Un asemenea detaliu este sigur că iese la iveală. Cel mai bun copoi nu-şi poate permite să-1 treacă totuşi cu vederea.

Pe chip îi apăru un rânjet.

Deschise uşa sufrageriei şi continuă:

— Nu vreţi un strop înainte de a pleca?

Poirot refuză, şi eu, de asemenea. Însă tânărul îşi pregăti un pahar şi continuă să vorbească:

— Beau în cinstea crimei! Spuse el vesel. Într-o singură noapte, m-am transformat dintr-un creditor disperat în speranţa comerciantului. Ieri, mă confruntam cu ruina şi astăzi, cuvântul de ordine este abundenţa. Să trăiască mătuşica Jane!

Goli paharul dintr-o înghiţitură, apoi, schimbându-şi atitudinea, i se adresă lui Poirot.

— Destul cu gluma! Domnule Poirot, ce căutaţi aici? Acum patru zile, mătuşa Jane declama pe un ton dramatic: „Cine mă va scăpa de acest tiran?” Şi, pe nepusă-masă, iată că e liberă! Sper că n-aţi ajutat-o dumneavoastră, nu-i aşa? Ha, ha… Crima perfectă, de Hercule Poirot, fost copoi!

Poirot zâmbi.

— Am venit aici în după-amiaza aceasta pentru că m-a rugat domnişoara Geraldine Marsh.

— Vă felicit pentru discreţia dumneavoastră, domnule Poirot. Şi totuşi, ce faceţi aici cu adevărat? Dintr-un motiv

sau altul sunteţi interesat de moartea unchiului meu.
— Pe mine mă interesează întotdeauna crimele, lord Edgware.
— Însă nu le comiteţi personal. Sunteţi foarte precaut. Ar trebui să-i daţi câteva lecţii de prudenţă mătuşii Jane, prudenţă şi discreţie. Scuzaţi-mă că îi spun aşa, dar mă amuză teribil. I-aţi văzut surprinderea pe chip când am făcut-o acum două nopţi? Nici măcar nu-şi imagina cu cine vorbeşte.
— En venté?
— Sunt sigur. Am fost dat afară din casă cu trei luni înainte să vină ea.
Expresia relaxată de pe faţa lui dispăru pentru o clipă şi el continuă pe acelaşi ton vesel:
— Frumoasă femeie! Dar lipsită de subtilitate. Metodele ei sunt cam crude, nu credeţi?
Poirot ridică din umeri.
— Posibil.
Ronald îl privi curios.
— Atunci, o credeţi nevinovată? Aha, deci v-a prins şi pe dumneavoastră în plasa ei.
— Am o admiraţie pentru tot ce e frumos, declară Poirot pe un ton neutru. Dar, în acelaşi timp, şi pentru tot ce înseamnă dovezi.
— Dovezi? Strigă lordul Edgware.
— Poate că n-aţi aflat, lord Edgware, dar Lady Edgware a fost la o petrecere în Chiswick aseară, tocmai în momen-tul în care se presupune că a avut loc crima.
Ronald înjură cu voce tare.
— Deci a mers până la urmă! Ce femeie nemaipome-nită! La şase se fandosea, afirmând încoace şi-ncolo că nimic pe lume n-ar convinge-o să meargă şi, presupun, zece minute mai târziu, s-a răzgândit. Învăţătură de minte... Când plănuieşti o crimă să nu te bazezi niciodată pe ce spune o femeie că va face. Uite-aşa până şi cele mai bune planuri se duc pe apa sâmbetei. Nu fiţi aşa de sigur, domnule Poirot,

că eu sunt vinovatul. Da, da, îmi pot da seama ce vă trece acum prin minte. Cine e suspectul principal? Bine-cunoscutul nepot, un om bun de nimic.

Se lăsă pe spate în scaun şi chicoti.

— Domnule Poirot, mă văd obligat să vă protejez micile celule cenuşii. Nu e nevoie să întrebaţi pe alţii dacă eram prin preajmă când mătuşica Jane declara că niciodată, nici în ruptul capului, nu ar ieşi din casă în acea noapte. Eram acolo. Aşadar, întrebaţi-vă acum dacă nu cumva nepotul mişel a venit aseară deghizat cu o perucă blondă şi o pălărie franţuzească.

Părea că se distrează copios şi ne observă pe amândoi, pe rând. Poirot cu capul aplecat într-o parte, îl privea cu atenţie, în timp ce eu începeam deja să mă simt oarecum stânjenit.

— Motive am avut destule. O, da! Recunosc! Şi vă voi oferi drept cadou şi o informaţie foarte valoroasă şi importantă. Ieri-dimineaţă i-am făcut o vizită unchiului meu. De ce? Ca să-i cer bani. Aşa, devine interesant… Să-i CER BANI. Şi am plecat cu buzunarele la fel de goale cum am venit. Şi în seara aceleiaşi zile, lordul Edgware moare. E un titlu bun de carte, apropo. Lordul Edgware moare. Ar arăta bine pe raftul librăriei.

Făcu o pauză. Poirot râmase la fel de tăcut.

— Mă simt flatat de atenţia dumneavoastră, domnule Poirot. Căpitanul Hastings arată de parcă ar fi văzut o nălucă sau mai are puţin şi vede una. Relaxează-te, dragul meu prieten. Nu am ajuns încă la loviturile de teatru. Aşa, unde rămăsesem? A, da, cazul împotriva nepotului nevrednic. Mătuşica prin căsătorie va pica drept ţap ispăşitor. Nepotul, aclamat la scenă deschisă cândva pentru roluri feminine, face un ultim efort artistic. Cu o voce feminină, se prezintă ca Lady Edgware şi se strecoară pe lângă majordom cu paşi mici. Nici o bănuială până aici. „Jane!” strigă dragul meu unchi. „George!” strig eu subţire. Îl înconjur drăgăstos cu braţele şi îi înfig briceagul în ceafă. Următoarele detalii

sunt pur ştiinţifice şi le putem omite. Falsa doamnă pleacă şi merge la culcare după o zi de muncă atât de plină.

Râse, se ridică, îşi turnă încă un pahar de whisky cu sifon şi se întoarse încet pe scaunul său.

— Cum vi se pare până acum? Sună bine? Dar vedeţi voi, iată că vine şi esenţa poveştii noastre. Dezamăgirea! Senzaţia enervantă că ai fost dus de nas. Căci, domnule Poirot, ajungem la alibi.

Îşi goli paharul.

— Mi-au plăcut întotdeauna alibiurile, remarcă el. De fiecare dată când citesc un roman poliţist, aştept cu nerăbdare momentul când apare alibiul. Şi, în cazul de faţă, avem un alibi foarte bun. Trei martori serioşi, şi evrei pe deasupra. Ca să scurtez suspansul: domnul, doamna şi domnişoara Dortheimer, oameni foarte bogaţi şi melomani înfocaţi. Au o lojă la Covent Garden unde invită tinerii cu perspective avantajoase. Iar eu, domnule Poirot, sunt un tânăr cu perspective… ca oricare altul, am putea spune, pe care speră să-1 acapareze. Dacă îmi place opera? Sincer, nu. Dar îmi face plăcere o cină excelentă în Grosvenor Square înainte de spectacol şi, de asemenea, nu refuz nici o mică gustare în altă parte după aceea. Chiar dacă pentru acestea trebuie să dansez cu Rachel Dorheimer şi să am mâna înţepenită două zile. Aşa că, domnule Poirot, v-am elucidat misterul. În timp ce viaţa unchiului meu se stingea, eu şopteam inepţii amuzante la urechea plină de diamante a brunetei Rachel, într-o lojă la Covent Garden. Nasul ei evreiesc tremura de emoţie. Şi vedeţi acum, domnule Poirot, de ce îmi permit să fiu atât de franc?

Se afundă în scaun.

— Sper că nu v-am plictisit. Aveţi vreo întrebare pentru mine?

— Fiţi sigur că nu m-aţi plictisit deloc, făcu Poirot. Şi pentru că sunteţi atât de amabil, permiteţi-mi să vă pun o mică întrebare.

— Cu plăcere.

— Lord Edgware, de cât timp o cunoaşteţi pe Carlotta Adams?

Întrebarea lui Poirot nu era cu siguranţă ceea ce aştepta tânărul bărbat. Se îndreptă dintr-odată de spate cu o expresie de mare surprindere pe chip.

— De ce naiba aţi vrea să ştiţi asta? Ce legătură are cu ce am vorbit până acum?

— Eram curios, doar atât. În ceea ce priveşte cealaltă chestiune, aţi explicat cu atât de multe amănunte totul, încât este de prisos să vă mai pun vreo întrebare.

Ronald îi aruncă o privire scurtă. Era ca şi cum nu-i convenea amabilitatea lui Poirot şi ar fi preferat ca acesta să fie mult mai suspicios.

— Carlotta Adams? Păi să vedem, cam de acum un an, poate chiar mai mult. Am cunoscut-o anul trecut când a dat prima ei reprezentaţie la Londra.

— O cunoaşteţi bine?

— Destul de bine. Aţi observat şi dumneavoastră că nu e genul de persoană pe care ajungi să o cunoşti prea bine, fiind aşa de rezervată şi discretă.

— Dar ţineţi la ea?

Ronald îl privi fix.

— Aş vrea totuşi să ştiu de ce sunteţi atât de interesat de această doamnă. E din cauză că m-aţi văzut cu ea alaltăseară la cină? Dacă ţineţi morţiş să ştiţi, da, îmi place foarte mult de ea. E foarte drăguţă, ştie să te asculte şi te face să simţi că valorezi ceva.

— Înţeleg, spuse Poirot încuviinţând din cap. Atunci vă va părea nespus de rău.

— Îmi va părea rău? Din ce cauză?

— Pentru că e moartă.

— Poftim? Ronald sări în picioare de surprindere. Carlotta e moartă?

Arăta pur şi simplu trăsnit la auzul acestor veşti.

— Glumiţi, domnule Poirot. Carlotta se simţea foarte bine ultima oară când am văzut-o.

— Şi când a fost asta? Întrebă Poirot repede.
— Alaltăieri, cred. Nu-mi amintesc exact.
— Tout de même, Carlotta Adams a murit.
— Trebuie să se fi întâmplat foarte brusc. Ce a fost? Un accident pe stradă?
Poirot privi spre tavan.
— Nu. A înghiţit o doză prea mare de veronal.
— O! Am înţeles. Biata de ea! Cât de trist!
— N'est ce pas?
— Îmi pare nespus de rău. Începuse să-i meargă atât de bine. Voia să o aducă pe sora ei mai mică aici şi îşi făcuse tot felul de planuri. Drace! Chiar mă întristează foarte mult această veste!
— Da, replică Poirot. Este trist să mori când eşti tânăr, când încă nu eşti pregătit să mori… Când viaţa e toată înaintea ta şi ai toate motivele să trăieşti.
Ronald îl privi curios.
— Nu vă înţeleg, domnule Poirot.
— Nu?
Poirot se ridică şi întinse mâna.
— Probabil că mă exprim puţin cam dur. Pentru că nu-mi place să văd cum unei vieţi tinere i se ia dreptul de a trăi, lord Edgware. Moartea asta mă doare enorm. La revedere.
— O… Da… La revedere.
Ronald îl privea şocat.
Deschizând uşa, aproape că ne ciocnirăm de domnişoara Carroll.
— A! Domnule Poirot, mi s-a spus că nu aţi plecat încă. Aş vrea să vă vorbesc câteva minute, dacă nu vă supăraţi. Dacă nu vă deranjează, urcaţi, vă rog, în biroul meu. Este vorba despre Geraldine, spuse ea după ce am intrat în birou şi închise uşa.
— Vă ascult, mademoiselle.
— A spus o grămadă de lucruri fără noimă în această după-amiază. Vă rog, nu mă întrerupeţi! Absurditătţi! Aşa consider eu şi asta au şi fost. E doar deprimată.

— Am putut observa că este foarte afectată, rosti Poirot cu blândeţe.

— Ei bine, ca să vă spun adevărul, ea nu a avut o viaţă prea fericită. Nu, nimeni nu poate pretinde asta. Sincer, domnule Poirot, lordul Edgware era un bărbat ciudat, nu tipul de om care ar avea vreo legătură cu creşterea copiilor, în realitate, o teroriza pe Geraldine.

Poirot încuviinţă din cap.

— Da, mi-am imaginat ceva de acest fel.

— Era un om mai deosebit. El… Nici nu ştiu cum să mă exprim… Lui îi plăcea să vadă că oamenilor le era frică de el. Părea că-i dă o plăcere morbidă.

— Se înţelege.

— Era un om extrem de inteligent şi foarte cultivat, dar în alte privinţe, ei bine, eu nu am văzut această faţă a lui, dar era acolo. Nu sunt prea surprinsă că soţia sa 1-a părăsit. Mă refer la ultima lui soţie, pe care o ştiţi şi dumneavoastră. Nu îi aprob purtarea, ţineţi seama. Nici nu mă preocupă prea mult persoana ei. Dar prin căsătoria cu lordul Edgware a câştigat tot ce şi-a dorit şi chiar mai mult decât merita. Ei bine, ea 1-a părăsit… Şi pagubă-n ciuperci, cum se mai spune. Dar Geraldine nu putea să plece. Pentru perioade îndelungate, părea că a uitat de ea, şi apoi, brusc, îşi amintea. M-am gândit uneori… Poate n-ar trebui să spun…

— Ba da, mademoiselle, vă rog!

— M-am gândit uneori că se răzbuna împotriva felului cum plecase mama sa, o femeie atât de bună şi de dulce.

Am compătimit-o întotdeauna. N-aş fi făcut aluzie la toate astea, domnule Poirot, dacă n-ar fi fost ieşirea lui Geraldine de mai devreme. Lucrurile pe care le-a spus, că-şi urăşte tatăl, pot părea ciudate pentru cineva care nu ştie toate acestea.

— Vă mulţumesc foarte mult, mademoiselle. Lordul Edgware, îmi închipui, ar fi făcut mult mai bine dacă nu s-ar fi căsătorit vreodată.

— Categoric.

— Nu s-a gândit niciodată să se recăsătorească pentru a treia oară?

— Cum ar fi putut? Soţia sa trăia încă!

— Dacă îi reda ei libertatea, şi-ar fi redat-o şi lui însuşi.

— Cred că a întâmpinat destule greutăţi cu cele două neveste, replică domnişoara Carroll foarte serioasă.

— Deci, după dumneavoastră, nici nu era vorba de o a treia căsătorie. Chiar deloc? Gândiţi-vă bine, domnişoară! Niciuna?

Domnişoara Carroll roşi uşor.

— Nu văd de ce insistaţi pe acest punct. Normal că nu exista nimic în acest sens.

Capitolul 14

Cinci întrebări

— De ce ai întrebat-o pe domnişoara Carroll despre posibilitatea unei a treia căsătorii a lordului Edgware? Am întrebat cu vădită curiozitate, în timp ce ne întorceam la hotel.

— Pentru că mi-a trecut prin minte ideea că s-ar fi putut gândi la aşa ceva, mon ami.

— Pentru care motiv?

— Am tot căutat o explicaţie pentru schimbarea bruscă a atitudinii lordului Edgware cu privire la divorţ. E ceva ciudat aici, dragul meu.

— De acord, i-am răspuns gânditor. E destul de ciudat.

— Vezi, Hastings, lordul Edgware a confirmat spusele lui Jane Wilkinson. Mai întâi, ea a angajat tot soiul de avocaţi, dar el nici n-a vrut să audă. Nimic, nu voia să îi acorde divorţul. Apoi, brusc, a acceptat.

— Sau aşa a afirmat el, i-am amintit eu.

— Ai dreptate, Hastings. Observaţia ta este corectă. Aşa a afirmat el. Nu avem nici o dovadă că scrisoarea aceea a fost scrisă vreodată. Aşadar, avem de o parte lordul care ne minte. Dintr-un motiv oarecare inventează această poveste, nu-i aşa? Din ce cauză? Poate nu vom şti niciodată. Dar,

dacă a scris-o într-adevăr, nu a făcut-o fără vreun motiv. Şi motivul care se impune minţii mele în mod logic e că a întâlnit pe cineva, o posibilă candidată la căsătorie. Asta explică perfect schimbarea deciziei sale şi, prin urmare, mi se pare normal să pun întrebări.

— Dar domnişoara Carroll a refuzat această posibilitate de o manieră categorică.

— Da. Domnişoara Carroll…, zise Poirot cu un aer visător.

— Unde vrei să ajungi? Am replicat, exasperat.

Poirot excelează în a produce îndoieli oamenilor prin unicul ton al vocii sale. Am adăugat:

— Pentru ce motiv ne-ar fi minţit?

— Pentru …niciunul. Totuşi, Hastings, mi se pare destul de greu să pun preţ pe cuvintele ei.

— Crezi că minte? De ce? Mi se pare o persoană foarte cinstită.

— Tocmai de aceea. Este destul de dificil uneori să faci distincţia între minciuna deliberată şi eroarea involuntară.

— Explică-te.

— A minţi deliberat… E un lucru. Dar, a fi sigur de ceea ce ştii, fapte, idei şi adevărul lor esenţial, astfel încât detaliile nu mai contează, iată, prietene, caracteristica oamenilor cinstiţi. Nu uita că domnişoara Carroll ne-a minţit deja, o dată. A afirmat că a văzut chipul lui Jane Wilkinson, când, de fapt, nu era posibil aşa ceva. Cum s-a întâmplat? Iată o variantă. A privit aplecată peste balustradă şi a văzut-o pe Jane Wilkinson în hol. În mintea ei nu există nici o îndoială că acea femeie era Jane Wilkinson. O ştie cu siguranţă şi afirmă că i-a văzut chipul foarte clar pentru că, fiind convinsă de ceea ce ştie, detaliile exacte ale momentului nu mai contează. I se demonstrează că nu avea cum să vadă figura lui Jane Wilkinson, nu-i aşa? Ei bine, ce mai contează dacă i-a văzut faţa sau nu… Era Jane.

Wilkinson. Şi exemplul poate continua cu alte întrebări la care ea ne-a răspuns. Ea ştie. Şi astfel, răspunde la întrebări pe baza a ceea ce ştie şi nu conform modului în

care s-au desfăşurat lucrurile. Martorul absolut sigur de ceea ce spune trebuie întotdeauna privit cu suspiciune, dragul meu prieten. Martorul nesigur care nu-şi aminteşte exact se va gândi un minut şi… A! Da, iată cum s-a petrecut… Şi va fi de mii de ori mai de încredere decât celălalt.

— Ah! Poirot! Am replicat iritat. Îmi dai peste cap toate ideile mele cu privire la mărturii!

— Ca răspuns la întrebarea pe care i-am pus-o în legătură cu a treia căsătorie a lordului Edgware, domni-şoara Carroll a găsit această idee ridicolă, pur şi simplu pentru că nu i-a trecut niciodată prin cap. Nici măcar nu s-a obosit să-şi amintească vreun amănunt nesemnificativ care ar fi putut indica asta. Prin urmare, am ajuns de unde am plecat.

— Dacă mă gândesc bine, n-a părut deloc surprinsă când i-ai demonstrat că nu avea cum să vadă chipul lui Jane Wilkinson, am remarcat gânditor.

— Deloc. Din această cauză am decis că este una dintre acele persoane cinstite care se înşală asupra faptelor, mai degrabă decât o mincinoasă deliberată. Pentru că nu văd de ce ne-ar fi minţit, decât… Stai, iată o idee!

— Ce idee? Am întrebat plin de curiozitate.

Dar Poirot clătină din cap.

— O idee ce s-a născut în mintea mea. Dar pare imposibil… Da, prea imposibil!

Şi refuză să spună mai multe.

— Se pare că este foarte ataşată de tânăra fată, am observat.

— Da. Era foarte hotărâtă să asiste la întrevederea noastră. Hastings, ce părere ai despre onorabila Geraldine Marsh?

— Mi-a fost milă de ea…

— Ai avut întotdeauna o inimă mare, Hastings. Frumuseţea nefericită te emoţionează de fiecare dată.

— Nu ai simţit acelaşi lucru?

Poirot dădu din cap foarte serios.

— Ba da. Nu a avut o viaţă prea fericită şi asta şi-a lăsat amprenta pe chipul ei.

— În orice caz, am adăugat cu convingere, îţi dai seama acum cât de absurdă a fost sugestia lui Jane Wilkinson… Că ar fi avut vreo legătură cu asasinatul tatălui ei.

— Alibiul ei este, fără îndoială, satisfăcător, cu toate că Japp nu m-a informat încă.

— Dragul meu Poirot, vrei să insinuezi cumva că, şi după ce ai văzut-o şi ai stat de vorbă cu această fată, nu eşti mulţumit şi ai nevoie de un alibi?

— Bunul meu prieten, spune-mi, te rog, care este rezultatul întâlnirii noastre cu ea? Am putut descoperi că a dus o viaţă foarte tristă, a recunoscut că îşi ura tatăl şi că se bucură de moartea lui, şi este foarte preocupată să afle ce ne-a zis ieri-dimineaţă tatăl ei. Şi după toate astea, ai impresia că un alibi e inutil?

— Doar francheţea ei e suficientă pentru a o disculpa, am replicat cu căldură.

— Francheţea este una dintre calităţile familiei. Ai văzut cu câtă francheţe şi-a etalat cărţile pe masă noul lord Edgware.

— Ai dreptate aici, i-am răspuns şi am zâmbit amintindu-mi momentul. O metodă foarte originală.

— Ne-a… Cum se spune? Tăiat craca dinaintea picioarelor, încuviinţă Poirot.

— De sub picioare, l-am corectat eu. Da… Ne-a făcut să ne simţim cam ridicol.

— Ce idee ciudată! Poate tu, căci eu nu m-am simţit nici o clipă ridicol şi nici nu cred că am arătat aşa. Dimpotrivă, dragul meu, cred că l-am cam descumpănit.

— Oare? Am spus cu îndoială în glas, pentru că nu-mi aminteam să fi remarcat asta.

— Da, da. L-am ascultat în tăcere şi când a terminat de vorbit, i-am pus o întrebare despre un subiect cu totul diferit. Şi poate că ai remarcat ce încurcat a fost domnul nostru în momentul ăla. Nu ai observat, Hastings?

— Am crezut că oroarea şi stupefacţia sa la aflarea morţii Carlottei Adams au fost adevărate, am replicat. Vei pretinde, bineînţeles, că a jucat teatru.

— Greu de ştiut. Dar sunt de acord cu tine că reacţia sa a părut reală.

— De ce crezi că ne-a aruncat în faţă toate acele fapte, într-o manieră atât de cinică? Doar pentru a se amuza?

— E posibil. Voi, englezii, aveţi un umor foarte ciudat. Dar ar fi putut fi şi pură diplomaţie din partea lui. Faptele disimulate câştigă o importanţă suspectă, pe când cele povestite fără ascunzişuri tind să fie privite cu mai puţină atenţie decât s-ar cuveni.

— Te referi la cearta cu unchiul său?

— Exact! Ştie că mai devreme sau mai târziu va ieşi la iveală. Şi atunci, se laudă cu ea.

— Nu-i aşa de prost pe cât pare!

— O! Nu e deloc prost! E îndeajuns de inteligent atunci când are neapărată nevoie. Ştie exact care îi este situaţia şi, aşa cum am mai spus, joacă acum cu cărţile la vedere. Hastings, tu joci bridge. Spune-mi, te rog, când se procedează aşa?

— Şi tu joci, am observat râzând. Ştii la fel de bine ca şi mine… Când ai toate atuurile în mână şi n-are rost să pierzi timpul şi vrei să treci la mâna următoare.

— E adevărat, mon ami. Dar, uneori, mai folosim această metodă şi din alt motiv. Am observat-o de vreo două ori când am jucat cu les dames. Chiar dacă are o uşoară îndoială, la dame îşi aruncă senin cărţile, spunând: „Restul e pentru mine”, şi adună cărţile şi le împarte pentru runda următoare. Şi, de cele mai multe ori, ceilalţi jucători sunt de acord, în special dacă sunt mai puţin experimentaţi. Trucul nu e evident, ţine minte. Necesită doar o urmărire atentă a jocului. Pe la jumătatea împărţirii cărţilor pentru runda următoare, unuia dintre jucători îi trece prin minte: „Da, dar ar fi trebuit să câştige şi a patra mână de romb cu mâna

moartă, chiar dacă voia sau nu şi, apoi, să iasă cu o treflă mică şi nouarul meu ar fi câştigat mâna”.

— Crezi?

— Cred, Hastings, că o bravadă excesivă este foarte interesantă. Şi mai cred de asemenea că este timpul să cinăm. Une petite omelette, n9est ce pas? După care, pe la 9, mai vreau să fac încă o vizită.

— Unde?

— Haide să mâncăm întâi, Hastings. Şi până nu ne vom bea cafeaua, nu vom mai discuta despre acest caz. În timpul mesei, creierul ar trebui concentrat asupra digestiei şi nu asupra altor lucruri.

Poirot se ţinu de cuvânt. Am mers într-un mic restau-rant din Soho unde era foarte cunoscut şi unde ni se servi o omletă delicioasă, calcan, pui şi o savarină cu rom, foarte apreciată de Poirot.

Apoi, în timp ce ne sorbeam cafeaua, Poirot îmi spuse, cu un zâmbet plin de afecţiune:

— Dragul meu prieten, spuse el, îmi eşti mai util decât crezi!

Complimentul lui neaşteptat mă lăsă confuz şi plăcut impresionat. Nu-1 mai auzisem niciodată pe Poirot vorbindu-mi astfel şi recunosc că uneori mă simţisem puţin jignit văzând cât de repede îmi critica facultăţile mentale.

Chiar dacă era evident faptul că spiritul lui era mai viu ca niciodată, am realizat instantaneu că, probabil, ajunsese să depindă de ajutorul meu mai mult decât şi-ar fi închipuit.

— Da, adăugă Poirot pe un ton visător, poate nu înţelegi întotdeauna cum reuşeşti, dar se întâmplă adesea să mă pui pe calea cea bună.

Nu puteam să-mi cred urechilor. Am roşit de bucurie.

— Zău, Poirot, m-ai făcut fericit. Am învăţat foarte multe în compania ta, fără îndoială.

— Mais non, ce n9est pas ça, îmi tăie el avântul clătinând din cap. N-ai învăţat nimic!

— O! Am strigat şocat.

— Aşa şi trebuie să fie mersul firesc al lucrurilor. Nici o fiinţă umană nu ar trebui să înveţe de la alta. Fiecare individ trebuie să-şi descopere propriile calităţi, fără a le imita pe ale celuilalt. Nu-mi doresc ca tu să ajungi un al doilea şi un inferior Poirot, ci incomparabilul Hastings! Şi eşti incomparabil! În tine găsesc modelul perfect al omului normal.

— Cel puţin, bine că nu sunt un anormal!

— Nu, nu. Eşti un echilibru perfect şi minunat, raţiunea însăşi! Înţelegi ce înseamnă asta pentru mine? Dacă un criminal se decide să comită un omor, încearcă, mai întâi, să înşele. Şi pe cine încearcă să înşele? Pe cel care repre-zintă – În mintea lui – omul normal. Probabil că nici nu există o astfel de persoană… E mai mult o ipoteză matematică. Dar tu te apropii foarte mult de ea. În unele momente, ai sclipiri de inteligenţă care te ridică peste media inteligenţei, în altele (scuză-mi sinceritatea, dragul meu) atingi uimitoare praguri ale inepţiei. Dar, crede-mă, eşti perfect normal. Şi iată cum mă ajuţi: citesc în tine, ca într-o oglindă, ceea ce asasinul vrea să mă facă să cred. Şi acest lucru mi-e mult mai preţios ca orice alt ajutor.

În realitate, nu înţelegeam prea bine. Mi se părea însă că Poirot fusese departe de a-mi adresa un compliment. Dar mi-am corectat imediat impresia.

— M-am exprimat prost, încercă el să adauge. Tu ai, dragul meu, un instinct ce-ţi permite să intri în mintea unui criminal* lucru care mie îmi lipseşte cu desăvârşire. Îmi arăţi ceea ce el doreşte să mă facă să cred. Şi ăsta e un talent extraordinar.

— Instinct, am rostit gânditor. Da, probabil că posed aşa ceva.

M-am uitat la el, aşezat în faţa mea la masă, fumându-şi una dintre minusculele ţigări şi privindu-mă afectuos.

— Cher Hastings, murmură el, ţin foarte mult la tine.

M-am simţit mulţumit, dar, în acelaşi timp, şi foarte Încurcat, aşa că m-am grăbit să schimb subiectul.

— Haide, i-am spus pe un ton oficial, să ne întoarcem la ancheta noastră.

— Eh bien?

Poirot îşi dădu capul pe spate şi ochii săi mici se îngustară. Scoase încet un fum.

— Je me pose des questions, adăugă el.

— Da? Am replicat nerăbdător.

— Şi tu de asemenea, fără îndoială.

— Normal, am zis. Şi, rezemându-mă de speteaza scaunului şi privindu-1 concentrat, l-am întrebat repede: Cine 1-a ucis pe lordul Edgware?

Poirot se îndreptă şi scutură din cap cu energie.

— Nu! Nu! Nu e bine. Asta te întrebi tu? Semeni cu cititorul de romane poliţiste care, încă de la început, ia pe rând fiecare personaj şi îl consideră vinovat fără a avea vreo noimă sau vreun motiv. Odată, recunosc, am fost nevoit să procedez şi eu astfel, într-un caz excepţional despre care îţi voi povesti poate într-una din zilele astea. Mi-a dat ceva de furcă. Dar unde rămăsesem?

— La întrebările pe care ţi le pui, i-am răspuns sec.

Îmi stătea pe vârful limbii să-i sugerez că, în mintea lui, adevăratul meu scop era să-i ţin companie şi să aibă cui se lăuda, dar m-am abţinut. Dacă voia să mă instruiască, fie, n-avea decât!

— Haide, i-am spus, să le auzim!

Vanitatea lui fu perfect satisfăcută, astfel că se sprijini de speteaza scaunului şi îşi reluă atitudinea dinainte.

— Prima întrebare despre care am discutat deja a fost: De ce şi-a schimbat părerea lordul Edgware cu privire la divorţ? Întrevăd aici una sau două explicaţii, din care pe una o cunoşti.

Cea de-a doua întrebare pe care mi-o pun: Ce s-a întâmplat cu scrisoarea? Cine avea interesul ca soţii Edgware să rămână căsătoriţi?

A treia întrebare: Ce însemna expresia pe care ai văzut-o pe chipul său ieri-dimineaţă, când părăseam biblioteca? Ai vreo sugestie, Hastings?

— Nu, şi am scuturat din cap. Nu-mi pot închipui ce ar putea însemna.

— Eşti sigur că n-a fost doar rodul imaginaţiei tale? Uneori, dragul meu Hastings, imaginaţia ta este un peu vif.

— Nu, nu. Sunt sigur că nu m-am înşelat.

— Bine. Asta rămâne de explicat. A patra întrebare priveşte ochelarii. Nici Jane Wilkinson şi nici Carlotta

Adams nu poartă ochelari. Atunci ce căutau aceştia în geanta Carlottei Adams?

Şi ajungem la a cincea întrebare: De ce a telefonat cineva ca să afle dacă Jane Wilkinson era la Chiswick, şi care-i este identitatea?

Iată, prietene, întrebările care nu-mi dau pace. Dacă aş putea să le găsesc răspuns, m-aş simţi mai fericit. Dacă aş putea măcar emite o teorie care m-ar ajuta să le explic satisfăcător, amorul meu propriu nu s-ar mai simţi atât de şifonat.

— Ar mai exista şi altele, am spus.

— Cum ar fi?

— Cine a îndemnat-o pe Carlotta să joace această păcăleală? Unde se afla ea înainte şi după 10 seara? Cine e acest misterios „D" care i-a oferit cutia aurită?

— Întrebările tale sunt evidente şi nu au pic de subti-litate. Sunt pur şi simplu lucruri pe care nu le cunoaştem, întrebări faptice. E posibil să le aflăm răspunsul cât de curând. Pe când, întrebările mele, mon ami, sunt de ordin psihologic. Micile celule cenuşii ale creierului…

Am simţit că trebuie să-1 opresc cu orice preţ. Nu mai aveam răbdarea necesară de a-1 mai asculta încă o dată vorbind despre celulele lui cenuşii.

— Poirot, 1-a întrerupt brusc, vorbeai de o vizită în seara asta?

Poirot se uită la ceas.

— E adevărat, replică el. Voi telefona să văd dacă ne poate primi. Se îndepărtă şi reveni după câteva minute. Totul e bine, îmi spuse. Însoţeşte-mă!

— Unde mergem?

— La Sir Montagu Corner, la Chiswick. Aş dori să ştiu mai multe despre telefonul primit de Jane Wilkinson.

Capitolul 15

Sir Montagu Corner.

Era aproape 10 când am ajuns la Sir Montagu Corner, la Chiswick, pe malul Tamisei. Casa, magnifică, trona în

mijlocul unui parc. Am fost introduşi într-un minunat hol în lambriuri. La dreapta noastră, am zărit, printr-o uşă deschisă, sufrageria, cu o masă lungă luminată de lumânări.

— Vă rog să mă urmaţi, ne spuse majordomul şi ne conduse la primul etaj, pe o scară spaţioasă, într-o încăpere lungă, cu vedere spre Tamisa. Domnul Hercule Poirot, anunţă el pompos.

Era o cameră cu proporţii minunate, ce-ţi amintea de vremurile de odinioară, graţie lămpilor îngrijit voalate, într-un colţ, în faţa unei ferestre deschise, patru persoane erau aşezate în jurul unei mese de bridge. La intrarea noastră, una dintre persoane se ridică şi se îndreptă spre noi.

— Sunt foarte încântat să vă cunosc, domnule Poirot.

L-am studiat cu interes pe Sir Montagu Corner. Avea o figură tipic evreiască, cu ochi mici, negri, sclipitori şi inteligenţi, şi o meşă aranjată cu grijă. Avea cel mult 1,70 m, iar manierele sale lăsau să se întrevadă o oarecare afectare.

— Daţi-mi voie să vi-i prezint pe prietenii mei: domnul şi doamna Widburn.

— Ne cunoaştem deja, anunţă doamna Widburn veselă.

— Şi domnul Ross.

Ross era un tânăr de vreo douăzeci şi doi de ani, cu o figură plăcută şi părul bălai.

— Vă deranjez de la joc. Mii de scuze, zise Poirot.

— Nici o problemă. Încă nu am început. Doar ce împărţeam cărţile. Vă rog să luaţi o cafea, domnule Poirot.

Poirot refuză, dar acceptă un pahar cu coniac vechi, care ne fu adus în nişte cupe imense.

În timp ce ne sorbeam coniacul, Sir Montagu se puse pe povestit.

Ne vorbi de stampele japoneze, de lacurile chinezeşti, de covoarele persane, de impresioniştii francezi, de muzica modernă şi de teoriile lui Einstein.

Când isprăvi, se rezemă în fotoliu şi ne privi încântat. Se vedea că era mândru de reprezentaţia sa şi, în lumina

slabă, arăta ca un duh din timpuri medievale. În jurul nostru, camera era înţesată de exemple deosebite ale artei şi culturii.

— Şi acum, Sir Montagu, îi spuse Poirot, nu vreau să abuzez de ospitalitatea dumneavoastră, astfel că voi trece direct la obiectul vizitei mele.

Sir Montagu flutură din mâna care semăna curios cu o gheară.

— Nu e nici o grabă. Timpul este infinit.

— În această casă ai întotdeauna senzaţia asta, suspină doamna Widburn. E atât de minunată!

— N-aş trăi la Londra nici pentru un milion de lire sterline! Declară Sir Montagu. Aici, putem respira at-mosfera timpurilor trecute pe care… Vai! Am uitat-o în vremurile noastre agitate.

Un gând diabolic îmi trecu deodată prin minte că, dacă cineva i-ar fi oferit lui Sir Montagu un milion de lire sterline, ar fi renunţat într-o clipită la liniştea vremurilor de altădată, dar m-am străduit să-mi reprim astfel de sentimente neortodoxe.

— Ce reprezintă banii până la urmă? Murmură doamna Widburn.

— A! Rosti domnul Widburn gânditor, în timp ce zdrăngăni absent câteva monede aflate în buzunarul pantalonului.

— Charles, îl apostrofă doamna Widburn cu reproş.

— Scuză-mă, draga mea, îi replică domnul Widburn şi se opri.

— Să vorbeşti despre o crimă într-o astfel de ambianţă, mi se pare de neiertat, începu Poirot.

— Nu chiar, zise Sir Montagu fluturând graţios din mână. O crimă poate fi o operă de artă, iar un detectiv, un artist. Bineînţeles, nu mă refer la poliţişti. Astăzi, a fost aici un inspector. Curios tip! Vă puteţi imagina că n-a auzit niciodată de Benvenuto Cellini?

— A venit să se informeze despre Jane Wilkinson? Întrebă plină de curiozitate doamna Wildburn.

— Doamna a avut un mare noroc că s-a aflat ieri-seară aici, spuse Poirot.

— Aşa s-ar zice, răspunse Sir Montagu. Am invitat-o aici ştiind că este o femeie frumoasă şi talentată şi sperând că o pot ajuta cumva. Se gândea să preia conducerea unui teatru. Dar se pare că am fost destinat să-i fiu de folos în cu totul altă direcţie.

— Jane e născută sub o stea norocoasă, zise doamna Wildburn. Voia de mult să scape de Edgware şi iată că cineva i-a făcut un serviciu şi a salvat-o de probleme. Se va recăsători acum cu tânărul duce de Merton. Toată lumea vorbeşte despre asta. Mama lui e înnebunită de idee.

— Mi-a lăsat o impresie foarte bună, observă Sir Montagu. A emis câteva păreri foarte inteligente despre arta greacă.

Am zâmbit, încercând să mi-o imaginez pe Jane răspunzând cu vocea ei minunată şi răguşită, cu „da” şi „nu” şi „e nemaipomenit”. Sir Montagu era tipul de persoană care considera că inteligenţa se caracterizează prin cât de bine ştii să asculţi, cu atenţia potrivită la propriile lui remarci.

— Edgware era un individ tare bizar, orice s-ar zice, comentă Widburn. Aş îndrăzni să afirm că avea ceva duşmani.

— E adevărat, domnule Poirot, că cineva i-a înfipt un briceag în ceafă? Întrebă doamna Widburn.

— Foarte adevărat, doamnă. Lovitura a fost dată cu o siguranţă şi o precizie aproape ştiinţifice.

— Nu mă pot abţine să nu vă observ plăcerea artistică, domnule Poirot, spuse Sir Montagu.

— Acum, îi întrerupse Poirot, să ne întoarcem la obiectul vizitei mele. Lady Edgware a fost chemată la telefon în timpul mesei. Aş vrea să strâng câteva informaţii cu privire la acest subiect. Îmi permiteţi să vă interoghez personalul de serviciu?

— Bineînţeles. Bineînţeles. Ross, sună, te rog.

Majordomul apăru imediat. Era un bărbat înalt, de vârstă mijlocie, cu o alură aproape clericală.

Sir Montagu îi explică atunci ceea ce se aştepta de la el. Majordomul se întoarse spre Poirot şi îi acordă întreaga sa atenţie.

— Cine a răspuns la telefon? Întrebă Poirot.

— Chiar eu, domnule. Telefonul se află într-o firidă, cum ieşi din hol.

— Persoana care a sunat a cerut să vorbească cu Lady Edgware sau cu Jane Wilkinson?

— Cu Lady Edgware, domnule.

— Ce a spus exact?

Servitorul se gândi un moment.

— Atât cât pot să-mi amintesc, domnule, eu am spus: „Alo!" Apoi, o voce m-a întrebat dacă e Chiswick 43434. Am răspuns „Da". Am fost rugat să aştept. O altă voce a întrebat de asemenea dacă e Chiswick 43434, şi la răspunsul meu afirmativ, a adăugat: „Lady Edgware e acolo?" Am spus că Lady Edgware se afla într-adevăr aici la cină. Vocea a reluat: „Aş vrea să-i vorbesc, dacă se poate". Am mers s-o informez să vină la telefon. Ea s-a ridicat şi am condus-o la aparat.

— Şi apoi?

— Doamna a luat receptorul şi a spus: „Alo! Cu cine vorbesc?" Apoi, după câteva momente: „Chiar ea. Lady Edgware la aparat". Începusem să mă îndepărtez când doamna m-a chemat şi mi-a spus că legătura s-a întrerupt. A mai precizat că interlocutorul ei izbucnise în râs şi că închisese. M-a întrebat dacă şi-a dat vreun nume. I-am răspuns că nu. Iată tot ce s-a întâmplat, domnule.

Poirot se încruntă.

— Credeţi că telefonul are vreo legătură cu asasinatul, domnule Poirot? Întrebă doamna Widburn.

— Imposibil de afirmat cu siguranţă, madame. Este doar o coincidenţă curioasă.

— Oamenii mai sună uneori pentru glume de genul acesta. Mi s-a întâmplat chiar mie.

— C'est toujours possible, madame. Poirot i se adresă din nou majordomului: Era o voce de bărbat sau de femeie?

— Cred că o voce feminină, domnule.

— Ce fel de voce… Joasă sau ascuţită?

— Joasă, domnule. Rară şi foarte distinctă. Făcu o pau-ză. Se poate să mă înşel, dar s-ar putea spune că era o persoană străină pentru că r-urile erau foarte sonore.

— Era probabil vreun scoţian, Donald, zise doamna Widburn zâmbind către Ross.

Ross izbucni în râs.

— Nu sunt eu vinovatul. Eram aici la masă.

Poirot îi vorbi din nou majordomului:

— Crezi că ai recunoaşte vocea dacă ai auzi-o din nou? Întrebă el.

Majordomul ezită.

— N-aş putea să afirm asta, domnule. E posibil. Cred că da.

— Mulţumesc, prietene.

— Mulţumesc, domnule.

Majordomul înclină discret din cap şi se retrase, păstrându-şi ţinuta demnă.

Sir Montagu Corner continuă să se comporte foarte prietenos şi să-şi joace rolul de gazdă şi insistă să rămânem pentru a juca o partidă de bridge. M-am scuzat… Mizele erau mai mari decât mi-ar fi convenit. Tânărul Ross păru uşurat că cineva îi putea lua locul şi amândoi am stat şi am privit jocul. Seara se încheie cu un câştig considerabil pentru Poirot şi Sir Montagu.

Mulţumindu-i gazdei noastre, am plecat. Ross decise să ne însoţească.

— Ce omuleţ ciudat! Comentă Poirot în timp ce ne îndepărtam.

Noaptea era splendidă, aşa că ne-am hotărât să ne plimbăm puţin până să găsim un taxi, în loc să telefonăm

pentru unul.
— Da, un omuleţ ciudat, repetă Poirot.
— Un omuleţ foarte bogat, răspunse Ross cu convingere.
— Presupun că da.
— Se pare că este interesat de persoana mea, zise Ross. Şi sper ca acest capriciu să dureze cât mai mult. Cu influenţa unui asemenea om, poţi să-ţi croieşti un drum în viaţă.
— Sunteţi actor, domnule Ross?
Ross răspunse afirmativ. Păru puţin deranjat că nu i-am recunoscut numele. Tocmai obţinuse un mare succes într-o oarecare dramă sumbră, tradusă din rusă.
Când eu şi Poirot am reuşit să-i liniştim orgoliul, Poirot îl întrebă pe un ton neutru:
— Fără îndoială că o cunoşteaţi pe Carlotta Adams?
— Nu. Am aflat de moartea ei din ziarele de astă-seară. O doză puternică de cine ştie ce medicament. Idiot obicei şi-au mai format actriţele astea tinere!
— Da, e foarte trist. Era, de asemenea, şi foarte talentată.
— Probabil.
Răspunsul lui purtă marca acelui dezinteres carac-teristic pe care-1 arată orice artist cu privire la perfor-manţele altuia.
— Aţi văzut-o vreodată jucând?
— Nu. Genul ei de reprezentaţie nu-mi place deloc. Publicul e încântat pe moment, dar nu cred că o să dureze.
— A! Făcu Poirot. Iată un taxi.
Îi făcu semn şoferului cu bastonul.
— Eu cred că mă voi mai plimba puţin, anunţă Ross. Voi lua un metrou de la Hammersmith direct spre casă.
Spunând acestea, izbucni dintr-odată într-un râs nervos.
Ciudat lucru! Spuse el. Dineul de ieri-seară.
— Poftim?
— Eram treisprezece la masă. Un invitat a renunţat în ultimul moment şi n-am observat numărul nostru decât spre sfârşitul mesei.

— Şi cine s-a ridicat primul de la masă? L-am întrebat. Din nou, avu un mic râs ciudat.

— Eu, răspunse.

Capitolul 16

Discuţii.

Sosiţi la hotel, l-am găsit pe Japp care ne aştepta.

— M-am gândit să vă fac o vizită scurtă şi să vorbim puţin înainte de a încheia ziua, domnule Poirot, ne spuse el vesel.

— Eh bien, bunul meu prieten, cum merge?

— Nu foarte bine, dacă chiar vreţi să ştiţi. Şi asta e sigur. Părea tulburat. Mă puteţi ajuta cu ceva, domnule Poirot?

— Ei bine, aş avea vreo idee sau chiar două pe care aş dori să ţi le prezint, zise Poirot.

— Dumneata şi ideile dumitale! În unele privinţe, ştiţi foarte bine, sunteţi o pacoste. Nu că n-aş vrea să le aud. Dimpotrivă. Întotdeauna a ieşit ceva bun din căpşorul ăla cu formă ciudată al dumitale.

Poirot îi primi complimentul puţin cam rece.

— Aveţi vreo idee despre apariţia aceleiaşi femei în două locuri diferite? Iată despre ce aş dori să aud, domnule Poirot! Ce părere aveţi? Cine era cealaltă femeie?

— Este exact subiectul despre care voiam şi eu să îţi vorbesc, îi răspunse Poirot, şi apoi îl întrebă dacă auzise vreodată despre Carlotta Adams.

— Numele mi se pare cunoscut, dar n-aş putea spune sigur de unde.

Poirot îi explica despre cine era vorba.

— Ea! O actriţă care face imitaţii reuşite pe scenă! Dar ce oare v-a făcut să vă gândiţi la ea? Ce legătură are ea cu toată povestea asta?

Poirot îi dădu detalii privind propria noastră investi-gaţie şi îi prezentă concluziile la care ajunseserăm.

— Dumnezeule, este posibil să aveţi dreptate. Hainele, pălăria, mănuşile etc. Şi peruca blondă. Da, trebuie că aşa s-a întâmplat. Domnule Poirot, sunteţi nemaipomenit! Aţi făcut o treabă excelentă! Totuşi, nu cred că aveţi prea multe

dovezi care să susţină ipoteza că a fost folosită şi apoi suprimată. Pare un pic cam exagerat. Trebuie să recunosc că nu vă împărtăşesc părerea. Teoria dumneavoastră este cam fantastică, după părerea mea, şi am mai multă experienţă decât dumneavoastră în astfel de treburi. Nu cred în povestea asta cu răufăcătorul din spatele cortinei. Carlotta Adams e vinovată de asasinat, nici o îndoială în această privinţă. A mers la lordul Edgware din propriile motive… Şantaj, probabil, gândindu-se că va primi banii ceruţi. Au avut o ceartă. El s-a enervat, ea s-a enervat şi 1-a omorât. Odată întoarsă acasă, a realizat ce a făcut şi a apucat-o disperarea. Nu a intenţionat să-1 omoare. Şi cred că a luat o doză puternică de veronal gândindu-se că este calea cea mai uşoară de a se salva.

— Credezi că explicaţia asta justifică toate faptele?

— Bineînţeles. Normal că mai există încă detalii pe care nu le ştim, dar este o ipoteză bună pentru a continua ancheta. Cealaltă explicaţie ar fi că păcăleala şi crima nu au nici o legătură una cu alta, ci este vorba doar de o coin-cidenţă nenorocită.

Poirot nu împărtăşea aceeaşi părere, o ştiam. Totuşi, răspunse, fără a se implica:

— Mais oui, c 'est possible.

— Sau, iată, ce părere aveţi despre asta? Farsa a fost inocentă, doar că altcineva a aflat despre asta şi s-a gândit că i-ar putea servi interesele. Nu e o idee rea. Făcu o pauză şi apoi reluă: Dar, eu, personal, prefer prima explicaţie. Raporturile dintre lord şi tânăra actriţă le vom afla noi mai devreme sau mai târziu.

Poirot îi vorbi despre scrisoarea trimisă de Carlotta Adams surorii sale din America, iar Japp opină că această epistolă ar putea fi de un real ajutor.

— Mă voi ocupa de asta imediat, spuse, notându-şi în agendă. Înclin să cred din ce în ce mai mult că ea a fost criminala, pentru că oricât m-aş chinui, nu mă pot gândi la nimeni altcineva, continuă el, punând agenda în buzunar.

Căpitanul Marsh, acum actualul lord, are un motiv greu de ignorat şi o reputaţie destul de proastă. Încăpăţânat şi nu foarte scrupulos când vine vorba de bani. Mai mult, a avut o ceartă cu unchiul său ieri-dimineaţă. Mi-a spus-o chiar el şi recunosc că mi-a cam luat din avânt. Da, ar putea fi suspectat, dar are un alibi pentru ieri-seară. A fost la operă cu nişte evrei bogaţi, Dortheimer, în Grosvenor Square. Am verificat şi se confirmă. A cinat cu ei înainte de operă, apoi au mers la spectacol şi după aceea s-au dus la supeu la restaurantul Sobranis. Iată.

— Şi domnişoara?

— Vreţi să spuneţi, fiica lordului Edgware? Ea, de asemenea, era plecată. A luat masa cu nişte indivizi pe nume Carthew West, care au condus-o la operă şi apoi acasă, pe la douăsprezece fără un sfert. Şi asta o scoate din calcul. Secretara lordului Edgware pare în regulă, o femeie cinstită şi eficientă. Şi mai e majordomul. Nu pot să afirm că-mi place prea mult. Nu e normal ca un bărbat să arate atât de bine. Şi ceva scârţâie referitor la modul în care a intrat în serviciul lordului Edgware. Încă mai verific informaţiile despre el, dar nu văd ce motiv ar fi avut să-şi omoare stăpânul.

— N-a mai apărut nici o noutate?

— Ba da, una sau două. E destul de greu să le cântăreşti importanţa. Mai întâi, cheia lordului Edgware lipseşte.

— Cheia de la uşa de la intrare?

— Da.

— Asta pare interesant, fără îndoială.

— Cum v-am spus, poate însemna multe sau nimic. Depinde. Ce mi se pare mie mult mai important e faptul că lordul Edgware a încasat un cec ieri, nu o sumă mare, doar o sută de lire. A cerut banii în bancnote franţuzeşti. E şi motivul pentru care a scos banii, datorită plecării sale la Paris. Ei bine, această sumă a dispărut.

— Cine v-a spus?

— Domnişoara Carroll. Chiar ea a încasat cecul şi a luat banii, şi a menţionat acest lucru. Apoi am descoperit că banii nu mai erau.

— Unde se aflau ieri-seară?

— Domnişoara Carroll nu ştie. I-a dat lordului Edgware, ieri, pe la trei şi jumătate, într-un plic de bancă. În acel moment, el se afla în bibliotecă. A luat plicul şi 1-a aşezat pe masă, lângă el.

— Asta complică lucrurile, explică Poirot.

— Sau le simplifică. Apropo… Rana…

— Da?

— Doctorul nu crede că a fost făcută cu un briceag oarecare. Ceva asemănător, dar cu o formă diferită şi lama foarte ascuţită.

— Nu un brici?

— Nu, nu. Mult mai mic.

Poirot avu un aer gânditor.

— Noul lord Edgware, reluă Japp, insistă în gluma sa, care nu e prea nostimă. Se amuză cam mult de faptul că e bănuit de omor. Şi a avut şi grijă să ne facă să-1 suspectăm. Nu-i cam ciudat?

— Ar putea fi un simplu gest inteligent.

— Mai mult o conştiinţă încărcată. Moartea unchiului său e providenţială pentru el. Apropo, s-a şi instalat în casă.

— Unde locuia înainte?

— În Martin Street, Saint George's Road. Nu e un cartier prea grozav.

— Ar fi bine să notezi asta, Hastings.

Aşa am şi făcut, cu toate că m-am întrebat puţin de ce. Dacă Ronald se mutase în Regent Gate, de ce am fi avut nevoie de adresa dinainte?

— După părerea mea, domnişoara Adams e vinovată, zise Japp ridicându-se. Aţi făcut o treabă excelentă, domnule Poirot, că aţi descoperit asta. Dar, bineînţeles, e din cauză că sunteţi un om umblat pe la teatre şi obişnuit să se distreze. Astfel, sunt lucruri pe care dumneavoastră le

vedeţi şi care mie nici nu-mi trec prin minte. Păcat că nu avem şi un motiv evident care ar fi îndreptat-o pe această femeie spre crimă, dar puţin efort detectivist din partea noastră va aduce lumină şi în treaba asta, fără îndoială.

— Mai există o persoană care avea un motiv temeinic, dar înspre care nici măcar nu ţi-ai îndreptat atenţia, remarcă Poirot.

— Cine anume?

— Domnul care, după cum se zvoneşte, ar vrea s-o ia de soţie pe nevasta lordului Edgware. Mă refer la ducele de Merton.

— Da, presupun cà ar avea un motiv, spuse Japp, râzând. Dar un om de valoarea sa nu poate să se coboare la a comite un asasinat. Şi, în orice caz, el e la Paris.

— Aşadar, nu îl consideri un suspect plauzibil?

— Dar dumneavoastră, domnule Poirot?

Şi amuzându-se pe absurditatea unei asemenea idei, Japp ne părăsi.

Capitolul 17

Majordomul.

A doua zi fu una de oarecare odihnă pentru noi şi de activitate intensă pentru Japp, care veni să ne vadă pe la ora ceaiului.

Era roşu la faţă şi părea furios.

— Am făcut o tâmpenie.

— Imposibil, dragul meu, încercă Poirot să-1 liniştească.

— Ba da, din păcate. L-am lăsat pe acest… (cuvântul rostit de el nu se cade să-1 reproducem) de valet să-mi scape printre degete.

— A dispărut?

— Da. Şi-a luat tălpăşiţa. Şi ce mă face să-mi dau palme ca unui idiot este că nu l-am suspectat nici măcar o clipă.

— Calmează-te… Te rog, calmează-te.

— Uşor de zis. N-aţi fi atât de calm dacă vi s-ar fi tras un perdaf cum am primit eu la sediul central. O! Canalia! Nu este prima oară când se întâmplă aşa ceva. E un expert!

Japp îşi şterse fruntea asudată şi luă un aer cam amărât. Poirot încercă să-1 compătimească, dar nu reuşi decât să scoată nişte sunete asemănătoare cu cele făcute de găină când se ouă. Familiarizat cu caracterul englezilor, am umplut un pahar cu whisky şi sifon pentru inspector şi i l-am dat. Imediat se înseninä la faţă.

— Ei bine, zise el, asta nu-i de refuzat.

Bău şi continuă să vorbească pe un ton mai vesel:

— Nu sunt sigur nici acum că el este ucigaşul. Fără îndoială, fuga lui este suspectă, dar poate fi explicată şi altfel. Vedeţi, ajunsesem prea aproape de el. Se pare că frecventa câteva cluburi de noapte de cea mai proastă reputaţie. Nimic din ceea ce aţi mai întâlnit până acum, ci un anturaj mult mai periculos şi căutat. Pe scurt, tipul e o adevărată canalie.

— Tout de même, dar asta nu înseamnă neapărat că el este ucigaşul, replică Poirot.

— Aveţi dreptate! Poate să fi fost implicat în vreo afacere necurată, dar nu neapărat crimă. Nu, sunt din ce în ce mai mult convins că domnişoara Adams e vinovată, chiar dacă nu am nici o dovadă încă. Astăzi, am trimis oameni să-i percheziţioneze apartamentul, dar n-au descoperit nimic util. Era destul de şireată. Nu păstra corespondenţa, în afară de câteva scrisori de afaceri privind acorduri financiare, toate aranjate în ordine, şi două scrisori de la Washington, de la sora sa. Totul normal şi la vedere. Câteva piese de bijuterie valoroase, de modă veche, nimic nou şi costisitor. Nu ţinea un jurnal. Paşaportul şi carnetul de cecuri nu arată nimic ieşit din comun. Drace, fata asta pare să nu fi avut deloc o viaţă privată!

— Era foarte discretă, spuse Poirot gânditor. Pentru noi e regretabil.

— Am vorbit cu femeia care a servit-o. N-am scos nimic de la ea. Am văzut-o şi pe tânăra patroană a unui magazin de pălării şi care, se pare, era una dintre prietenele ei.

— A! Şi ce părere ai despre domnişoara Driver?

— E o persoană de o inteligenţă foarte vie. Din neferi-cire, nu mi-a fost de nici un ajutor! Nu că nu m-aş fi aşteptat la asta. În toate cazurile de dispariţii ale unor tinere fete, pe care le-am investigat personal, familia şi prietenii lor au spus de fiecare dată aceeaşi placă. „Era inteligentă şi devotată şi nu ştiu să fi fost ataşată de vreun bărbat în mod deosebit.” Şi niciodată nu se dovedeşte a fi adevărat. Nici măcar nu este normal. Tinerele fete ar trebui să aibă prieteni de sex opus. Dacă nu e aşa înseamnă că este ceva în neregulă cu ele. Loialitatea idioată a anturajului şi a familiei face ca viaţa unui detectiv să devină foarte dificilă.

Făcu o pauză să-şi tragă răsuflarea şi am profitat de ocazie să-i reumplu paharul.

— Îţi mulţumesc, capitane Hastings, nu refuz un asemenea tratament. În sfârşit, iată-mă forţat să scotocesc în cele mai mici cotloane. Domnişoara Adams a cinat şi a dansat cu vreo duzină de tineri, dar nu a dat semne că ar fi ataşată de vreunul în defavoarea celorlalţi. Unul dintre ei era actualul lord Edgware, apoi domnul Bryan Martin, vedeta de cinema, şi încă o jumătate de duzină… Dar nimeni în special. Ideea dumneavoastră, domnule Poirot, că altcineva ar fi în spatele acestei poveşti este complet greşită. Eu sunt convins că a jucat pe cont propriu şi, în prezent, mă interesează să găsesc legătura dintre ea şi victimă, pentru că trebuie să fie una. Cred că va trebui să mă duc la Paris, pentru că „Paris” era înscris pe cutiuţa aurită şi defunctul lord a mers de multe ori acolo toamna trecută pentru a asista la licitaţii de artă şi a cumpăra bizarerii, conform spuselor domnişoarei Carroll. Da, trebuie să merg la Paris. Ancheta oficială va fi mâine. O voi amâna, bineînţeles, şi mă voi îmbarca pe vaporul de mâine după-amiază.

— Eşti plin de energie debordantă, Japp. Mă uimeşti.

— Da. În schimb, dumneavoastră leneviţi. Nu faceţi altceva decât să staţi aici şi să gândiţi… Să vă folosiţi micile celule cenuşii, cum spuneţi dumneavoastră. Şi la ce bun?!

Trebuie să te duci în mijlocul lucrurilor, pentru că ele nu vor veni la tine!

Mica servitoare deschise uşa şi anunţă:

— Domnul Bryan Martin, domnule. Sunteţi ocupat sau îl puteţi primi?

— Eu vă părăsesc, domnule Poirot, zise Japp, pregătindu-se de plecare. Toate stelele de cinema par să vină să vă ceară sfatul.

Poirot ridică din umeri încercând să arate modest şi Japp râse.

— Trebuie să fiţi deja milionar acum, domnule Poirot. Ce faceţi cu banii? Îi economisiţi?

— Fiţi sigur că îi folosesc cu chibzuială. Şi pentru că vorbim despre împărţirea banilor, cum şi-a distribuit averea lordul Edgware?

— A lăsat fiicei proprietăţile ce nu ţineau de titlu, cinci sute de lire domnişoarei Carroll, şi asta-i tot. Nici o altă moştenire. Un testament dintre cele mai simple, după cum vedeţi.

— Şi când a fost întocmit?

— După plecarea soţiei sale… Acum vreo doi ani şi ceva. Apropo, o exclude în mod expres din moştenire.

— O natură răzbunătoare! Murmură Poirot mai mult pentru sine.

Cu un,Pe curând!” vesel, Japp ne părăsi.

Bryan Martin intră. Îmbrăcat de o manieră impecabilă, arăta foarte bine, doar că îmi dădu impresia că e mai degrabă istovit decât vesel.

— Mă tem că nu vă aduc nici o noutate, domnule Poirot, zise el pe un ton de scuze. Şi, după toate acestea, am abuzat şi de timpul dumneavoastră degeaba.

— En vérité?

— Da. M-am întâlnit cu doamna despre care v-am vorbit. Am rugat-o, chiar m-am certat cu ea, dar fără nici un rezultat. Refuză categoric de a vă face părtaş la secretul

nostru. Şi, în acest caz, mă tem că trebuie să lăsăm totul baltă. Regret nespus că v-am deranjat…

— Nu face nimic, replică Poirot pe neaşteptate. Mă aşteptam la asta.

— Poftim? Făcu actorul surprins. Ştiaţi, deci? Întrebă el încurcat.

— Mais oui. Încă de când aţi dorit să cereţi acordul prietenei dumneavoastră puteam să vă spun că acesta va fi rezultatul.

— Aşadar, aveţi vreo teorie?

— Domnule Martin, un detectiv are întotdeauna o teorie formată în minte. E ceea ce se aşteaptă de la el. Însă eu, de obicei, nu o numesc teorie, ci mai degrabă, o idee. Aceasta este prima etapă.

— Şi a doua etapă?

— Dacă ideea se dovedeşte corectă, atunci ştiu! Este foarte simplu, după cum vedeţi.

— Aş dori totuşi să-mi împărtăşiţi teoria… Sau ideea dumneavoastră.

Poirot clătină încet din cap.

— Iată o altă regulă: un detectiv trebuie să ştie să tacă.

— Nu puteţi nici măcar să-mi daţi o sugestie?

— Nu. Vă voi spune doar că mi-am format o părere din momentul în care mi-aţi vorbit despre bărbatul cu dintele de aur.

Bryan Martin îl privi surprins.

— Mă uimiţi din ce în ce mai mult, declară el. Unde vreţi să ajungeţi? Dacă mi-aţi da măcar un indiciu…

Poirot zâmbi şi clătină din cap.

— Haideţi să schimbăm subiectul conversaţiei.

— Cum doriţi, dar mai întâi vă rog să-mi spuneţi cât vă datorez.

Poirot dădu din mână.

— Pas un sou! N-am făcut nimic pentru dumneavoastră.

— Dar v-am ocupat timpul…

— Când mă interesează un caz, trec peste problema banilor. Şi cazul dumitale mă interesează chiar foarte mult.

— Mă bucur, răspunse actorul un pic jenat şi fără să arate deloc fericit.

— Haide, îi zise Poirot cu blândeţe, să vorbim despre altceva.

— Adineauri, pe scări, nu era inspectorul de la Scotland Yard?

— Ba da, inspectorul Japp.

— Lumina era atât de scăzută, că n-am fost sigur că e el. Apropo, a fost pe la mine ca să mă interogheze despre sărmana Carlotta Adams, care a murit din cauza unei supradoze de veronal.

— Aţi cunoscut-o bine pe domnişoara Adams?

— Nu foarte bine. Am cunoscut-o în copilărie în America. M-am mai întâlnit cu ea o dată sau de două ori aici la Londra, dar n-am văzut-o prea des. M-a întristat foarte mult moartea ei.

— O plăceaţi?

— Da. Era o persoană cu care puteai într-adevăr discuta.

— O personalitate foarte empatică, da, sunt de acord cu dumneata.

— Presupun că ei cred că este vorba despre o sinucidere, nu-i aşa? N-am putut să-i dau inspectorului nici o informaţie utilă. Carlotta a fost întotdeauna o persoană foarte rezervată.

— Nu cred că a fost sinucidere, replică Poirot.

— Sunt de acord cu dumneavoastră. Pare mai degrabă un accident.

Poirot făcu o pauză, apoi adăugă:

— Nu credeţi că misterul morţii lordului Edgware se cam complică?

— E adevărat. Ştiţi ceva… au vreo idee… Cine a făcut-o… Acum că Jane este în afara oricărei suspiciuni?

— Bineînţeles. Au deja o teorie foarte interesantă.

Bryan Martin păru incitat.

— Adevărat? Referitor la cine?

— Majordomul lordului Edgware a dispărut. Vă puteţi da seama? Fuga este la fel de bună cu o confirmare a vinovăţiei.

— Majordomul? Sunt surprins!

— Un bărbat atât de frumos şi de puternic. Il vous ressemble un peu/ zise Poirot înclinând uşor din cap.

Bineînţeles! De-abia acum am realizat de ce faţa majordomului îmi păruse familiară la prima noastră vizită.

— Mă flataţi! Replică Bryan Martin cu un mic surâs.

— Nu, nu, nu. Nu toate tinerele domnişoare, servitoare, fetişcane, secretare, femei de societate îl adoră pe Bryan Martin? Există cineva care poate să-i reziste?

— Mai multe, aş zice eu, răspunse Martin şi se ridică brusc. Ei, vă mulţumesc foarte mult, domnule Poirot. Şi permiteţi-mi să mă mai scuz încă o dată pentru deranj.

Ne strânse mâinile la amândoi şi am remarcat deodată că arăta mult mai bătrân şi privirea-i posomorâtă devenise şi mai evidentă.

Plin de curiozitate, de îndată ce vizitatorul închise uşa în urma lui, am sărit asupra lui Poirot cu întrebări.

— Poirot, chiar te aşteptai ca el să revină şi să renunţe la orice încercare de a investiga acele întâmplări ciudate din America?

— M-ai auzit spunând asta, Hastings?

— Dar atunci…, am încercat să găsesc o logică în această poveste. Înseamnă că tu ştii cine este tânăra misterioasă căreia trebuia să-i ceară permisiunea de a vorbi?

Poirot zâmbi.

— Dragul meu, am o mică idee. Cum ţi-am spus deja, totul a început când a pomenit de dintele de aur şi, dacă ipoteza mea se justifică, ştiu cine e tânăra în cauză şi de ce i-a interzis lui Bryan Martin să mi se destăinuiască. Cunosc adevărul despre întreaga afacere. Şi l-ai cunoaşte şi tu dacă ţi-ai pune la treabă mintea pe care ţi-a dat-o bunul

Dumnezeu. Uneori, sunt tentat să cred că, din greşeală, te-a sărit.

Capitolul 18

Pretendentul.

Nu-mi propun să descriu nici ancheta oficială asupra morţii lordului Edgware şi nici cea privind-o pe Carlotta Adams. Pentru cea din urmă decizia fu moarte accidentală, în cazul lordului Edgware, ancheta fu amânată, după expunerea dovezilor de identificare şi a rezultatului examenului medical. Analiza conţinutului stomacului stabili că decesul avusese loc la aproximativ o oră de la terminarea cinei, poate chiar două ore, dar nu mai mult de atât. Asta însemna că crima fusese comisă între orele zece şi unsprezece seara, mai degrabă imediat după ora zece.

Detaliile privind substituţia dintre Jane Wilkinson şi Carlotta Adams nu fură dezvăluite. Ziarele publicară semnalmentele majordomului căutat şi toată lumea crezu că el e ucigaşul. Mărturia lui privind vizita lui Jane Wilkinson fu privită ca o minciună neruşinată şi se omise faptul că era coroborată cu acea a secretarei. Toate ziarele cuprindeau coloane întregi cu informaţii despre crimă, dar puţine dintre ele aduceau detalii reale.

În acest timp, eram sigur că Japp se mişca rapid. Inerţia lui Poirot mă irita puţin şi bănuiala că atitudinea lui are de-a face cu faptul că îmbătrânea îmi trecu prin minte de mai multe ori şi nu era pentru prima oară. Scuzele lui nu-mi părură prea convingătoare.

— La vârsta mea, e bine să-ţi păstrezi energia pentru lucruri mai importante, îmi explică el.

— Dar, dragul meu Poirot, nu trebuie să te consideri bătrân, am protestat eu.

M-am gândit că are nevoie de îmbărbătare şi am abordat un tratament pe care-1 ştiam la modă – puterea sugestiei.

— Eşti mai plin de vigoare decât ai fost vreodată, i-am zis sincer. Poirot, eşti în floarea vieţii, în plenitudinea puterilor

tale. Ai putea foarte uşor merge şi dezlega acest caz numai dacă ai vrea.

Poirot îmi răspunse că preferă să facă asta stând acasă.

— Dar nu poţi face asta!

— Nu în întregime. Aici ai dreptate.

— Ce vreau eu să spun este că stăm degeaba şi Japp face toată treaba.

— Ceea ce mă aranjează de minune!

— Pe mine, nu! Vreau să văd că te implici!

— Păi asta şi fac.

— Adică?

— Aştept.

— Ce aştepţi?

— Pour que mon chien de chasse me rapporte le gibier, răspunse Poirot, făcându-mi cu ochiul.

— Ce înţelegi prin asta?

— Fac aluzie la bunul Japp. De ce să ai un câine şi să latri tot tu? Japp vine aici cu rezultatele energiei sale debordante pe care o admiri atât. Dispune de mijloace pe care eu nu le am. Şi, fără îndoială, că nu va întârzia să ne aducă veşti.

Poirot avea dreptate că Japp, datorită investigaţiei sale tenace, aduna încetul cu încetul informaţiile necesare. Nu aflase nimic la Paris, dar, două zile mai târziu, ne vizită arătând foarte satisfăcut de el însuşi.

— Ancheta cere timp şi răbdare, spuse el, dar în sfârşit începem să-i dăm de capăt!

— Felicitările mele, dragul meu. Ce mai e nou?

— Am descoperit că, în seara crimei, în jur de ora 9, o doamnă blondă a depus o valijoară la bagaje în gara Euston. Funcţionarului i-a fost arătată valijoara domnişoarei Adams şi a recunoscut o, mai ales că este fabricată în America şi, astfel, diferă de produsele locale.

— Euston! A! Da, cea mai apropiată staţie de Regent Gate. Fără îndoială că a mers acolo, şi-a schimbat înfăţişarea la toaletă şi apoi a lăsat valiza. Când a fost retrasă geanta?

— La 10 şi jumătate, după spusele funcţionarului, şi de către aceeaşi persoană.

Poirot încuviinţă cu un semn al capului.

— Şi am mai făcut încă o descoperire, continuă Japp. Am toate motivele să cred că domnişoara Carlotta Adams se găsea la Lyons Corner House, în Ştrand, la ora 11.

— A! Iată ceva interesant! Cum ai ajuns să descoperi asta?

— Păi, mai mult sau mai puţin din întâmplare. Cum ştiţi, toate ziarele vorbesc despre cutiuţa aurită cu iniţialele incrustate în rubine. Un reporter a scris despre asta într-un articol legat de folosirea din ce în ce mai des a drogurilor de către tinerele actriţe. Genul de articol potrivit ziarelor de duminică, menţionând cutiuţa aurită cu conţinutul ei letal şi schiţând portretul patetic al tinerei fete cu toată viaţa la picioare. Autorul se întreba unde îşi petrecuse ultima seară, cum se simţise şi aşa mai departe.

Ei bine, se pare că una dintre chelneriţele de la Corner House a citit articolul şi şi-a amintit că o doamnă pe care o servise în acea seară avusese o astfel de cutie în mână. Şi-a amintit chiar şi iniţialele C. A. De pe ea. Şi, entuziasmată de descoperire, a povestit despre asta tuturor prietenilor ei, sperând că ziarul i-ar da o recompensă.

Un tânăr ziarist a trecut imediat la treabă şi amănuntele picante vor apărea într-un articol din următorul număr din Strigătul serii. Ultimele ore ale regretatei actriţe: aşteptarea unui bărbat, care n-a venit la întâlnire, şi puţin despre intuiţia actriţei privind unele probleme pe care le-ar putea avea sora ei. Cunoaşteţi genul acesta de nimicuri, nu-i aşa, domnule Poirot?

— Şi cum de povestea asta a ajuns la urechile dumitale atât de repede?

— Ei, suntem în relaţii foarte bune cei de la ziar. Tânărul ziarist care s-a ocupat de această ştire mi-a dat pontul când încerca să afle de la mine şi alte detalii. Aşa că m-am grăbit să merg în Corner House imediat…

Da, mi-am spus că Japp a procedat foarte bine şi am simţit, în acelaşi timp, o împunsătură de milă pentru Poirot. De-o parte era Japp, obţinându-şi informaţiile proaspete direct de la martori şi, după opinia mea, pierzând din vedere poate detalii importante, şi, de cealaltă parte, Poirot, care se mulţumea cu veşti răsuflate.

— Am văzut-o pe chelneriţă, continuă Japp, şi nu cred că avem de ce ne îndoi. Nu a putut să o recunoască pe Carlotta Adams din fotografie, dar a spus că nu acordase o atenţie specială chipului femeii. După spusele fetei, era o tânără brunetă, suplă şi îmbrăcată elegant, avea pe cap una dintre pălăriile acelea la modă. Mi-aş dori câteodată ca femeile să observe mai bine trăsăturile semenelor lor şi nu pălăriile acestora.

— Fizionomia domnişoarei Adams nu era uşor de re-marcat, comentă Poirot, căci avea mobilitate, sensibilitate, calităţi ce-o făceau deosebită.

— Vă dau dreptate. Eu nu prea pierd timpul cu analize de acest tip. Chelneriţa a mai spus că doamna era îmbrăcată în negru şi avea la ea o valijoară, ceea ce i s-a părut ciudat la momentul respectiv, pentru că valijoara nu prea se potrivea cu ţinuta elegantă a femeii. A comandat o omletă şi cafea, dar, după părerea martorei, părea mai degrabă că trăgea de timp şi aştepta venirea cuiva, căci îşi consulta în permanenţă ceasul de mână. Cutiuţa aurită a observat-o când a venit să-i aducă nota de plată. Tânăra o scosese din geantă şi o pusese pe masă. Chelneriţa şi-a amintit că a văzut-o ridicându-i capacul şi apoi închizându-1 la loc, zâmbind de parcă şi-ar fi imaginat un vis frumos. A observat-o şi pentru că i-a plăcut foarte mult, şi chiar i-a spus clientei că şi-ar dori şi ea să aibă o cutie aurită cu iniţialele în rubine pe ea. Se pare că domnişoara Adams a mai rămas ceva timp după ce a plătit consumaţia şi apoi, într-un final, s-a mai uitat încă o dată la ceas şi a plecat îngândurată.

Poirot ridică din sprânceană.

— Era vorba de un rendez-vous, murmură el. O întâlnire cu cineva care n-a mai venit. Oare Carlotta Adams s-o fi întâlnit mai târziu cu această persoană? Sau s-a întors acasă şi a încercat să-i telefoneze? O, ce-aş vrea să ştiu!

— Asta este teoria dumneavoastră, domnule Poirot. Bărbatul misterios. E un mit! Nu spun că nu e posibil să fi aşteptat pe cineva, căci ar fi o variantă. Să fi stabilit o întâlnire cu cineva în acel local după ce discuţia cu lordul s-ar fi terminat cu bine. Dar, mai ştim şi ce s-a întâmplat. Şi-a pierdut minţile şi 1-a înjunghiat. Însă nu a întârziat în a-şi regăsi sângele rece. A mers la gară, şi-a schimbat înfăţişarea, a luat valijoara cu ea, a mers la întâlnire şi, apoi, s-a întâmplat ceea ce numesc psihologii o „reacţie". A cuprins-o oroarea gândindu-se ce a făcut şi, cumulată cu absenţa prietenului ei de la întâlnire, a clacat. E foarte posibil ca prietenul ei să fi ştiut de vizita la Regent Gate din acea seară. Ea a simţit că totul s-a sfârşit, aşa că şi-a scos cutiuţa cu veronal. O doză mai puternică şi totul s-ar termina. În orice caz, n-ar muri spânzurată. Ei, e atât de evident că aşa s-au petrecut lucrurile, mai ceva decât faptul că nasul dumneavoastră se află în mijlocul feţei!

Poirot îşi duse instinctiv mâna la nas apoi şi-o coborî la mustaţă, pe care o mângâie cu grijă şi mândrie.

— Nu există nicăieri vreo dovadă despre bărbatul misterios, îşi reluă Japp discursul, încercând cu încăpăţânare să-şi dovedească teoria. Nu am reuşit să stabilesc încă legătura dintre Carlotta Adams şi lordul Edgware, dar voi ajunge şi acolo… E doar o chestiune de timp. Recunosc că sunt dezamăgit de călătoria mea la Paris, dar nouă luni sunt o perioadă destul de lungă şi am lăsat pe cineva acolo să continue investigaţia. Ceva, ceva tot va apărea. Ştiu că nu sunteţi de acord cu mine, domnule Poirot. Aţi fost dintotdeauna un omuleţ cam îndărătnic…

— Îmi insulţi întâi nasul şi acum asta?

— Ei, e doar un fel de a vorbi, încercă Japp să-1 calmeze. N-a fost intenţia mea să vă jignesc.

— Şi răspunsul logic ar fi, am intervenit eu, că n-a fost nici o jignire.

Poirot, încurcat, se uită când la mine, când la Japp.

— Care sunt ordinele? Întrebă Japp ironic din uşa.

Poirot îi zâmbi cu un aer iertător.

— Nu am ordine… Dar totuşi, o sugestie…

— Care? Haideţi, spuneţi-mi!

— Caută printre taxiuri şi pune câteva întrebări. Găseşte taxiul care a făcut o cursă sau poate mai multe, probabil două… Da, două curse… Din apropiere de Covent Garden pentru a merge la Regent Gate, în noaptea crimei. În privinţa timpului, cred că era în jur de 22.40.

Ochii lui Japp se luminară dintr-odată. Arăta ca un câine trimis după vânat.

— Deci asta e sugestia! Spuse el. În regulă, mă voi ocupa. Nu văd ce rău ar face şi, uneori, aveţi idei bune.

Cum ieşi inspectorul, Poirot se ridică şi, plin de ener-gie, începu să-şi perie pălăria.

— Dragul meu, nu mă întreba nimic. Adu-mi în schimb puţină benzină. În dimineaţa aceasta mi-a picat o bucăţică de omletă pe haină.

I-am adus.

— De data asta, i-am spus, nu simt nevoia să te întreb ceva. Pare destul de evident. Dar chiar crezi că e aşa?

— Mon ami, momentan mă preocupă doar toaleta proprie. Şi, dacă nu te superi, nu-mi place cravata pe care ţi-ai pus-o.

— E o cravată excelentă! Am protestat.

— Posibil că a fost odată, dar arată de vârsta pe care ai fost atât de amabil să mi-o reaminteşti. Schimb-o te rog şi perie-ţi şi mâneca dreaptă.

— Mergem să-i facem vreo vizită regelui George? L-am întrebat eu sarcastic.

— Nu. Am citit azi-dimineaţă în ziar că ducele de Merton s-a întors la reşedinţa sa din Londra. Am înţeles că este un

membru distins al aristocraţiei engleze şi aş dori să mă prezint în faţa lui în cea mai bună formă.

Poirot n-a fost niciodată un socialist convins.

— De ce mergem să-1 vedem pe ducele de Merton?

— Pentru că vreau să-1 cunosc.

Asta a fost tot ce am putut scoate de la Poirot. Când ţinuta mea fu îndeajuns de decentă pentru ochiul critic al lui Poirot, am pornit spre Merton House.

La reşedinţa ducelui, un lacheu ne întrebă dacă eram aşteptaţi. Poirot răspunse negativ. Lacheul luă cartea de vizită şi reapăru la puţin timp pentru a ne transmite regretele Excelenţei Sale, care era foarte ocupat în acea dimineaţă pentru a ne putea primi. Însă Poirot se aşeză imediat pe un scaun.

— Foarte bine, spuse el. Voi aştepta. Voi aştepta chiar şi mai multe ore, dacă e nevoie.

Totuşi, nu fu necesar. Cum mijlocul cel mai expeditiv de a scăpa de un musafir inoportun este de a-1 primi imediat, Poirot fu introdus la duce, fără întârziere.

Ducele avea în jur de 27 de ani. Nu părea foarte impunător, căci era slab şi parcă cam fără vlagă. Părul, de o nuanţă nedefinită, începuse să se rărească pe la tâmple, gura mică avea colţurile lăsate a amărăciune şi ochii fără strălucire păreau visători. În cameră erau mai multe crucifixe şi diferite obiecte de artă religioasă. Una dintre poliţele late ale bibliotecii părea să nu conţină altceva decât lucrări de teologie. Arăta mai degrabă ca un negustor neîngrijit de mărunţişuri, decât ca un duce. Din câte ştiam, fusese educat acasă datorită naturii sale foarte firave din copilărie. Deci acesta era bărbatul care-i căzuse pradă lui Jane Wilkinson! Situaţia era chiar extrem de ridicolă. Manierele sale erau arogante şi primirea fu rece şi la limita politeţii.

— Mă cunoaşteţi poate după nume? Începu Poirot.

— Nu-mi amintesc să-1 fi auzit undeva.

— Mă consacru studiului psihologiei criminalistice.

Ducele păstră tăcerea, aşezat în dreptul unui birou, cu o scrisoare neterminată în faţă. Bătu nerăbdător cu stiloul în masă.

— Care e motivul vizitei dumneavoastră? Întrebă el pe un ton foarte rece.

Poirot, aşezat exact în faţa lui, stătea cu spatele la fereastră şi lumina zilei dezvelea perfect chipul ducelui.

— Sunt implicat în prezent în anchetarea circumstanţe-lor legate de moartea lordului Edgware.

Nici un muşchi nu se clinti pe faţa palidă a ducelui de Merton.

— Adevărat? Nu l-am cunoscut pe lordul Edgware.

— Dar cred că îi cunoaşteţi soţia, pe doamna Jane Wilkinson?

— Aşa este.

— Sunteţi conştient că se presupune că avea motive puternice ca să dorească moartea soţului său?

— Nu sunt deloc la curent cu nimic de genul acesta.

— Înălţimea Voastră, permiteţi-mi să vă întreb direct. Intenţionaţi să vă căsătoriţi curând cu doamna Jane Wilkinson?

— Dacă mă hotărâm să mă însor, presa nu ar fi întârziat să anunţe această veste. Consider întrebarea dumneavoastră o impertinenţă. La revedere.

Se ridică. Poirot se ridică şi el şi, cu un aer încurcat, se bâlbâi:

— N-am avut intenţia… Eu… Je vous demande pardon…

— La revedere, repetă ducele, puţin mai tare.

De data aceasta, Poirot renunţă. Făcu un gest caracteristic de neputinţă şi am ieşit, acoperiţi de ruşine.

Îmi păru rău de Poirot. Stilul lui bombastic obişnuit nu-1 ajutase în această situaţie. Pentru ducele de Merton, un mare detectiv merita probabil mai puţină atenţie decât un cărăbuş.

— Nu ne-a mers prea bine, i-am spus lui Poirot cu simpatie. Ce om insolent şi orgolios! De ce ai vrut să-1 vezi?

— Voiam să ştiu dacă într-adevăr Jane Wilkinson şi cu el urmăreau să se căsătorească.

— Păi ne-a spus-o chiar ea!

— A, da, ne-a spus-o chiar ea. Dar îţi dai seama că o femeie de genul ei afirmă orice i-ar servi interesele. Poate că ea a hotărât să-1 ia de bărbat şi bietul de el nu ştie nimic!

— În orice caz, te-a trimis la plimbare.

— Mi-a răspuns ca unui reporter. Da, chicoti Poirot. Dar acum ştiu! Ştiu exact cum stau lucrurile!

— Cum ai aflat? După atitudinea sa?

— Nicidecum. Ai observat că scria o scrisoare.

— Da.

— Ei bine, în timpul stagiului meu în poliţia belgiană, am învăţat că e foarte util să citeşti invers scrisul. Să-ţi spun ce scria în scrisoare? „Draga mea Jane, adorată, înge-rul meu radios, cum aş putea să-ţi arăt cât mi-eşti de dragă? Ai suferit atât de mult! Natura ta delicată şi generoasă…”

— Poirot! Am exclamat eu, scandalizat, oprindu-1 să continue.

— Doar atât am reuşit să văd. „Natura ta delicată şi generoasă… pe care doar eu o cunosc.”

Eram foarte furios. Părea atât de încântat de ceea ce făcuse.

— Poirot! Am strigat. Aşa ceva nu se face! Să-ţi bagi nasul într-o scrisoare intimă!

— Spui prostii, Hastings! E absurd să pretinzi că nu pot face ceva ce tocmai am făcut!

— Nu este… Nu este ca şi când ai juca un joc!

— Dar eu nu mă joc deloc. Mă cunoşti prea bine. Crima nu este un joc, ci ceva foarte serios. Şi, în orice caz, Hastings, nu ar trebui să foloseşti un asemenea limbaj. Să nu mai vorbim despre asta. Am aflat ce am dorit să ştiu şi cu asta, basta. Doar tinerii râd când aud aşa ceva. Da. Tinerele atrăgătoare ar râde dacă te-ar auzi spunând că „joci un joc” în loc de „crichet”.

Am tăcut, incapabil să înţeleg cum a putut Poirot să comită o astfel de indiscreţie.

— A fost cu totul inutil, i-am spus. Dacă i-ai fi explicat că la rugămintea lui Jane Wilkinson ai mers să-1 vezi pe lordul Edgware, te-ar fi tratat cu totul altfel.

— A, dar nu puteam să fac asta. Jane Wilkinson a fost clienta mea. Nu pot să vorbesc despre afacerile clientei mele cu o altă persoană, pentru că ar însemna să-i trădez încrederea şi nu ar fi deloc onorabil din partea mea.

— Onorabil!

— Exact.

— Dar urmează să se căsătorească totuşi cu ducele!

— Asta nu înseamnă că nu poate avea secrete faţă de el. Părerile tale despre căsătorie sunt complet învechite. Nu, ceea ce sugerezi tu ar fi fost imposibil. Trebuie să-mi apăr onoarea de detectiv şi nu e un lucru de ici, de colo.

— În fine, presupun că există mai multe feluri de onoare pe lume.

Capitolul 19

O mare doamnă.

A doua zi dimineaţă, am primit o vizită care, după părerea mea, fu cel mai surprinzător lucru din toată afa-cerea asta.

Mă aflam în salonaş, când Poirot intră fără zgomot, cu o strălucire ciudată în ochi.

— Prietene, avem un vizitator.

— Cine e?

— Ducesa de Merton!

— Extraordinar! Ce vrea?

— Însoţeşte-mă jos şi o să vezi.

M-am grăbit să-1 urmez şi am intrat împreună în salon.

Ducesa era o femeie de statură mică, cu un nas ascuţit şi ochi autoritari. Chiar dacă era măruntă şi îndesată, n-ar fi îndrăznit nimeni s-o numească dolofană şi, în ciuda îmbrăcăminţii negre, fiecare centimetru al ei arăta că era cu adevărat o grande dame. Din prima clipă, îmi făcu impresia unei personalităţi fără scrupule. Era exact opusul

fiului ei. Voinţa ei era înfricoşătoare. O puteai simţi venind în valuri de forţă dinspre ea. Nu e de mirare că această femeie îi dominase pe toţi cei cu care venise în contact.

Îşi potrivi monoclul şi ne studie, mai întâi pe mine, apoi pe prietenul meu. Pe urmă i se adresă lui Poirot cu o voce fermă şi clară, obişnuită să comande şi să fie ascultată.

— Dumneavoastră sunteţi domnul Hercule Poirot?

Prietenul meu încuviinţă din cap.

— La dispoziţia dumneavoastră, Madame la Duchesse.

Doamna îşi întoarse privirea spre mine.

— Acesta este prietenul meu, căpitanul Hastings. Îmi dă concursul său în diferite împrejurări.

Mă privi iniţial cu îndoială, apoi îşi înclină capul a recunoaştere şi acceptă scaunul oferit de Poirot.

— Am venit să vă consult într-o problemă foarte delicată, domnule Poirot. Şi vă rog să consideraţi demersul meu cu totul confidenţial.

— Nici nu încape îndoială, madame.

— Lady Yardly a fost cea care mi-a vorbit de dumneavoastră. După cele ce mi-a zis şi datorită recunoştinţei ce v-o poartă, am simţit că sunteţi singurul capabil să mă ajutaţi.

— Madame, fiţi sigură că voi face tot ce e posibil.

Ducesa încă ezita. Apoi, în sfârşit, cu un efort vizibil, abordă subiectul ce o preocupa cu o uşurinţă ce-mi aminti, într-un mod ciudat, de Jane Wilkinson în acea memorabilă noapte de la hotelul Savoy.

— Domnule Poirot, vreau să mă ajutaţi să împiedic căsătoria fiului meu cu actriţa Jane Wilkinson.

Dacă Poirot încercă un oarecare sentiment de mirare, se abţinu să-1 arate. O privi doar gânditor şi îi răspunse după o scurtă pauză.

— Puteţi să fiţi mai precisă, madame, legat de ceea ce aşteptaţi de la mine?

— Nu-i uşor. Sunt convinsă că acest mariaj ar fi un dezastru. Ar putea ruina viaţa fiului meu.

— Credeţi, madame?

— Sunt sigură. Fiul meu e un idealist. Nu cunoaşte prea bine lumea. Nu i-a păsat niciodată de niciuna dintre tinerele din clasa noastră socială care i-au părut mai degrabă prostuţe şi frivole. Însă, în ceea ce o priveşte pe această femeie… Ei bine, recunosc că e foarte frumoasă şi are de asemenea puterea de a-i captiva pe bărbaţi. L-a fermecat pe fiul meu. Am sperat ca această infatuare să îi treacă în timp şi datorită faptului că, din fericire, această femeie nu era liberă. Dar acum că soţul ei este mort…

Făcu o pauză.

— Intenţionează să se căsătorească în câteva luni. Fericirea fiului meu este în joc. Continuă pe un ton poruncitor: Domnule Poirot, trebuie neapărat împiedicat aşa ceva!

Poirot clătină din umeri.

— Nu spun că nu aveţi dreptate, doamnă. Sunt de acord că acest mariaj nu este unul chiar potrivit. Dar, ce-aş putea face eu?

— Dumneavoastră trebuie să ştiţi.

Poirot mişcă uşor din cap.

— Da, da, trebuie să mă ajutaţi.

— Madame, mă îndoiesc că s-ar putea face ceva. Fiul dumneavoastră, trebuie să vă avertizez, va refuza să audă orice împotriva acestei persoane. Şi, de altfel, nu cred că avem de spus multe împotriva ei. Mă îndoiesc să existe ascuns în trecutul ei vreun incident care să o discrediteze. Ea a fost… Cum să vă spun… Discretă?

— Ştiu, murmură ducesa supărată.

— Aha! Deci aţi întreprins deja o mică anchetă în acest sens?

Se înroşi puţin la faţă sub privirea atentă a lui Poirot.

— Nu mă voi da înapoi de la nimic, domnule Poirot, pentru a-1 salva pe fiul meu de la această căsătorie! De la nimic! Repetă ea cuvintele cu hotărâre.

Făcu o scurtă pauză şi apoi continuă:

— Banii nu contează în acest caz. Numiţi orice sumă. Însă, mariajul trebuie oprit. Şi numai dumneavoastră sunteţi capabil să o faceţi.

Poirot scutură din cap neîncrezător.

— Banii nu sunt o problemă aici. Nu pot să vă ajut cu nimic… Pentru un motiv pe care vi-1 voi expune imediat. Dar, mai întâi, permiteţi-mi să vă spun că nu văd ce ar putea fi făcut. Madame la Duchesse, îmi este imposibil să vă ajut. Totuşi, aţi considera o impertinenţă din partea mea dacă v-aş oferi un sfat?

— Care?

— Nu va opuneţi fiului dumneavoastră. Are vârsta la care poate alege singur. Dacă această alegere nu cores-punde cu a dumneavoastră, nu înseamnă că dumneavoastră aveţi dreptate. Dacă este o alegere nefericită… Atunci acceptaţi-o ca atare. Fiţi gata să-i veniţi oricând în ajutor, dacă are nevoie de dumneavoastră. Dar, nu-1 întărâtaţi împotriva dumneavoastră.

— Nu mă înţelegeţi…

Se ridică în picioare, cu buzele tremurând de indignare.

— Ba da, doamnă ducesă, vă înţeleg foarte bine inima de mamă. Nimeni nu înţelege mai bine ca mine, Hercule Poirot. Şi vă sfătuiesc din experienţă… Aveţi răbdare! Fiţi calmă şi ascundeţi-vă sentimentele. Mai există încă speranţa ca această problemă să se rezolve de la sine, în timp ce împotrivirea dumneavoastră n-ar face decât să mărească încăpăţânarea fiului dumneavoastră!

— La revedere, domnule Poirot, zise ea cu răceală. Sunt cu adevărat decepţionată.

— Madame, regret sincer că nu vă pot fi de folos. Mă aflu într-o poziţie delicată. Vedeţi dumneavoastră, Lady Edgware mi-a făcut deja onoarea de a mă consulta.

— A! Acum îmi dau seama. Vocea ei deveni tăioasă. Luptaţi pe frontul advers. Asta explică, fără îndoială, de ce Lady Edgware nu a fost încă arestată pentru asasinarea soţului ei.

— Comment, doamnă ducesă?

— Aţi auzit foarte bine cuvintele mele. De ce e încă în libertate? A fost acolo în acea seară. A fost văzută intrând în casă… În biblioteca soţului ei. Nimeni altcineva nu s-a mai apropiat de el în afară de ea şi el a fost găsit mort? Şi totuşi ea nu e arestată! Poliţia noastră trebuie să fie coruptă până în măduva oaselor.

Îşi aranjă eşarfa în jurul gâtului cu mâinile tremurând şi, după o tentativă de salut, ieşi din cameră.

— Drace! Am comentat. Ce femeie autoritară! Trebuie să recunosc că o admir. Tu nu?

— Pentru că îşi doreşte să aranjeze tot universul con-form propriei voinţe?

— Se gândeşte doar la fericirea fiului ei.

Poirot încuviinţă din cap.

— E adevărat, Hastings. Şi totuşi, ar fi un lucru atât de rău ca ducele să se căsătorească oare cu Jane Wilkinson?

— De ce? Nu crezi că e într-adevăr îndrăgostită de el?

— Probabil că nu. Sunt aproape sigur că nu este. Dar e foarte îndrăgostită de situaţia sa şi îşi va juca admirabil rolul. Este o femeie foarte frumoasă şi foarte ambiţioasă. Nu cred că această căsătorie e aşa o mare catastrofă. Ducele ar fi putut foarte bine să ia de soţie o tânără de rangul său care l-ar fi acceptat din aceleaşi motive… Dar nimeni n-ar fi avut nimic de comentat despre asta.

— Poate că ai dreptate, dar…

— Şi să presupunem că s-ar căsători cu o tânără care l-ar iubi la nebunie. Care ar fi avantajul? Am observat deseori că bărbatul care are o soţie care-1 iubeşte este un nefericit. Soţia creează toate acele scene de gelozie, îl face să arate ridicol în public şi insistă ca el să-i acorde din timpul şi atenţia sa. A, nu, nu e o fericire!

— Poirot, i-am spus. Eşti un cinic incurabil.

— Deloc, prietene. Reflectez doar asupra vieţii. Vezi tu, Hastings, în realitate sunt de partea mamei iubitoare.

Nu m-am putut abţine să nu râd, auzindu-1 vorbind astfel despre trufaşa ducesă de Merton. Poirot rămase foarte serios.

— Nu ar trebui să râzi. Toate acestea sunt extrem de importante. Trebuie să mă gândesc. Trebuie să mă gândesc îndelung.

— Nu văd ce ai putea face în acest caz, am replicat.

Poirot nu-mi dădu nici o atenţie.

— Ai observat, Hastings, ce informată era ducesa? Şi cât de răzbunătoare este? Era la curent cu toate dovezile împotriva lui Jane Wilkinson.

— În cazul acuzării, dar nu şi dovezile în apărarea ei, i-am spus zâmbind.

— Cum de a aflat toate aceste lucruri?

— Jane i-a vorbit ducelui, care i-a povestit apoi mamei sale, am sugerat eu.

— E posibil. Totuşi…

Soneria telefonului zbârnâi în acel moment şi am ridicat receptorul.

În această conversaţie, rolul meu se limită la a răspunde „da” la intervale variate. În final, am pus receptorul jos şi m-am întors entuziasmat către Poirot.

— Era Japp. Mai întâi, eşti nemaipomenit ca întotdea-una. În al doilea rând, a primit o telegramă din America. În al treilea rând, 1-a găsit pe şoferul de taxi. În al patrulea rând, te întreabă dacă ai dori să mergi până acolo şi să asculţi mărturia şoferului. Cinci: a repetat că eşti un tip nemaipomenit şi a spus că a fost convins tot timpul că ideea ta cu bărbatul din umbră avea un dram de adevăr. Am omis să-1 informez că tocmai am avut o vizitatoare care este de părere că poliţia e coruptă.

— Aşadar, Japp e în sfârşit convins, murmură Poirot. E curios că teoria bărbatului misterios se dovedeşte a fi valabilă tocmai când eram tentat să adopt o altă ipoteză posibilă.

— Care?

— Cea în care motivul asasinatului n-ar avea nici o legătură cu lordul Edgware. Imaginează-ţi că cineva o ura de moarte pe Jane Wilkinson, atât de mult încât ar fi făcut astfel încât să fie spânzurată pentru o crimă pe care n-a comis-o. C'est une idée, ça! Oftă… Apoi însufleţindu-se imediat: Haide, Hastings, să mergem să vedem ce mai are de spus Japp!

Capitolul 20

Şoferul de taxi.

L-am găsit pe Japp interogând un bărbat în vârstă, cu o mustaţă neîngrijită şi purtând ochelari, cu o voce răguşită şi mieroasă.

— A! Iată-vă! Zise Japp. Totul merge ca pe roate. Cred. Acest bărbat, pe nume Jobson, a luat în maşina sa două persoane din Long Acre în noaptea de 29 iunie.

— Exact, aprobă Jobson. Era o noapte superbă, cu lună… Tânăra doamnă şi gentlemanul erau aproape de staţia de metrou când mi-au făcut semn.

— Erau în haine de seară?

— Da, domnul în jiletcă albă şi doamna în alb cu păsări brodate. Probabil că ieşeau de la Opera Regală.

— Ce oră era?

— Aproape 11.

— Aşa, şi ce a urmat?

— Mi-au cerut să-i conduc la Regent Gate şi că îmi vor indica ei casa odată ajunşi acolo. Şi mi-au mai spus să mă grăbesc. Toţi oamenii îmi spun asta, de parcă aş avea chef să umblu haihui. Cu cât ajung mai repede la destinaţie şi găsesc o altă cursă, cu atât este mai bine pentru mine. Nu vă gândiţi niciodată la asta. Şi, ţineţi minte, că dacă are loc vreun accident, voi sunteţi acuzaţi de conducere periculoasa!

— Treci peste asta, îl întrerupse Japp nerăbdător. N-a fost nici un accident de data aceasta, nu-i aşa?

— N… nu, fu de acord bărbatul pe un ton de parcă n-ar fi renunţat aşa de uşor la supărarea lui. Nu, trebuie să re-

cunosc că nu. Ei bine, am ajuns în Regent Gate… Nu mi-a luat mai mult de şapte minute… Şi acolo domnul a bătut în geam şi am oprit. Eram cam în faţă la numărul 8. Domnul şi doamna au coborât. Domnul s-a oprit lângă maşină şi mi-a spus să aştept. Doamna a traversat strada şi a făcut cale întoarsă spre capătul ei, de-a lungul caselor de partea opusă. Domnul a rămas pe trotuar, cu mâinile în buzunare şi cu spatele la mine, şi s-a uitat după ea. Cam după vreo 5 minute l-am auzit exclamând şi s-a îndepărtat şi el. M-am uitat după el pentru că n-aveam de gând să fiu păcălit. Mi s-a mai întâmplat şi altădată, aşa că l-am urmărit cu atenţie. A urcat scările unei case de pe partea cealaltă şi a intrat.

— Când a deschis uşa, a împins-o?

— Nu, avea o cheie.

— Ce număr avea casa?

— Cred că era 17 sau 19. În fine, mi s-a părut cam ciudat că mi s-a spus să aştept acolo şi am continuat să privesc cu atenţie. Cinci minute mai târziu, domnul şi tânăra doamnă au ieşit împreună, s-au întors la taxi şi mi-au spus să merg înapoi la opera din Covent Garden. M-au oprit puţin înainte de a ajunge acolo şi m-au plătit destul de binişor, aş zice. Cu toate că mă aşteptam să nu fie a bine… Se pare că mi-au provocat doar necazuri.

— Eşti în regulă, zise Japp. Uită-te doar la aceste fotografii, te rog, şi spune-mi dacă tânăra doamnă este printre ele.

Îi puse în faţă vreo jumătate de duzină de fotografii înfăţişând femei asemănătoare, cam de acelaşi gen. Curios, m-am uitat cu interes peste umărul lui Japp.

— Iat-o, declară Jobson şi indică fără ezitare o fotografie a lui Geraldine Marsh în toaletă de seară.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur. Avea tenul alb şi părul negru.

— Şi acum bărbatul?

I se arătă un alt rând de fotografii.

Bărbatul se uită la ele atent şi apoi scutură din cap.

— Nu ştiu ce să zic… Nu sunt sigur. Oricare din aceştia doi ar putea fi el.

Printre fotografii se afla şi una a lui Ronald Marsh, dar Jobson nu o selectă. În schimb, indică alţi doi bărbaţi care nu se deosebeau atât de mult de Marsh.

Jobson plecă şi Japp aruncă fotografiile pe masă.

— Nu-i rău. Mi-aş fi dorit să obţin o identificare mai precisă a tânărului lord. N-am reuşit să pun mâna decât pe o fotografie mai veche de-a lui, de acum vreo şapte sau opt ani. Aş avea nevoie de o identificare mai bună, dar şi-aşa cazul este destul de clar. Iată cum dispar câteva alibiuri. Domnule Poirot, foarte isteţ din partea dumneavoastră.

Poirot luă un aer modest.

— Când am aflat că domnişoara Geraldine şi verişorul său s-au aflat amândoi la operă în seara aceea, m-am gândit că era posibil ca ei să fi petrecut ceva timp împreună într-una din pauze. Bineînţeles că persoanele cu care erau au presupus că nu au părăsit nici o clipă incinta. Dar o pauză de o jumătate de oră este suficientă pentru a ajunge la Regent Gate şi a te întoarce la operă. Auzindu-1 pe noul lord Edgware cu câtă siguranţă vorbea despre alibiul său, am fost sigur că ceva nu era în regulă.

— Sunteţi un tip cam suspicios, nu-i aşa? Îi zise Japp cu afecţiune. Ei bine, de data asta aţi avut dreptate. Dar nu poţi fi prea suspicios într-o lume ca a noastră. Înălţimea Sa este cu siguranţă vinovat. Uitaţi-vă la asta!

Îi întinse o hârtie lui Poirot.

— O telegramă de la New York. Au reuşit să ia legătura cu domnişoara Lucie Adams. Scrisoarea pe care o căutăm a ajuns la ea tocmai în dimineaţa aceasta. A refuzat să ne dea originalul, doar dacă ar fi fost absolut necesar, dar a permis ofiţerului să facă o copie şi să ne-o telegrafieze. Aşa că iat-o, şi dovezile sunt mai concludente decât aţi fi sperat.

Poirot luă telegrama cu foarte mare interes şi eu am citit-o peste umărul lui:

Textul scrisorii primite de Lucie Adams, datată 29 iunie, Rosedew Mansions nr. 8, Londra, S. W.3.

Draga mea surioară, Scuză-mă că ţi-am scris o scrisoare atât de scurtă săptămâna trecută, dar am fost foarte ocupată. Ei bine, draga mea, am avut un succes răsunător! Articolele din ziar au fost nemaipomenite, sala plină şi toată lumea foarte atentă cu mine. Mi-am făcut câţiva prieteni buni aici şi la anul mă gândesc să iau un teatru pentru două luni. Scheciul dansatoarei ruse a plăcut foarte mult, la fel şi americanca la Paris, însă cred că scenele din hotelul cosmopolit sunt încă favorite. Sunt atât de emoţionată încât de-abia mă mai pot concentra asupra a ceea ce îţi scriu şi îţi voi explica imediat de ce, dar mai întâi să-ţi descriu ce s-a mai întâmplat. Domnul Hergsheimer, cu obişnuita-i amabilitate, mi-a promis să mă invite la masă pentru a-mi face cunoştinţă cu Sir Montagu Corner, care ar putea să mă ajute. Alaltăieri-seară, m-am întâlnit cu Jane Wilkinson care s-a arătat entuziasmată de spectacolul meu şi de felul cum am imitat-o. Şi iată că am ajuns şi la motivul scrisorii mele. Trebuie să recunosc că nu o apreciez foarte mult, mai ales şi pentru că în ultima vreme am auzit o grămadă de lucruri despre ea de la o persoană în care am încredere şi pentru că s-a comportat, după părerea mea, crud şi oarecum josnic, dar nu voi intra acum în amănunte. Ştii că în realitate e soţia lordului Edgware? Am auzit destule şi despre el şi pot să-ţi spun cu siguranţă că nici el nu este vreun sfânt. Şi-a tratat nepotul, pe căpitanul Marsh despre care ţi-am vorbit, într-un mod extrem de ruşinos, dându-1 efectiv afară din casă şi refuzând să-i mai plătească alocaţia lunară. Mi-a povestit chiar el toate acestea şi mi-a părut nespus de rău de el. Mi-a mai zis şi că i-a plăcut foarte mult spectacolul meu: „Cred că l-ai păcăli chiar pe însuşi lordul Edgware. Ascultă, cât ai vrea să mă ajuţi cu un pariu?” Am râs şi i-am răspuns: „Pe cât?” Draga mea Lucie, răspunsul său aproape mi-a tăiat respiraţia: zece mii de dolari. Zece mii de dolari! Gândeşte-te, şi asta doar pentru a ajuta pe

cineva să câştige un pariu inocent. „Ei bine, i-am spus, i-aş juca o farsă şi regelui la Buckingham Palace, riscând să fiu acuzată de lezmajestate”. Atunci, ne-am pus minţile la lucru şi am stabilit detaliile.

Îţi voi povesti restul săptămâna viitoare… Fie că am fost descoperită sau nu. În orice caz, Lucie dragă, chiar dacă reuşesc sau nu, voi primi cei zece mii de dolari. O, Lucie, surioară dragă, îţi dai seama ce va însemna asta pentru noi? Nu mai am timp să-ţi spun mai multe, căci trebuie să plec să-mi duc păcăleala la capăt. Multă, multă, multă dragoste, surioară dragă! A ta, Carlotta.

Poirot lăsă foaia pe masă. Scrisoarea îl impresionase, se putea vedea asta.

Japp, în schimb, reacţionă complet diferit.

— L-am prins! Strigă el exaltat.

— Da, rosti Poirot cu o voce ciudat de seacă.

Japp îl privi cu curiozitate.

— Ce s-a întâmplat, domnule Poirot?

— Nimic, răspunse. Mărturisesc că nu e chiar aşa cum mă aşteptam. Doar atât. Poirot arăta foarte nefericit. Dar trebuie să fie aşa, îşi spuse el ca pentru sine. Da! Aşa trebuie să fie!

— Bineînţeles că este aşa. Ce? Aţi spus asta tot timpul!

— Nu, nu. M-ai înţeles greşit.

— Nu spuneaţi că cineva din umbră o convinsese pe tânăra fată să se implice în această poveste într-un mod cu totul inocent?

— Da, da.

— Şi-atunci, ce vreţi mai mult?

Poirot oftă şi nu mai spuse nimic.

— Sunteţi un individ foarte ciudat. Nimic nu vă mulţumeşte. După părerea mea, am avut noroc că domnişoara Adams a scris scrisoarea asta.

Poirot îi dădu dreptate cu şi mai multă vigoare decât arătase până acum.

— Corect, şi ucigaşul nu a prevăzut asta nici un mo-ment. Când domnişoara Adams a acceptat cei zece mii de dolari, şi-a semnat condamnarea la moarte. Asasinul a crezut că şi-a luat toate măsurile de precauţie şi totuşi, fără să vrea, ea s-a dovedit mai deşteaptă decât el. Morţii vorbesc. Da, uneori mai şi vorbesc.

— N-am crezut niciodată că ea a făcut-o din proprie iniţiativă, zise Japp fără să roşească.

— Nu, nu, răspunse Poirot absent.

— Ei bine, eu trebuie să mă apuc de treabă.

— Îl veţi aresta pe căpitanul Marsh… Vreau să zic pe lordul Edgware?

— De ce nu? Cazul împotriva lui pare dovedit până la ultimul detaliu.

— E adevărat.

— Păreţi foarte abătut, domnule Poirot. Adevărul este că vă place să complicaţi lucrurile. Iată că teoria dumnea-voastră se dovedeşte corectă, şi totuşi nu vă mulţumeşte. Vedeţi vreun defect în dovezile pe care le avem?

Poirot înclină capul.

— Dacă domnişoara Marsh a fost complice sau nu, nu ştiu, zise Japp. Se pare totuşi că ştia, dacă a mers cu el în Regent Gate de la operă. Dacă nu a fost, de ce a luat-o cu el? În fine, vom afla ce au de spus despre asta.

— Îmi permiteţi să fiu de faţă? Întrebă Poirot cu un aer aproape modest.

— Bineînţeles! Dumneavoastră vă datorez acest deznodământ.

Japp luă telegrama de pe masă.

Am profitat de moment şi l-am tras pe Poirot deoparte.

— Ce ai, Poirot?

— Sunt foarte nefericit, Hastings. Totul pare simplu ca bună ziua şi chiar mai mult. Dar totuşi ceva nu-mi miroase a bine. Într-un fel sau altul, Hastings, ceva ne scapă. Toate faptele se potrivesc, este aşa cum mi-am imaginat şi totuşi, prietene, ceva nu este în regulă.

Mă privi cu un aer lamentabil.

Nu am ştiut ce să-i răspund ca să-1 consolez.

Capitolul 21

Mărturia lui Ronald.

Îmi venea greu să înţeleg atitudinea lui Poirot. Oare nu asta era ceea ce el prezisese tot timpul?

Tot drumul spre Regent Gate, Poirot râmase perplex şi gânditor, neacordându-i nici o atenţie lui Japp care nu contenea să se felicite singur.

În sfârşit, îşi reveni din visare cu un oftat.

— În orice caz, murmură el, vom auzi ce are de spus.

— Nimic, dacă are ceva minte, comentă Japp. Destui oameni au contribuit la propria spânzurare pentru că au fost prea dornici să facă o declaraţie. Şi nici nu putem spune că îi avertizăm în legătură cu asta, chiar dacă suntem corecţi în totalitate. Însă cu cât sunt mai vinovaţi, cu atât sunt mai nerăbdători să-ţi înşire minciunile pregătite. Nu ştiu că ar trebui să vorbească mai întâi cu un avocat.

Oftă şi continuă:

— Avocaţii şi medicii legişti sunt cei mai mari duşmani ai poliţiei. De foarte multe ori mi s-a întâmplat să am un caz clar ca lumina zilei dat peste cap de medicul legist, care şi-a băgat nasul şi a lăsat vinovatul să scape. Pe avocaţi nu-i poţi condamna atât de tare, cred eu. Până la urmă sunt plătiţi pentru iscusinţa cu care interpretează lucrurile în favoarea lor.

Ajunşi la Regent Gate, am aflat că cei vizaţi erau acasă. Familia încă mai lua prânzul. Japp îşi exprimă dorinţa de a-i vorbi lordului Edgware între patru ochi, aşa că am fost conduşi în bibliotecă.

Tânărul ne urmă în câteva minute, cu un zâmbet degajat, care se şterse imediat ce ne văzu chipurile. Buzele i se strânseră.

— Bună ziua, inspectore. Ce se întâmplă?

Japp îi expuse obiectul vizitei în limbajul său obişnuit.

— Aha, deci asta era, zise Ronald.

Îşi trase un scaun, se aşează şi îşi scoase o ţigară.

— Cred, inspectore, că aş vrea să vă fac o mărturisire.

— Cum doriţi, milord.

— Ştiu că e o nebunie din partea mea. Cu toate acestea, o voi face.,Nu am motive să mă tem de adevăr", parcă aşa spun totdeauna eroii din romane, nu-i aşa?

Japp nu-i răspunse şi continuă să-1 privească pe Ronald fără nici un fel de reacţie vizibilă.

— Iată o masă şi un scaun la îndemână, continuă tânărul. Ajutorul dumneavoastră poate să se aşeze şi să stenografieze spusele mele.

Nu cred că Japp era obişnuit să i se pună la dispoziţie toate aceste aranjamente cu atâta grijă, şi sugestia lordului Edgware fu adoptată imediat.

— Pentru început, spuse tânărul, pentru că nu mi-am pierdut încă raţiunea, îmi închipui că alibiul meu perfect nu mai stă în picioare. Îi scot din cauză pe dragii Dortheimeri. Şoferul de taxi, nu-i aşa?

— Suntem la curent cu toate acţiunile dumneavoastră din acea seară, zise Japp, impasibil.

— Am o admiraţie foarte mare pentru Scotland Yard. Cu toate acestea, vedeţi voi, dacă aş fi plănuit cu adevărat o faptă atât de violentă, aş fi luat un taxi care m-ar fi adus direct în faţa casei şi l-aş fi pus să mă aştepte? V-aţi gândit la asta? A, văd că domnul Poirot a făcut-o.

— Mi-a trecut prin minte, da, răspunse Poirot.

— Nu se comite astfel o crimă premeditată, continuă Ronald. Punându-ţi o mustaţă roşcată şi o pereche de ochelari cu ramă de baga şi luând o maşină până pe strada următoare şi plătindu-1 pe şofer. Luând metroul? Eh, mai bine mă opresc aici. Avocatul meu, pentru un onorariu de câteva mii de guinee, ar descrie toate astea mai bine decât mine. Bineînţeles, prevăd răspunsul dumneavoastră. Crima a fost un impuls neprevăzut. Iată-mă în taxi, aşteptând etc., etc… Şi brusc, îmi spun: „Acum, băiete, du-te şi fă-o!"

Ei bine, vă voi spune adevărul. Aveam neapărată nevoie de bani. Nu cred că e vreun mister aici. Eram destul de disperat. Trebuia să fac rost de bani până a doua zi sau s-ar fi terminat totul. I-am cerut unchiului meu. Nu mă iubea prea mult, dar am sperat că ţine totuşi la onoarea numelui său. Bărbaţii între două vârste fac asta. Însă unchiul meu s-a dovedit mult mai modern în indiferenţa sa cinică.

Se părea că n-am altceva de făcut decât să suport consecinţele cu un zâmbet. Mă bătea gândul să încerc să împrumut de la Dortheimeri, dar ştiam că n-aveam nici o şansă. Şi nu puteam nici să mă căsătoresc cu fiica lor. E prea inteligentă ca să mă accepte. Apoi, din întâmplare, am întâlnit-o pe verişoara mea la operă. Nu o văd prea des, dar a fost întotdeauna drăguţă cu mine când locuiam în casă. Din vorbă în vorbă m-am trezit că îi spun de necazurile mele. Auzise oricum şi ea ceva de la tatăl ei. Şi deodată şi-a arătat curajul. Mi-a sugerat să iau perlele ei, care aparţinuseră mamei ei.

Tânărul bărbat făcu o pauză. Îmi dădu impresia că în vocea sa se simţea o emoţie reală. Sau îşi juca mai bine rolul decât ne-am fi aşteptat.

— Am acceptat oferta acestei copile binecuvântate. Puteam obţine pe perle suma de bani de care aveam nevoie şi m-am jurat că le voi răscumpăra chiar dacă ar fi însemnat să muncesc pentru asta. Dar perlele erau acasă în Regent Gate. Aşa că am decis că cel mai bun lucru de făcut era să mergem şi să le luăm. Am sărit într-un taxi şi am pornit la drum.

Am oprit maşina pe cealaltă parte a străzii în caz că cineva ar fi auzit taxiul în dreptul uşii. Geraldine a coborât şi a traversat strada. Avea cheia cu ea şi ar fi intrat neobservată, ar fi luat perlele şi mi le-ar fi adus. Nu ne aşteptam să se întâlnească însă cu nimeni, cu excepţia poate a unui servitor. Domnişoara Carroll, secretara unchiului meu, mergea la culcare de obicei pe la nouă şi jumătate. Unchiul meu probabil că se afla în bibliotecă.

Dina a plecat. Am rămas pe trotuar, fumând o ţigară. Din când în când mai aruncam câte privire spre casă să văd dacă vine. Şi acum, ajung la bucata din istorisirea mea pe care dacă vreţi o credeţi sau nu. Un bărbat a trecut pe lângă mine pe trotuar. M-am întors să mă uit după el şi, spre surpriza mea, a urcat scările casei de la numărul 17, şi a intrat. Cel puţin aşa mi s-a părut, că era numărul 17, dar trebuie să recunosc că eram la ceva distanţă de el. Mi se păru ciudat din două motive: în primul rând, avea o cheie, şi, în al doilea rând, mi s-a părut că-1 recunosc ca fiind un actor bine-cunoscut.

Eram atât de surprins, încât am decis să văd ce se întâmplă. Din întâmplare, aveam în buzunar cheia casei. O pierdusem sau am crezut că am pierdut-o acum vreo trei ani. Am dat de ea pe neaşteptate cu o zi sau două înainte, şi intenţionam să i-o înapoiez unchiului meu în acea dimineaţă. Dar, în focul discuţiei, am pierdut din vedere acest amănunt. Când m-am schimbat pentru operă, am transferat-o împreună cu celelalte lucruri din buzunare.

Rugându-1 pe şoferul de taxi să aştepte, am străbătut cu paşi mari trotuarul, am traversat şoseaua, am urcat treptele casei cu numărul 17 şi am deschis uşa cu cheia. Holul era pustiu. Nu era nici urmă de vizitator. Am rămas un mo-ment privind în jurul meu, apoi am mers spre uşa biblio-tecii. Poate că bărbatul acela era la unchiul meu şi, dacă era aşa, ar fi trebuit să aud voci. Am stat în dreptul uşii bibliotecii, dar nu am auzit nimic.

Am simţit brusc că mă comportasem cu adevărat prosteşte. Bărbatul probabil că intrase într-o altă casă… Cea de alături, poate. Regent Gate este puţin luminat în timpul nopţii. M-am simţit ca un idiot. Ce naiba mă făcuse să-1 urmăresc pe acel individ nu-mi puteam da seama. Mă adusese până aici şi aş fi arătat ca un tâmpit dacă unchiul meu ar fi ieşit brusc din bibliotecă şi m-ar fi găsit acolo. Aş fi băgat-o pe Geraldine în necazuri şi Dumnezeu cu mila. Toate acestea doar pentru că ceva din ţinuta unui bărbat m-

a făcut să-mi închipui că făcea ceva necurat. Din fericire, nu m-a văzut nimeni pentru că am ieşit cât de repede am putut.

M-am întors păşind uşor spre uşa de la intrare şi, în acelaşi moment, Geraldine a coborât scările cu perlele în mână.

A fost foarte surprinsă când m-a văzut acolo, bineînţeles. Am ieşit din casă şi apoi i-am explicat ce s-a întâmplat.

Ronald făcu o scurtă pauză.

— Ne-am întors în grabă la operă. Am ajuns acolo tocmai când se ridica cortina. Nimeni n-a bănuit că am plecat, pentru că, fiind o seară foarte călduroasă, mai multe persoane ieşiseră afară pentru a lua o gură de aer.

Tânărul se opri iar.

— Ştiu ce veţi spune: de ce nu ne-ai prezentat toate acestea imediat? Dar vă întreb pe dumneavoastră: Dacă aţi fi fost în locul meu, cu un motiv evident de a comite crima, aţi fi admis aşa de uşor că aţi fost în casă în noaptea crimei?

Sincer, am dat-o în bară! Chiar dacă am fi fost crezuţi, tot ne aşteptau o grămadă de probleme pe mine şi pe Geraldine. N-aveam nimic de-a face cu crima, nu văzusem nimic, nu auzisem nimic. Am gândit că era evident că mătuşica Jane a făcut-o. Şi-atunci, de ce m-aş fi pus eu pe tavă? V-am spus despre ceartă şi despre datoriile mele pentru că ştiam că le veţi afla oricum şi, dacă aş fi încercat să le ascund, aş fi apărut şi mai suspect şi mi-aţi fi analizat alibiul cu mai multă atenţie. Aşa cum vedeam eu lucrurile, dacă mă lăudam destul cu acestea, v-aş fi făcut să vă gândiţi că, în ciuda bravadei mele, totul e în regulă. Dortheimerii erau convinşi că n-am părăsit Covent Garden, şi faptul că petrecusem una din pauze în compania verişoarei mele nu avea de ce să trezească vreo suspiciune. Şi ea putea spune oricând că a fost cu mine şi că nu am părăsit clădirea.

— Domnişoara Marsh a fost de acord cu această… Tăinuire?

— Da. Imediat ce am aflat, am sunat-o şi am sfătuit-o pentru binele ei să nu pomenească nimic de venirea noastră aici în timpul nopţii. Am stabilit că am fost împreună amândoi în timpul ultimei pauze la Covent Garden. Am vorbit puţin în stradă şi asta a fost tot. Ea a înţeles şi chiar a fost de acord. Adăugă după o scurtă pauză: Ştiu că nu sună prea bine… Declarând toate acestea de-abia acum. Dar este adevărat tot ce v-am spus. Pot să vă dau chiar numele şi adresa celui care mi-a dat banii pe perlele lui Geraldine în dimineaţa următoare. Şi dacă o întrebaţi şi pe ea, va confirma fiecare cuvânt de-al meu.

Se rezemă de spătarul scaunului şi îl privi pe Japp care rămăsese impasibil.

— Spuneţi că v-aţi gândit că Jane Wilkinson a comis crima, lord Edgware? Întrebă Japp.

— Ei bine, nu aţi crede acelaşi lucru? Mai ales după cele declarate de majordom?

— Ce ne puteţi spune despre pariul dumneavoastră cu domnişoara Adams?

— Un pariu cu domnişoara Adams? Vreţi să spuneţi, Carlotta Adams? Asta ce vrea să-nsemne?

— Negaţi că i-aţi oferit suma de zece mii de dolari pentru a se deghiza în Jane Wilkinson şi a merge la unchiul dumneavoastră în acea seară?

Ronald ne privi surprins.

— I-am oferit zece mii de dolari? Prostii! Cineva face glume pe seama dumneavoastră. Nu aveam de unde să-i dau zece mii de dolari. Visaţi cai verzi pe pereţi! Aşa spune ea?O, drace! Am uitat! E moartă, nu-i aşa?

— Da, răspunse Poirot încet, e moartă.

Ronald ne privi când pe unul, când pe celălalt. Înainte fusese binedispus, dar acum chipul său pălise şi în ochi i se citea teama.

— Nu mai înţeleg nimic, răspunse el. V-am spus ade-vărul. Presupun că niciunul dintre dumneavoastră nu mă crede.

Şi apoi, spre stupefacţia mea, Poirot îi răspunse:

— Ba da. Eu vă cred.

Capitolul 22

Hercule Poirot se comportă ciudat.

Ne aflam în camerele noastre la hotel.

— Ce dracu'.? Am început eu.

Poirot mă întrerupse cu un gest mult mai extravagant decât îl văzusem vreodată făcând. Flutură ambele mâini în aer.

— Te implor, Hastings! Nu acum! Nu acum!

Şi îşi luă pălăria, îşi trase o palmă peste frunte şi ieşi valvârtej din cameră. Nu se întorsese încă, când, o oră mai târziu, apăru Japp.

— Omuleţul a ieşit? Întrebă el.

La răspunsul meu afirmativ din cap, se aşează şi îşi şterse fruntea cu o batistă. Căldura era înăbuşitoare.

— Ce naiba 1-a apucat? Ascultă, Hastings, am rămas trăsnit când l-am văzut aplecându-se spre lordul Edgware şi spunându-i: „Eu vă cred”. M-am simţit ca într-o melo-dramă romantică. Nu mai înţeleg nimic!

Mă aflam în aceeaşi situaţie şi i-am împărtăşit acest lucru lui Japp.

— Şi apoi a părăsit casa în grabă, continuă Japp. Ce ţi-a zis după aceea?

— Nimic, am replicat.

— Nimic, nimic?

— Absolut nimic. Când am vrut să-i vorbesc, mi-a oprit vorbele cu un gest. M-am gândit că e mai bine să-1 las în pace. Când am ajuns aici, de-abia am apucat să scot o vorbă că a fluturat din mâini, şi-a luat pălăria şi a ieşit din nou în grabă.

Ne-am uitat unul la altul miraţi. Japp îşi dădu una peste frunte ca şi cum îşi adusese aminte de ceva.

— Trebuie să fie…, spuse el.

De data aceasta, înclinam să fiu de acord cu el. Japp sugerase deseori că Poirot era ceea ce numea el „ţicnit”. În acele cazuri, Japp nu înţelesese pur şi simplu unde voia

Poirot să ajungă. Acum, mărturisesc că nici eu nu-i puteam înţelege atitudinea. Dacă n-ar fi fost scrântit, atunci cu siguranţă era ciudat de schimbător. Iată că i se confirma teoria într-un mod triumfător, şi el, în loc să fie mulţumit, începea să se îndoiască de ea.

Era suficient pentru a-i demoraliza şi exaspera până şi pe cei mai înfocaţi susţinători ai săi. Am scuturat din cap descurajat.

— A fost mereu un tip special, spuse Japp. A avut mereu modul lui deosebit de a privi lucrurile şi… Cam ciudat după părerea mea. E un fel de geniu, trebuie să recunosc asta. Dar se spune întotdeauna că geniile sunt foarte aproape de graniţa nebuniei şi o pot trece când nu te aştepţi. I-a plăcut mereu să complice lucrurile. Un caz simplu n-a fost niciodată îndeajuns de bun pentru el. Nu, trebuie să-1 facă să se frământe. E complet rupt de realitate şi joacă un joc pe care numai el îl înţelege. E ca una dintre acele doamne bătrâne care se joacă lent cu răbdarea ta şi când nu îi iese aşa cum şi-a dorit, trişează. Ei bine, cu Poirot e exact invers. Dacă lucrurile ies la iveală prea uşor, el trişează ca să le complice! Asta e părerea mea!

Nu am ştiut ce să-i răspund. Şi eu, la rândul meu, găseam de neînţeles comportamentul lui Poirot şi, pentru că mă simţeam foarte ataşat de bunul meu prieten, mă îngrijora mai mult decât voiam să o arăt.

Rămăseserăm în tăcere, când Poirot intră în cameră.

Arăta mai calm acum şi acest lucru mă bucură nespus.

Îşi scoase pălăria cu grijă, o puse pe masă împreună cu bastonul şi se aşeză în fotoliu.

— Iată-te, bunule Japp. Mă bucur. Tocmai mă gândeam că trebuie să te văd cât mai repede posibil.

Japp îl privi fără să-i răspundă. Îşi dădu seama că acesta era doar începutul discursului, aşa că îl aşteptă pe Poirot să-şi explice purtarea. Ceea ce prietenul meu chiar şi făcu, vorbind rar şi cu grijă.

— Ascultă-mă, Japp. Ne-am înşelat. Ne-am înşelat complet. Mă doare să o spun, dar am făcut o greşeală.

— E în regulă, replică Japp sigur pe el.

— Dar nu este în regulă! Este deplorabil! Mă doare sufletul.

— Nu trebuie să vă frământaţi pentru acel tânăr. Îşi merită din plin soarta.

— Nu el mă nelinişteşte, ci dumneata.

— Eu? Nu trebuie să vă faceţi griji din cauza mea.

— Ba da. Căci, vezi dumneata, cine te-a îndreptat spre această pistă? Hercule Poirot. Mais oui, eu sunt cel care ţi-a arătat această cale. Ţi-am atras atenţia asupra Carlottei Adams, ţi-am vorbit de scrisoarea ei către America. Eu sunt cel care ţi-a ghidat fiecare pas!

— Aş fi ajuns şi singur aici, i-o tăie Japp foarte rece. Sunteţi doar cu un pas înaintea mea, asta-i tot.

— Cela ce peut. Dai asta nu mă consolează. Dacă te va afecta… Dacă îţi vei pierde prestigiul din cauză că mi-ai ascultat ideile… Îmi voi reproşa asta pentru totdeauna.

Japp părea amuzat. Cred că îi atribuia lui Poirot motive nu foarte curate pentru această purtare. Îşi imagina că Poirot îl invidia pentru recunoaşterea ce-o va primi pentru elucidarea acestei poveşti.

— E în regulă, zise el către Poirot şi îmi făcu cu ochiul. Nu voi uita să fac cunoscut faptul că vă datorez o parte din lauri în această afacere.

— O, dar nu înţelegi nimic. Nu vreau recunoaştere şi, mai mult, nici nu vei primi vreuna, căci totul este un adevărat fiasco pentru dumneata şi eu, Hercule Poirot, sunt cel care 1-a creat.

Japp izbucni în râs dintr-odată, văzând expresia îndurerată de pe chipul lui Poirot, care se arătă jignit.

— Îmi cer scuze, domnule Poirot, îi spuse el, ştergându-şi ochii de lacrimi, dar arătaţi atât de caraghios în disperarea dumneavoastră. Acum, liniştiţi-vă şi să uităm de această discuţie. Sunt dispus să-mi asum laurii sau dizgraţia pentru

această afacere. Va face destulă vâvlă, aveţi dreptate aici, dar eu mă voi strădui să obţin o con-damnare. Este posibil ca avocatul isteţ al lordului să-1 facă achitat... Nu ştii niciodată la ce să te aştepţi de la juriu. Dar chiar şi-aşa, nu mă va afecta cu nimic. Se va şti că am descoperit adevăratul vinovat chiar dacă nu va fi condam-nat. Şi dacă, din cine ştie ce întâmplare, o apucă pe vreo cameristă isteriile şi pretinde că ea 1-a omorât, atunci voi accepta situaţia şi nu mă voi plânge că m-aţi condus pe un drum greşit. Cred că aşa e corect.

Poirot îl privi cu blândeţe şi tristeţe în acelaşi timp.

— Eşti atât de încrezător... Întotdeauna încrezător! Nu te opreşti nici o clipă să te întrebi... Dar oare este aşa? Nu te îndoieşti niciodată. Nu te gândeşti niciodată: „E prea uşor să fie aşa”!

— Puteţi fi sigur de asta! Şi din cauza asta, scuzaţi-mă că mă exprim astfel, o luaţi pe câmpii de fiecare dată. De ce n-ar trebui să fie uşor? De ce n-ar fi bine dacă un lucru este simplu?

Poirot îl privi, oftă, îşi aruncă braţele în lături a nepu-tinţă şi scutură din cap.

— C'est fini! Nu voi mai spune un cuvânt.

— Splendid! Îi răspunse Japp cu afecţiune. Acum, să ne întoarcem la oile noastre. Sunteţi curios să ştiţi ce am mai făcut?

— Bineînţeles.

— Aşadar, am văzut-o pe onorabila Geraldine şi povestea ei este întocmai cu cea a lordului. E posibil să fie amândoi complici, dar mă cam îndoiesc. După părerea mea, el a păcălit-o... Ea e şi-aşa prea drăguţă cu el. Când a aflat că el a fost arestat, s-a emoţionat profund.

— Adevărat? Şi secretara... Domnişoara Carroll?

— Nu a fost prea surprinsă, cred. Cu toate acestea, e doar impresia mea.

— Şi perlele? Am întrebat. Această parte a istorisirii e adevărată?

— Foarte. A obţinut banii pe ele la prima oră a dimineţii următoare. Dar nu cred că acest lucru afectează restul. Bănuiesc că ideea i-a venit brusc când şi-a întâlnit verişoara la operă. Era disperat... Iată o cale de ieşire. Cred că se gândise cumva la asta şi de aceea păstrase cheia în buzunar. Nu cred că a fost un impuls de moment. Aşadar, vorbind cu verişoara sa, vede că implicând-o va obţine un plus de siguranţă pentru sine. O duce de nas, face aluzie la perle, ea pică în plasă şi iată-i la drum. Imediat ce ea a intrat în casă, el a urmărit-o şi a mers în bibliotecă. Poate că înălţimea Sa adormise în fotoliu. În orice caz, în două secunde şi-a făcut treaba şi a ieşit. Nu cred că se aştepta să fie surprins în casă de către tânăra fată, ci se gândise să fie găsit aşteptând nerăbdător pe trotuar, lângă taxi. Şi nici nu cred că şoferul de taxi ar fi trebuit să-1 vadă intrând în casă, ci impresia generală ar fi fost că s-a plimbat de-a lungul străzii, fumând şi aşteptând-o pe fată. Dacă vă amintiţi, taxiul era oprit cu faţa în direcţia opusă.

Bineînţeles că a doua zi dimineaţă, a trebuit să împrumute banii pe colier. Trebuia să pară în continuare că are nevoie de bani. Apoi, aflând de crimă, o sperie pe fată şi o convinge să ascundă vizita lor nocturnă. Vor spune că au petrecut acea pauză împreună la operă.

— Şi atunci de ce n-au făcut întocmai? Întrebă repede Poirot.

Japp ridică din umeri.

— S-a răzgândit. Sau s-a gândit că verişoara lui nu va fi capabilă să ţină secretul. E o fiinţă cam nevricoasă.

— Da, aprobă Poirot. E o fiinţă cam nevricoasă.

După o pauză de câteva minute, Poirot reveni:

— Nu ţi se pare că ar fi fost mai uşor şi mai simplu pentru căpitanul Marsh să plece singur de la operă în tim-pul pauzei? Să fi intrat în linişte cu propria cheie, să-şi fi ucis unchiul şi apoi să se fi întors la operă... În loc să facă toate acestea cu un taxi aşteptând afară şi o tânără fată nervoasă,

care ar fi putut coborî scările în orice clipă şi l-ar fi putut da de gol?

Japp rânji.

— Iată cum dumneavoastră sau eu am fi acţionat! Dar noi suntem puţin mai inteligenţi decât căpitanul Ronald Marsh.

— Nu sunt aşa de sigur. Mi-a dat impresia unui tânăr destul de inteligent.

— Dar nu la fel de inteligent ca Hercule Poirot! Haideţi, sunt sigur că asta aţi gândit! Râse Japp.

Poirot îl privi rece.

— Şi dacă e inocent, de ce a mai convins-o pe tânăra Adams să accepte pariul? Continuă Japp. Poate exista doar un singur motiv pentru această păcăleală… Să-1 protejeze pe adevăratul criminal.

— Aici sunt de acord cu dumneata în întregime.

— Mă bucur că în sfârşit vedem amândoi lucrurile la fel.

— Să fi fost el cel care a vorbit cu domnişoara Adams, medită Poirot. În timp ce, în realitate… Nu, e o prostie!

Apoi, privindu-1 pe Japp, îl întrebă brusc:

— Care e teoria dumitale cu privire la moartea Carlottei Adams?

Japp îşi drese vocea.

— Înclin să cred că a fost un accident. Recunosc, un accident convenabil, dar nu văd cum el ar fi avut ceva de-a face cu asta. Alibiul lui se confirmă după spectacolul de la operă. S-a aflat la Sobranis cu familia Dortheimer până aproape de unu noaptea. Carlotta Adams era de mult culcată. Nu, cred că a fost unul dintre acele momente norocoase pe care le mai au câteodată criminalii. Altfel, dacă nu s-ar fi petrecut accidentul, cred că îşi făcuse deja planuri cum să o reducă la tăcere. Mai întâi ar fi ameninţat-o cu influenţa pe care o avea ca lord, i-ar fi zis că va fi arestată pentru crimă dacă ar fi spus adevărul. Apoi, ar fi cumpărat-o cu o sumă mare de bani.

— Şi nu te miră că…, şi Poirot se opri exact în dreptul lui Japp. Şi nu te miră că domnişoara Adams ar fi lăsat să fie

spânzurată o altă femeie, când mărturia ei ar fi putut să o salveze?

— Jane Wilkinson n-ar fi fost spânzurată. Declaraţiile invitaţilor de la Sir Montagu Corner erau suficiente pentru a-i susţine nevinovăţia.

— Dar ucigaşul nu ştia asta. Ar fi trebuit să conteze pe spânzurarea lui Jane Wilkinson şi tăcerea Carlottei Adams.

— Vă place să vorbiţi, nu-i aşa, domnule Poirot? Şi mai sunteţi convins că Ronald Marsh e un tânăr nevinovat care nu ar face rău nici unei muşte. Credeţi în povestea lui că un alt bărbat s-a furişat în locuinţa lordului Edgware?

Poirot ridică din umeri.

— Ştiţi cumva cine pretinde că ar fi acesta?

— Aş putea ghici, probabil.

— El spune că i s-a părut a fi vedeta de cinema, Bryan Martin. Ce spuneţi despre asta? Un bărbat care nici măcar nu 1-a văzut vreodată pe lordul Edgware.

— Atunci, ar fi foarte curios să-1 vadă cineva pe acest bărbat deschizând uşa cu cheia.

— Ha! Făcu Japp, pe un ton plin de dispreţ. Acum, presupun că aţi fi foarte surprins să aflaţi că domnul Bryan Martin nici măcar nu a fost în Londra în acea noapte. A însoţit o tânără doamnă la cină la Molesey şi nu s-au întors în Londra decât după miezul nopţii.

— Aha! Răspunse Poirot blând. Nu sunt deloc surprins. Tânăra doamnă este şi ea actriţă?

— Nu. E o tânără proprietară a unui magazin de pălării. De fapt, e chiar prietena domnişoarei Adams, domnişoara Driver. Cred că veţi fi de acord cu mine că mărturia sa este de necontestat.

— Nu am pus-o nici o clipă la îndoială, dragul meu prieten.

— De fapt, eşti învins şi o ştii, băiete, zise Japp râzând. Povestea asta vânătorească s-a dovedit a fi o fantasmagorie, asta e tot. Nimeni nu a intrat la numărul 17. Şi nici în altă casă vecină… Şi ce ne arată asta? Că înălţimea Sa este un mincinos!

Poirot clătină trist din cap.

Japp se ridică în picioare, foarte mulţumit de sine.

— Haide, e totul în regulă acum.

— Cine e „D, Paris, noiembrie”?

Japp dădu din umeri.

— Poveste veche, presupun. Nu poate o fată să păstreze un suvenir de acum şase luni, care nu are nici o legătură cu crima? Trebuie să ştim când să ne oprim, domnule Poirot!

— Acum şase luni, murmură Poirot, cu o strălucire în ochi. Dieu, que je suis bête!

— Ce spune? Mă întrebă Japp.

Poirot se ridică şi îl împunse pe Japp cu degetul în piept.

— Ascultă! De ce servitoarea domnişoarei Adams nu a recunoscut această cutie? De ce domnişoara Driver nu a recunoscut-o nici ea?

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Pentru că e noua! Tocmai ce a primit-o. Paris, noiembrie… Perfect… Mă îndoiesc ca data de pe cutie să invoce vreo amintire. Pentru că i-a fost oferită de-abia acum, şi nu atunci. Doar ce a fost cumpărată! Investighează asta, te implor, bunul meu Japp. Este cu siguranţă un indiciu. Nu cred că a fost cumpărată de aici, ci din străinătate. Probabil de la Paris. Dacă ar fi fost cumpărată de aici, cu siguranţă că vreun bijutier ar fi recunoscut asta, pentru că a fost fotografiată şi a apărut în toate ziarele. Da, da, Paris. Sau vreun alt oraş din străinătate, dar sunt mai mult ca sigur că este vorba de Paris. Te implor, Japp, interesează-te despre asta, pune întrebări. Vreau să aflu… Nici nu-ţi poţi închipui cât de mult… Cine este acest misterios D.

— Nu văd cu ce ar strica, îi răspunse Japp binevoitor. Nu pot să spun că mă încântă ideea, dar voi face tot ce pot. Cu cât ştim mai multe, cu atât mai bine.

Şi se îndepărtă vesel.

Capitolul 23

Scrisoarea

— Acum, făcu Poirot, să mergem să mâncăm. Mă luă de braţ şi îmi zâmbi. Dragul meu, am speranţe! Îmi explică el.

Eram fericit să-1 văd revenit la normal, cu toate că nu eram mai puţin convins de vinovăţia tânărului Ronald. Mi-am închipuit că şi Poirot însuşi împărtăşea aceeaşi părere, după ce ascultase argumentele lui Japp, iar căutarea cumpărătorului cutiei era, probabil, o ultimă încercare de a salva aparenţele.

Aşadar, ne-am îndreptat spre restaurant să luăm prânzul împreună ca doi prieteni.

Spre surprinderea mea, la o masă din celălalt capăt al sălii, i-am văzut pe Bryan Martin şi pe Jenny Driver luând masa împreună. Amintindu-mi de vorbele lui Japp, am bănuit că între ei ar fi o posibilă legătură amoroasă.

Ne văzură imediat şi Jenny ne făcu semn cu mâna.

Când am ajuns la cafea, Jenny îşi părăsi însoţitorul şi se apropie de masa noastră. Arăta la fel de plină de viaţă ca întotdeauna.

— Pot să mă aşez un minut lângă dumneavoastră, domnule Poirot?

— Bineînţeles, domnişoară. Sunt încântat să vă revăd. Domnul Martin ni se va alătura şi el?

— L-am rugat să mă aştepte pentru că vreau să vă vorbesc despre Carlotta.

— Vă ascult, mademoiselle.

— Doreaţi să aflaţi dacă avea vreo preferinţă pentru vreun bărbat, nu-i aşa?

— Da, da.

— Ei bine, m-am tot gândit. Uneori, nu-ţi vine imediat în minte, aşa că trebuie să meditezi la ceea ce s-a întâmplat, să-ţi aminteşti cuvinte sau fraze cărora nu le-ai dat prea multă importanţă la momentul respectiv. Exact asta am făcut şi, amintindu-mi întocmai cuvintele ei, am ajuns la o oarecare concluzie.

— Continuaţi, mademoiselle.

— Cred că bărbatul la care ţinea… Sau începea să ţină… Era Ronald Marsh… Ştiţi, cel care tocmai a moştenit titlul.

— Şi ce vă face să credeţi asta, mademoiselle?

— Păi, unul dintre motive ar fi că, într-una din zile, vorbind la modul foarte general, Carlotta mi-a povestit despre un bărbat cam ghinionist şi cum acest lucru i-ar putea afecta caracterul. A spus ceva de genul că acel bărbat ar putea fi un om de treabă şi totuşi, din cauza acestor circumstanţe, s-ar putea să-şi piardă capul. O întreagă teorie despre cum, bietul de el, oropsit de societate, începe prin a face şi el rău. Şi, după cum ştiţi, este primul lucru pe care şi-1 spune o femeie pentru a justifica purtarea unui bărbat de care începe să se îndrăgostească. Am auzit placa aceasta de atâtea ori! Carlotta era foarte inteligentă şi totuşi venea acum cu această poveste de parcă de-abia acum scosese capul în lume. Aşa că mi-am spus: „Hei, ceva nu este în regulă”. Nu a menţionat nici un nume… V-am spus, discuţia a fost foarte generală. Dar, aproape imediat, a început să vorbească despre Ronald Marsh şi despre cât de rău a fost tratat. N-am făcut legătura atunci, datorită manierei sale impersonale şi degajate cu care a prezentat lucrurile. Dar acum… Încep să mă întreb. Bănuiesc că se referea la Ronald. Dumneavoastră ce credeţi, domnule Poirot? Încheie ea şi îl privi pe Poirot în ochi.

— Cred, mademoiselle, că mi-aţi oferit, poate, o informaţie foarte preţioasă.

— Bun aşa! Îi răspunse ea şi bătu din palme.

Poirot o privi cu simpatie.

— Poate nu aţi aflat, dar… Domnul despre care tocmai aţi vorbit, Ronald Marsh… Lordul Edgware… Tocmai a fost arestat.

— O, şi Jenny îl privi surprinsă. Atunci concluzia la care am ajuns e cam tardivă.

— Niciodată nu-i prea târziu, zise Poirot. Nu pentru mine, dacă înţelegeţi. Vă mulţumesc, mademoiselle.

Tânăra ne părăsi şi se întoarse la Bryan Martin.

— Iată, Poirot, am comentat. Asta îţi zdruncină cu siguranţă ideile.

— Nicidecum, Hastings. Din contră… Le întăreşte.

În ciuda acestei afirmaţii curajoase, eram de părere în sinea mea că Poirot începea să piardă din teren.

În zilele ce urmară, nu menţionă nici un cuvânt despre cazul lordului Edgware. Dacă aminteam de el, îmi răspundea monosilabic şi fără interes. Cu alte cuvinte, se spălă pe mâini de întreaga poveste. Indiferent ce îi trecuse prin mintea-i fantastică referitor la acest asasinat, se văzuse în ipostaza de a recunoaşte că greşise şi că prima sa teorie despre acest caz fusese cea corectă, Ronald Marsh fiind adevăratul vinovat. Însă, fiind vorba despre Poirot, nu putea recunoaşte deschis că aşa stăteau lucrurile şi, astfel, pretinse că şi-a pierdut interesul.

Cam asta era părerea mea privind atitudinea lui Poirot. Păru depăşit de situaţie, nu arătă nici un interes pentru acţiunile poliţiei care, în orice caz, erau doar o pură formalitate. Se ocupă de alte cazuri şi, aşa cum v-am spus, nu arăta nici un interes atunci când se făcea şi cea mai mică menţiune la acest subiect.

Cam la două săptămâni după evenimentele descrise în capitolul anterior, mi-am dat seama că interpretarea mea privind atitudinea lui Poirot fusese cu totul greşită.

Era dimineaţă, cam pe la micul dejun. Lângă farfuria lui Poirot se adunaseră ca de obicei o grămadă de scrisori. Le sortă cu degete agile şi, cu o exclamaţie bruscă de satisfacţie, luă o scrisoare cu un timbru american pe plic şi se grăbi să o deschidă.

L-am privit cu mare interes, căci părea foarte mulţumit de ceea ce primise. Plicul conţinea o scrisoare şi un pachet destul de gros.

Poirot citi scrisoarea de la un capăt la altul de vreo două ori, apoi mă privi:

— Ai vrea să vezi despre ce e vorba, Hastings? I-am luat scrisoarea din mână şi am citit următoarele:

Dragă domnule Poirot, Am fost foarte mişcată de scrisoarea dumneavoastră, în ultima vreme, am fost atât de tulburată de tot ceea ce s-a întâmplat. În plus, pe lângă durerea mea, am suferit atât de mult la auzul tuturor insinuărilor puse pe seama Carlottei… Cea mai dragă, scumpă soră pe care şi-ar dori-o vreodată cineva. Nu, domnule Poirot, Carlotta nu lua nici un fel de drog! Sunt sigură de asta pentru că avea oroare de ele. Am auzit-o deseori afirmând acest lucru. Şi dacă a jucat vreun rol în moartea acelui biet om, a fost complet inocent din partea ei şi, cu siguranţă, scrisoarea ei către mine o dovedeşte în întregime. Vă trimit originalul scrisorii la rugămintea dumneavoastră. Mă doare nespus sâ mâ despart de ultima ei scrisoare, dar ştiu că veţi avea grija de ea şi mi-o veţi înapoia. Şi dacă vă va ajuta să clarificaţi misterul morţii ei, aşa cum afirmaţi… Atunci, bineînţeles că trebuie sâ ajungă la dumneavoastră.

M-aţi întrebat dacă nu cumva Carlotta a menţionat în scrisorile ei pe cineva în mod deosebit. Ei bine, mi-a scris despre multe persoane, bineînţeles, dar nimeni în mod special. Cei despre care mi-a povestit mai des au fost Bryan Martin, pe care 1-a cunoscut cu ani în urmă, o tânără pe nume Jenny Driver şi un oarecare căpitan Ronald Marsh.

Mi-aş dori sâ vă pot spune mai multe. Mi-aţi scris cu atâta blândeţe şi înţelegere şi mi-aţi dat impresia câ înţelegeţi ce ne lega pe mine şi pe Carlotta.

Cu multă recunoştinţă, Lucie Adams.

P. S. Un inspector de poliţie tocmai a trecut pe la mine să-mi ceară scrisoarea Carlottei. I-am răspuns câ v-am expediat-o dumneavoastră. Bineînţeles, nu era adevărat, dar am simţit că, într-un fel sau altul, este mai bine ca scrisoarea sâ ajungâ mai întâi la dumneavoastră. Se pare câ Scotland Yardul are nevoie de ea ca probă la dosar pentru a dovedi vinovăţia ucigaşului. Vă rog să le-o înmânaţi dumneavoastră. Dar, vă rog, faceţi tot posibilul să o pot

primi înapoi cândva. Vedeţi dumneavoastră, sunt ultimele cuvinte ale Carlottei către mine.

— Deci până la urmă i-ai scris personal? Am remarcat, lăsând scrisoarea pe masă. De ce ai făcut asta, Poirot? Şi de ce ai cerut originalul scrisorii?

Poirot se aplecă gânditor peste foile de hârtie incluse în plicul trimis de Lucie Adams.

— Sincer, n-aş putea spune de ce, Hastings… Decât că poate am sperat că originalul ar putea explica inexplicabilul.

— Nu văd ce ar putea arăta în plus textul acelei scrisori. Carlotta Adams a dat scrisoarea cameristei sale pentru a o duce la poştă. Nu e nici o şmecherie în asta. Şi, cu siguranţă, nu-i altceva decât o scrisoare ca oricare alta.

Poirot suspină.

— Ştiu, ştiu şi tocmai de aceea mă intrigă. Pentru că, Hastings, aşa cum am citit-o noi atunci, această scrisoare este imposibilă.

— Prostii!

— Nu, nu. Vezi tu, aşa cum am gândit eu, unele lucruri trebuie să se întâmple… Pentru că se leagă unele de altele conform unei metode şi unei ordini într-o manieră firească. Dar apoi, vine această scrisoare şi este în dezacord complet cu toate celelalte lucruri. Şi-atunci, cine greşeşte? Hercule Poirot sau scrisoarea?

— Nu crezi că, poate, de data aceasta ar putea fi Hercule Poirot? I-am sugerat eu cât mai delicat posibil.

Poirot îmi aruncă o privire plină de reproş.

— M-am înşelat şi eu de câteva ori… Dar nu şi de data aceasta. Este evident că, întrucât scrisoarea pare imposibilă, atunci este imposibilă. Ceva ne scapă cu privire la această scrisoare. Şi vreau să descopăr ce anume.

Şi îşi reluă analiza epistolei în cauză, înarmându-se cu un mic microscop portabil.

După ce termină examinarea atentă a fiecărei pagini în parte, mi le înmână şi mie. Bineînţeles că nu am putut găsi

nimic nelalocul lui. Scrisul era ferm şi lizibil şi reproducea cuvânt cu cuvânt ceea ce citisem deja în copia telegrafiată din America.

Poirot oftă adânc.

— Nu văd nimic contrafăcut aici… Nu, e acelaşi scris peste tot. Şi totuşi, aşa cum ţi-am spus, este imposibil…

Se întrerupse. Îmi ceru filele cu un gest de nerăbdare. I le-am dat înapoi, şi le parcurse încă o dată cu mare atenţie.

Deodată, scoase un strigăt.

Mă îndepărtasem de masă şi, în picioare, mă delectam cu priveliştea din dreptul ferestrei noastre. La auzul strigătului lui, m-am întors repede spre el.

Poirot tremura pur şi simplu de emoţie. Ochii căpăta-seră o nuanţă de un verde puternic. Cu degetul tremurând, îmi arăta ceva în scrisoare.

— Uite, Hastings! Uită-te aici… Repede… Vino să vezi!

Am fugit spre el. În faţa lui, pe masă, se afla una dintre paginile scrisorii. Însă nu vedeam nimic neobişnuit la ea.

— Nu vezi nimic? Toate celelalte pagini au marginile drepte… Sunt foi simple. În timp ce aceasta… Vezi… Una din margini este inegală… A fost ruptă. Acum, înţelegi ce vreau să spun? Aceasta pagina a fost dublă, şi, astfel, dacă înţelegi, lipseşte o pagină din scrisoare.

L-am privit tâmpit, cu siguranţă.

— Dar cum aşa? Ar avea sens…

— Da, da, are sens. Şi iată unde intră în scenă ingeniozitatea ideii. Citeşte şi vei vedea.

Cred că nu pot face aici mai mult decât să reproduc facsimilul paginii în chestiune.

Mi-a spus: „Cred câ l-ai păcăli chiar pe însuşi lordul Edgware. Ascultă, cât ai vrea să mă ajuţi cu un pariu?”

Am râs şi i-am răspuns:Pe cât?”

Draga mea Lucie, răspunsul sâu aproape mi-a tăiat respiraţia:

Zece mii de dolari!

— Realizezi, acum? Întrebă Poirot. Scrisoarea e întreruptă acolo unde e vorba de căpitanul Marsh. Îi deplânge situaţia şi apoi spune: „I-a plăcut spectacolul meu foarte mult”. Apoi, pe pagina următoare continuă: „El mi-a zis…”. Dar, dragul meu, o pagină lipseşte. Persoana care „a zis” poate să nu fie aceeaşi cu cea din pagina precedentă. De fapt, nici nu este cel din pagina anterioară. Este vorba despre cu totul alt bărbat care a propus păcăleala. Vezi, nicăieri după aceea nu mai este menţionat numele lui. A! C'est épatant!1 într-un fel sau altul, ucigaşul nostru a descoperit scrisoarea care-1 dădea de gol. Fără îndoială că iniţial s-a gândit să o distrugă, dar, apoi, citind-o, descoperă un mijloc mai ingenios de a se salva. Îndepăr-tează una dintre pagini şi scrisoarea capătă astfel un alt sens şi face să cadă bănuiala pe alt bărbat… Un bărbat care de asemenea are motive să-1 vrea mort pe lordul Edgware. Ah! Este un dar! O mică răsplată! A rupt pagina şi a pus scrisoarea la loc în plic.

L-am privit pe Poirot cu admiraţie. Nu eram perfect convins de adevărul spuselor lui. După părerea mea, Carlotta putea să se folosească de o jumătate de foaie deja ruptă. Dar Poirot era atât de transfigurat de bucurie încât, pur şi simplu, n-am avut inima să-i sugerez această posibilitate. Până la urmă, cine ştie, poate că avea dreptate.

M-am hazardat totuşi să-i atrag atenţia asupra uneia sau mai multor obiecţii la teoria sa.

— Dar cum a pus asasinul, oricine ar fi el, mâna pe scrisoare? Domnişoara Adams a scos-o direct din poşetă şi i-a dat-o personal cameristei pentru a o pune la poştă. Cel puţin, aşa a afirmat camerista.

— Atunci, trebuie să presupunem două lucruri: fie camerista minte, fie, în cursul acelei seri, Carlotta Adams s-a întâlnit cu ucigaşul.

Am încuviinţat din cap.

— Cred că cea mai probabilă este ultima variantă. Încă nu ştim unde şi-a petrecut timpul Carlotta Adams între

momentul în care a părăsit apartamentul şi ora nouă seara când şi-a lăsat valiza la gara Euston. În tot timpul acesta, sunt convins că s-a întâlnit cu ucigaşul într-un loc stabilit dinainte… Poate că au luat masa împreună şi el i-a dat ultimele indicaţii. În ceea ce priveşte scrisoarea, nu ştim cu exactitate ceea ce s-a întâmplat şi putem face doar presupuneri. Poate că o avea în mână pentru a o pune la cutia poştală şi a pus-o pe masă la restaurant. El, văzând adresa, a mirosit un posibil pericol şi a luat pe nesimţire plicul, s-a scuzat pentru câteva minute, a citit scrisoarea, a rupt pagina şi a repus-o pe masă la întoarcere sau i-a dat-o la plecare pretinzând că i-a căzut. Detaliile exacte ale modului în care s-au petrecut lucrurile nu contează atât de mult, dar două lucruri sunt foarte clare. Carlotta Adams s-a întâlnit cu ucigaşul în acea seară fie înainte de asasinarea lordului Edgware, fie după aceea, pentru că au avut suficient timp să se vadă şi după ce ea a părăsit Corner House. Am o mică bănuială – cu toate că e foarte posibil să mă înşel – că ucigaşul i-a dat cadou cutia aurită… Poate ca un suvenir al primei lor întâlniri. Şi dacă este aşa, atunci numele ucigaşului începe cu litera D.

— Nu văd ce caută aici cutiuţa aurită.

— Ascultă-mă, Hastings. Carlotta Adams nu folosea veronal. Lucie Adams o afirmă şi eu înclin să cred acelaşi lucru. Această tânără persoană cu privirea ageră şi plină de sănătate nu arăta în nici un fel că ar fi căzut pradă acestui viciu. Niciunul dintre prietenii ei şi nici camerista nu au recunoscut cutia. Şi atunci de ce a fost găsită în posesia ei după moarte? Oare pentru a lăsa impresia că lua veronal şi asta de ceva timp… Adică de cel puţin şase luni. Să presupunem că 1-a văzut pe criminal, după crimă, timp de câteva minute. Au băut ceva împreună pentru a sărbători reuşita planului lor. Şi, în paharul tinerei femei, el a pus o doză suficientă de veronal pentru a se asigura că ea n-o să se mai trezească a doua zi dimineaţă.

— Oribil! Am comentat şi mă străbătu un fior.

— Da, nu e ceva prea plăcut, replică Poirot sec.

— Îi vei povesti toate astea lui Japp? Am întrebat după câteva minute.

— Nu încă. Ce i-aş putea spune? Acest excelent Japp ar considera această ipoteză o altă nebunie de-a mea. Ha, tânăra femeie a scris pe o foaie de hârtie deja ruptă! Asta-i tot!

Am fixat podeaua cu o privire vinovată.

— Ce-aş putea să-i răspund? Nimic. E doar un eveni-ment posibil. Ştiu doar că ea nu a scris din întâmplare pe o hârtie deja ruptă pentru că este necesar ca lucrurile să se fi petrecut astfel. Făcu o pauză, cu o expresie visătoare pe chip. Gândeşte-te şi tu, Hastings, dacă acel bărbat ar fi avut vreun pic de minte, ar fi tăiat pagina în loc s-o rupă. Şi astfel, noi n-am fi observat nimic!

— De unde deducem că este un individ cam neglijent, am făcut eu zâmbind.

— Nicidecum. E posibil să se fi grăbit. După cum vezi, este ruptă fără prea mare atenţie. O, cu siguranţă că a fost presat de timp. Adăugă, după câteva minute de gândire: Sper că ai remarcat un lucru. Acest bărbat… Acest D… trebuie să aibă un foarte bun alibi pentru acea seară.

— Nu văd cum ar fi putut avea vreun alibi dacă şi-a petrecut întâi timpul la Regent Gate, pentru a comite crima, şi apoi în compania Carlottei Adams.

— Exact, zise Poirot. Este ceea ce am vrut să spun. Are nevoie disperată de un alibi şi astfel, fără îndoială că şi-a pregătit unul. Şi încă ceva: Oare numele lui începe într-adevăr cu litera D? Sau D-ul vine de la un nume de alint cunoscut doar de ea? Făcu iar o pauză şi continuă apoi cu o voce joasă: Un bărbat a cărui iniţială sau poreclă începe cu D. Hastings, trebuie să-1 găsim! Da, trebuie să aflăm cine este!

Capitolul 24

Vesti de la Paris.

A doua zi, am primit o vizită neaşteptată.

Ne fu anunţată Geraldine Marsh.

Poirot o întâmpină şi îi oferi un scaun tinerei fete ai cărei ochi încercănaţi păreau mai întunecaţi ca niciodată şi trădau nopţi de insomnie. Îmi păru rău de ea, văzându-i trăsăturile poate prea palide şi obosite, pentru cineva atât de tânăr… Puţin mai în vârstă decât, în fine, un copil.

— Domnule Poirot, am venit să vă văd pentru că pur şi simplu nu ştiu ce să mai cred. Sunt atât de îngrijorată şi tulburată!

— Vă ascult, mademoiselle.

Răspunsul lui Poirot arăta multă compasiune pentru situaţia ei.

— Ronald mi-a repetat cuvintele dumneavoastră din acea zi. Mă refer la ziua îngrozitoare a arestării sale, explică tânăra cu un tremur. Mi-a spus că aţi venit la el dintr-odată, tocmai când terminase de relatat acea istorie de necrezut şi aţi afirmat că dumneavoastră îl credeţi. E adevărat, domnule Poirot?

— E adevărat, mademoiselle. Exact asta am spus.

— Ştiu asta, însă ceea ce vreau să aflu nu este dacă acestea sunt exact cuvintele dumneavoastră, ci dacă într-adevăr aşa şi gândiţi. Adică, credeţi în povestea lui?

Arăta foarte tulburată, aplecată înspre Poirot, cu mâinile împreunate.

— Am exprimat ceea ce am gândit, mademoiselle, răspunse Poirot încet. Nu cred că verişorul dumneavoastră 1-a ucis pe lordul Edgware.

Un pic de culoare apăru în obrajii tinerei şi ochii i se deschiseră larg.

— Oh! Atunci credeţi că altcineva 1-a ucis?

— Evidemment, domnişoară.

Poirot zâmbi.

— Sunt prostuţă. Mă exprim aiurea. Ce vreau să spun este… Ştiţi cine ar putea fi?

Şi, spunând acestea, tânăra se apropie de Poirot cu evidentă nerăbdare.

— Am micile mele idei, normal… Sau, mai bine zis, bănuielile mele.

— Îmi puteţi spune? Vă rog… Vă rog din suflet!

Poirot scutură din cap.

— Nu ar fi corect din partea mea.

— Atunci sunteţi aproape sigur de identitatea criminalului?

Poirot refuză să spună mai multe.

— Dacă mi-aţi da măcar un indiciu, îşi pledă tânăra cauza, m-aş simţi mai bine. Poate, cine ştie, aş putea să vă ajut. Da, serios, v-aş putea da o mână de ajutor!

Argumentul ei era foarte dezarmant, însă Poirot rămase impasibil.

— Ducesa de Merton încă e convinsă că a fost mama mea vitregă, reluă tânăra gânditoare şi aruncă o privire întrebătoare spre Poirot care nu avu nici o reacţie. Dar, personal, mă îndoiesc.

— Ce părere aveţi despre ea? Despre mama dumnea-voastră vitregă?

— O cunosc prea puţin. Eram la şcoală în Paris când tatăl meu s-a căsătorit cu ea. Când m-am întors acasă, s-a arătat destul de amabilă. Mi-a dat impresia că ar fi cam aiurită şi… Cam interesată.

Poirot aprobă cu un semn al capului.

— Aţi vorbit adineaori de ducesa de Merton. O vedeţi des?

— Da. A fost foarte amabilă cu mine. Am petrecut mult timp împreună în aceste ultime două săptămâni. A fost o perioadă îngrozitoare… cu toate bârfele, reporterii, Ronald în închisoare şi restul. Simt că nu am nici un prieten adevărat. Dar ducesa a fost minunată şi el a fost foarte drăguţ de asemenea… Adică fiul ei.

— Vă place de el?

— Îl găsesc timid. Rigid şi cu un caracter mai degrabă dificil. Dar mama sa vorbeşte foarte mult despre el, aşa că simt deja că îl cunosc destul de bine.

— Înţeleg. Spuneţi-mi, mademoiselle, ţineţi mult la vărul dumneavoastră?

— La Ronald? Bineînţeles! El… Nu ne-am văzut prea mult în ultimii doi ani… Dar înainte, când locuiam în aceeaşi casă, am crezut întotdeauna că este minunat. Glumea tot timpul şi scornea tot felul de nebunii. O, în casa tristă în care trăiam, schimba complet lucrurile.

Poirot încuviinţă din cap cu simpatie, însă continuă cu o remarcă tăioasă, care mă surprinse prin cruzimea ei.

— Înseamnă că nu vreţi să-1 vedeţi spânzurat, nu-i aşa?

Fata tresări violent.

— Nu, nu. Aşa ceva nu! O, de-ar fi ea vinovata… Mama mea vitrega. Trebuie să fie ea. Ducesa spune că aşa este.

— Ah! Făcu Poirot, ce bine ar fi fost dacă ar fi rămas în taxi căpitanul Marsh, nu-i aşa?

— Da… Adică, ce vreţi să spuneţi? Ridică din sprânceană. Nu înţeleg.

— Dacă nu l-ar fi urmărit pe acel bărbat în casă. Apropo, n-aţi auzit intrând nici o persoană?

— Nu, n-am auzit nici un zgomot.

— Ce-aţi făcut când aţi ajuns în casă?

— Am fugit direct în camera mea… Pentru a-mi lua perlele.

— Bineînţeles. V-a trebuit ceva timp ca să le găsiţi.

— Da. Nu am găsit imediat cheia de la cutia cu bijuterii.

— Aşa se întâmplă de obicei. Cu cât e mai mare graba, cu atât mai greu găseşti ceea ce cauţi. A trecut ceva timp până aţi coborât, şi apoi… V-aţi găsit vărul în hol?

— Da, venea dinspre bibliotecă.

Tânăra îşi umezi buzele.

— Înţeleg. V-a cam speriat.

— Da, aşa a fost. M-a cam surprins.

Îi aruncă lui Poirot o privire recunoscătoare pentru tonul lui înţelegător.

— Mi se pare normal.

— Ronnie mi-a spus din spatele meu: „Hei, Dina, le-ai luat?” Şi eu am sărit cât colo.

— Da, replică Poirot cu blândeţe. Cum v-am spus înain-te, e păcat că vărul dumneavoastră nu a rămas afară. Atunci, şoferul de taxi ar fi putut să jure că el nu a intrat nici o clipă în casă.

Tânăra încuviinţă din cap şi începu să plângă fără oprire. Se ridică şi Poirot îi luă mâna.

— Vreţi să-i salvez viaţa, nu-i aşa?

— O! Da, domnule Poirot. Vă implor! Nici nu ştiţi…

Se opri, încercând să se controleze, frământându-şi mâinile.

— Mademoiselle, îi spuse Poirot cu o voce caldă, viaţa nu a fost prea blândă cu dumneavoastră. Vă înţeleg perfect, ştiu, nu v-a fost uşor. Hastings, fii bun şi cheamă un taxi pentru domnişoara.

Am condus-o pe tânăra fată şi m-am asigurat că urcă într-un taxi. Se liniştise deja şi îmi mulţumi cu multă grijă.

L-am regăsit pe Poirot plimbându-se în cameră, încruntat. Nu arăta prea fericit şi m-am bucurat când am auzit soneria telefonului, sperând să-i mai distragă atenţia puţin.

— Cine e la telefon? A! Tu eşti, Japp. Bonjour; mon ami!

— Ce are de spus? Am întrebat, apropiindu-mă de telefon.

În sfârşit, după un şir de exclamaţii, Poirot vorbi:

— Şi, cine a comandat-o? Ştiu?

Oricare a fost răspunsul, nu era ceea ce aştepta Poirot, căci chipul îi luă o expresie ridicolă.

— Eşti sigur?

— Nu, doar mă surprinde un pic, asta-i tot.

— Da, trebuie să-mi revizuiesc teoria.

— Comment?

— În orice caz, am avut dreptate. Da, un detaliu, aşa cum spui tu.

— Nu, rămân la părerea mea. Te-aş ruga să continui să te interesezi pe la restaurantele din vecinătatea Regent Gate şi Euston, Tottenham Court Road şi, probabil, Oxford Street.

— Da, un bărbat şi o femeie. Şi chiar pe lângă Ştrand, puţin înainte de miezul nopţii. Comment?

— Da, ştiu că Ronald Marsh era cu familia Dortheimer. Dar mai sunt şi alţi oameni pe lume pe lângă căpitanul Marsh.

— Nu se cuvine să mă faci încăpăţânat. În orice caz, fă-mi plăcerea de data aceasta, te implor.

Puse jos receptorul.

— Ei bine? L-am întrebat cu nerăbdare.

— Oare e bine? Mă întreb… Hastings, cutia aurită a fost cumpărată de la Paris. A fost comandată în scris la o binecunoscută firmă din Paris, specializată în acest gen de articole. Se pare că scrisoarea a venit din partea unei aşa-zise Lady Ackerley… Constance Ackerley, aşa s-a semnat. Bineînţeles că nu există nici o Constance Ackerley. Scrisoarea a ajuns cu două zile înainte de asasinat şi se cerea în ea gravarea în rubine a iniţialelor (se presupune) semnatarei şi a inscripţiei din interior. A fost o comandă urgentă, livrarea trebuind făcută a doua zi. Asta înseamnă cu o zi înainte de crimă.

— Şi a fost livrată?

— Da, cutia a fost livrată la momentul indicat şi plătită în bancnote.

— Şi cine a ridicat cutia? Am întrebat agitat, simţindu-mă de parcă nu mai ajungeam odată la capăt.

— O femeie, Hastings.

— O femeie? Am spus surprins.

— Mais oui. O femeie, de statură mică, între două vârste şi purtând pince-nez.

Complet stupefiaţi, ne-am uitat unul la altul.

Capitolul 25

O masă mondenă.

Cred parcă, nu mai sunt sigur, că a doua zi am fost invitaţi la masă la familia Widburn, la hotelul Claridge.

Nici eu şi nici Poirot nu eram prea nerăbdători să mergem. Era de fapt cam a şasea invitaţie pe care o primeam. Doamna Widburn era o femeie tenace şi îi plăceau la

nebunie celebrităţile. Fără a se lăsa descurajată de refuzurile noastre, ne propuse într-un final o dată pe care nu am putut să o evităm şi, într-o asemenea situaţie, cu cât mergeam mai devreme, cu atât scăpăm mai repede.

Poirot devenise foarte necomunicativ după primirea veştilor de la Paris şi la remarcile mele cu privire la acest subiect îmi răspundea mereu la fel.

— E ceva ce-mi scapă.

Şi, de câteva ori, repetase ca pentru sine:

— Pince-nez. Pince-nez la Paris. Pince-nez în poşeta Carlottei Adams.

M-am simţit într-adevăr bucuros de această invitaţie la masă, care ne-ar mai fi distras puţin de la gândurile noastre.

Tânărul Donald Ross era şi el aici şi veni spre mine şi mă salută vesel. Erau mai mulţi bărbaţi decât femei, aşa că fusese plasat lângă mine la masă.

Jane Wilkinson era aşezată aproape în faţa noastră şi, lângă ea, între ea şi doamna Widburn, se afla ducele de Merton.

Mi se păru… Şi poate fu doar impresia mea… Că ducele arăta cam stânjenit. Compania în care se găsea era, îmi imaginez, prea puţin pe gustul său. Era un tânăr bărbat foarte conservator şi cumva reacţionar, genul de persoană care pare picată direct din Evul Mediu prin cine ştie ce greşeală regretabilă. Pasiunea sa pentru prea moderna Jane Wilkinson părea una dintre acele glume macabre pe care le mai joacă din când în când natura.

Admirând eu însumi frumuseţea lui Jane şi farmecul cu care vocea ei răguşită pronunţa fiecare silabă, nu mă surprindea deloc capitularea ducelui. Însă vine şi momentul în care frumuseţea întruchipată şi vocea ameţitoare devin ceva obişnuit şi încetează să mai exercite aceeaşi fascinaţie. Îmi trecu prin minte că poate chiar acum o rază de bun-simţ începuse să împrăştie ceaţa influenţei acestei

doamne. Şi ceea ce mă făcu să gândesc asta fu o remarcă întâmplătoare a lui Jane, de fapt mai degrabă o gafă de-a ei.

Cineva… Nu mai ştiu cine… menţionă expresia „judecata lui Paris” şi, imediat, se auzi vocea încântătoare a lui Jane.

— Paris? Spuse ea. Dar, în zilele noastre, Parisul nu mai dă deloc tonul! Londra şi New Yorkul sunt importante acum.

Şi cum se mai întâmplă uneori, aceste cuvinte nimeriră exact într-unui dintre acele momente în care conversaţia lâncezea. A urmat o jenă generală. La dreapta mea, Donald Ross îşi drese vocea brusc. Doamna Widburn începu să vorbească tare despre opera rusească. Fiecare spuse ceva repede către altcineva. Numai Jane păru foarte senină şi stăpână pe ea, fără să-şi fi dat seama că ar fi spus ceva nelalocul lui.

Chiar atunci, am observat reacţia ducelui. Strânse din buze, se înroşi la faţă şi păru că se îndepărtează încet de Jane. Probabil că întrevăzuse pentru o clipă faptul că, pentru un bărbat de talia lui, o căsătorie cu Jane Wilkinson ar duce la unele momente oarecum stânjenitoare în public.

Aşa cum se întâmplă de obicei, am spus primul lucru care-mi veni în minte vecinei din stânga mea, o doamnă corpolentă care se ocupa de organizarea de matinee pentru copii. Îmi amintesc că remarca în cauză a fost: „Cine este doamna aceea foarte atrăgătoare, îmbrăcată în roşu-închis, de la celălalt capăt al mesei?” Era, bineînţeles, sora dânsei! Bâlbâind ceva scuze, m-am întors şi am încercat să pălăvrăgesc cu Ross, care îmi răspunse numai monosilabic.

În acel moment, refuzat din ambele părţi, l-am zărit pe Bryan Martin. Probabil că sosise mai târziu pentru că nu-l observasem mai înainte.

Era puţin mai departe de mine, de aceeaşi parte a mesei, şi stătea aplecat înainte şi sporovăia cu mare interes cu o blondă drăguţă.

Trecuse ceva timp de când îl văzusem şi mă surprinse deodată îmbunătăţirea evidentă a aspectului său. Umbrele de pe chipul lui dispăruseră, arăta mai tânăr şi foarte în

formă. Râdea, îşi tachina vecina din faţa lui şi părea într-o foarte bună dispoziţie.

Nu am avut prea mult timp la dispoziţie să-1 observ îndeaproape, căci vecina mea dolofană mă iertă pentru remarca de mai devreme şi se lansă într-un monolog lung despre frumuseţile matineelor pentru copii pe care le organizase în scop caritabil.

Poirot trebui să plece mai devreme pentru că avea o întâlnire. Investiga la acel moment dispariţia foarte ciudată a ghetelor unui ambasador şi fixase o întâlnire pentru ora două şi jumătate. Mă însărcină să-i transmit omagiile sale doamnei Widburn şi, în timp ce aşteptam să-mi duc la capăt misiunea – ceea ce nu era un lucru uşor, pentru că doamna Widburn era înconjurată de o mulţime de prieteni, care mai de care luându-şi rămas-bun – cineva mă atinse pe umăr.

Era tânărul Donald Ross.

— Domnul Poirot nu-i aici? Aş fi vrut să-i vorbesc.

I-am explicat că Poirot de-abia plecase. Ross păru consternat. Uitându-mă mai cu atenţie la el, am observat că ceva îl supărase. Pălise la faţă şi avea în ochi o privire cam stranie.

— Ţineaţi neapărat să-1 vedeţi personal? L-am întrebat.

Îmi răspunse ezitând.

— Nu... Nu ştiu.

Răspunsul lui fu atât de bizar, încât l-am privit sur-prins. Roşi.

— Sună ciudat, ştiu. Adevărul este că tocmai s-a în-tâmplat ceva foarte straniu. Ceva ce nu reuşesc să înţeleg. Şi aş vrea... Să aflu părerea domnului Poirot despre asta. Pentru că, vedeţi dumneavoastră, nu ştiu ce să fac... N-aş vrea să-1 deranjez... Dar...

Arăta atât de încurcat şi de nefericit, încât m-am grăbit să-1 liniştesc.

— Poirot are o întâlnire, dar ştiu că se va întoarce cu siguranţă în jurul orei 5. Ce-ar fi să-i telefonaţi atunci sau să veniţi să-1 vedeţi?

— Mulţumesc. Cred că aşa voi face. Pe la ora 5?

— Poate mai bine telefonaţi mai întâi, i-am spus, ca să vă asiguraţi că este la hotel înainte de a veni.

— Bine. Voi telefona. Mulţumesc, Hastings. Vedeţi dumneavoastră, ceea ce vreau să îi spun, cred că are, poate, mare importanţă.

L-am aprobat cu o mişcare uşoară a capului şi m-am întors spre doamna Widburn care continua să strângă mâinile invitaţilor şi să împartă salutări încoace şi-ncolo.

Mi-am dus la bun sfârşit misiunea şi, întorcându-mă, am simţit o mână strecurându-se sub braţul meu.

— Nu-mi da papucii, îmi spuse o voce veselă.

Era Jenny Driver, o apariţie foarte elegantă.

— Bună ziua! De unde aţi apărut?

— Am luat prânzul la o masă de lângă voi.

— Nu v-am văzut. Cum merg afacerile?

— Mulţumesc, înfloritor.

— Pălăriile în formă de farfurii de supă se vând bine?

— Farfuriile de supă, cum le numiţi dumneavoastră fără milă, au succes. Când se va plictisi toată lumea de ele, voi lansa un nou model, şi mai scandalos. Ceva ca o băşică ornată cu o pană, pe care femeile o vor purta chiar în mijlocul frunţii.

— Nu aveţi multe scrupule, domnişoară, i-am spus.

— Nicidecum. Trebuia să vină cineva în ajutorul stru-ţilor. Sunt cu toţii în pragul şomajului! Tânăra râse şi se îndepărtă. La revedere. Astăzi îmi iau o vacanţă. Vreau să dau un tur la ţară.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră! I-am aprobat decizia. E o căldură înăbuşitoare azi în Londra.

Am traversat în linişte parcul şi am ajuns acasă pe la ora patru după-amiaza. Poirot nu ajunsese încă şi apăru de-abia pe la cinci fără douăzeci. Strălucea şi se vedea că era foarte binedispus.

— Aha, văd Holmes, am remarcat eu, că ai găsit ghetele ambasadorului?

— Era vorba de trafic de cocaina. Foarte ingenios. Am petrecut ultima oră într-un coafor. Era acolo o tânără femeie cu părul roşcat care, cu siguranţă, ţi-ar fi furat imediat inima ta tandră.

Poirot a avut dintotdeauna impresia că sunt mai sensibil la părul roşcat, aşa că nu m-am obosit să-1 mai contrazic.

Soneria telefonului ne întrerupse.

— Probabil că e Donald Ross, am spus, apropiindu-mă de aparat.

— Donald Ross?

— Da. Tânărul pe care l-am cunoscut la Chiswick. Vrea să-ţi vorbească.

Am ridicat receptorul şi am răspuns:

— Bună ziua. La telefon căpitanul Hastings.

Era Ross la telefon.

— O, dumneavoastră sunteţi, Hastings? Domnul Poirot s-a întors?

— Da. Tocmai a sosit. Vreţi să vorbiţi cu el sau să veniţi pe aici?

— Nu e mare lucru. Pot să-i spun la fel de bine şi la telefon.

— În regulă. Aşteptaţi puţin.

Poirot luă receptorul. Mă aflam atât de aproape, încât puteam auzi slab vocea lui Ross.

— Domnul Poirot?

Vocea îi păru nerăbdătoare… Agitată.

— Chiar el.

— Scuzaţi-mă de deranj, dar am descoperit un lucru cam ciudat. E în legătură cu moartea lordului Edgware.

Am văzut faţa lui Poirot încordându-se.

— Continuaţi, vă rog.

— Poate părea stupid.

— Nu, nu. Spuneţi-mi, vă rog.

— A fost Parisul care mi-a atras atenţia. Vedeţi dumneavoastră…

În acel moment, foarte vag, am auzit o sonerie.

— O secundă, vă rog, zise Ross.

Urmă zgomotul receptorului pus pe masă. Şi am aşteptat amândoi, Poirot ţinând receptorul la ureche şi eu în picioare, lângă el.

Trecu un minut, două… Trei. Patru. Cinci.

Poirot se foi pe picioare, se uită la ceas, apoi întrerupse apelul şi vorbi cu centralista. Se întoarse spre mine.

— La celălalt capăt, receptorul e încă jos şi nu răspunde nimeni. Repede, Hastings, caută adresa lui Ross în cartea de telefon! Trebuie să ajungem la el cât mai repede!

Capitolul 26

Paris?

Câteva minute mai târziu, săream într-un taxi.

Chipul lui Poirot era foarte serios.

— Hastings, mi-e teamă, zise el. Mi-e teamă.

— Doar nu crezi că…, am răspuns şi m-am oprit brusc.

— Luptăm împotriva unui individ care nu a ezitat să comită două crime şi nu va da înapoi nici de la a treia. E ca un şobolan prins în cursă, care se zbate pentru viaţa lui. Ross a devenit un pericol şi trebuia suprimat.

— Ceea ce voia să ne zică era atât de important? Am întrebat cu îndoială în glas. Nu părea să creadă asta.

— Atunci s-a înşelat. Evident, ce avea să ne spună era extrem de important.

— Dar cum a putut afla ucigaşul?

— Spui că ţi-a vorbit, acolo, la Claridge. Cu atâta lume în jurul vostru. Ce nebunie! Curată nebunie! Ah! De ce nu l-ai luat cu tine… Să-1 păzeşti… Să nu laşi pe nimeni altcineva în apropierea lui până vorbeam eu cu el?

— Nu m-am gândit… Nici nu mi-am imaginat…, m-am bâlbâit eu.

Poirot făcu un gest scurt cu mâna.

— Nu te învinovăţi, Hastings. Cum puteai să ghiceşti? Eu… Eu mi-aş fi dat seama. Ucigaşul, Hastings, este la fel de şiret şi de neliniştit ca un tigru. Ah! De-am ajunge odată!

În sfârşit, taxiul se opri. Ross locuia într-un apartament separat, la primul etaj al unei clădiri situate într-o piaţă

largă din Kensington. O plăcuţă de pe sonerie ne indică această informaţie. Uşa holului era deschisă şi înăuntru se găsea o scară largă.

— Se intră atât de uşor aici. Nimeni nu putea vedea nimic, murmură Poirot şi se repezi pe scări.

La primul etaj, după un fel de paravan, am văzut o uşă îngustă cu o încuietoare cu yală. Numele lui Ross era scris pe mijlocul uşii.

Ne-am oprit acolo. În jurul nostru, nici ţipenie de om.

Am încercat uşa şi, spre marea mea surpriză, se deschise.

Am intrat în casă, mai întâi într-un hol îngust, în dreapta căruia era o uşă deschisă şi o alta în faţa noastră, care părea că dă într-un salonaş.

Ne-am îndreptat spre salonaş, ce despărţea o sufragerie spaţioasă de restul casei, modest mobilat, dar confortabil. Nu am găsit pe nimeni în cameră. Pe o măsuţă se afla telefonul, cu receptorul pus alături.

Poirot făcu un pas înainte, se uită împrejur, apoi scutură din cap.

— Nu-i nimic aici. Vino, Hastings.

Ne-am întors în hol şi am intrat în cealaltă cameră, o mică sufragerie, unde, într-o parte a mesei, căzut din scaun şi întins pe podea, se afla Ross.

Poirot se aplecă deasupra lui şi când se ridică, era alb la faţă.

— E mort, lovit cu un cuţit în ceafă.

Mult timp după aceea, evenimentele din acea după-amiază persistară în mintea mea ca un coşmar. Nu mă puteam abţine să nu mă simt responsabil de ceea ce se întâmplase.

Mult mai târziu, în acea seară, când am rămas singuri eu şi cu Poirot, mi-am luat inima din dinţi şi, cu mare efort, i-am făcut cunoscute sentimentele mele de vinovăţie. Îmi răspunse foarte repede.

— Nu, nu, nu te învinovăţi. Cum ai fi putut suspecta aşa ceva? Bunul Dumnezeu nu ţi-a dat nici măcar o natură suspicioasă.

— Tu ai fi bănuit?

— E cu totul altceva! Vezi tu, toată viaţa n-am făcut altceva decât să găsesc criminali. Ştiu cum, de fiecare dată, impulsul de a ucide devine şi mai puternic, până când, în sfârşit, dintr-un motiv oarecare…

Poirot nu mai putu continua.

Rămăsese foarte tăcut, după descoperirea noastră teribilă. Chiar şi după sosirea poliţiei, în timpul interogării celorlalte persoane din clădire şi a tuturor acţiunilor de rutină efectuate de obicei după o crimă, Poirot rămase tăcut, ciudat de calm, cu o privire visătoare şi meditativă. Acum, oprindu-se din vorbit, îi reveni pe chip aceeaşi privire gânditoare.

— Nu avem timp pentru regrete, Hastings, îmi spuse încet. Nu avem timp să ne întrebăm ce-ar fi fost dacă… Bietul tânăr a murit pentru că voia să ne facă o mărturisire. Şi ştim acum că ceea ce avea de spus era extrem de important, altfel n-ar fi fost ucis. Pentru că nu mai poate să ne spună el însuşi, nu mai avem altceva de făcut decât să ghicim. Avem doar un singur indiciu care să ne ghideze.

— Paris, am spus.

— Da, Paris.

Se ridică în picioare şi începu să se plimbe de-a lungul şi de-a latul camerei.

— S-au făcut mai multe referiri la Paris în afacerea asta, dar, din nefericire, în diverse împrejurări. Îl avem o dată gravat pe cutia aurită. Paris, noiembrie anul trecut. Domnişoara Adams se afla acolo pe atunci… Probabil Ross era şi el acolo. Mai era şi altcineva acolo? O persoană pe care o cunoştea şi Ross? O persoană pe care ar fi remarcat-o în compania Carlottei Adams în cine ştie ce circumstanţe deosebite?

— Nu vom şti niciodată, am remarcat eu.

— Ba da, dragul meu, putem afla şi vom afla. Puterea minţii umane, Hastings, este aproape nelimitată. Ce alte menţiuni la Paris mai ştim în legătură cu acest caz? Avem

femeia măruntă cu pince-nez care a ridicat cutia aurită de la bijutier. Ross o cunoştea? Ducele de Merton era la Paris când a avut loc crima. Paris, Paris, Paris… Lordul Edgware trebuia să plece la Paris. Iată, poate, un indiciu! A fost oare ucis pentru a-1 împiedica să ajungă la Paris?

Se aşeză, cu sprâncenele încruntate, foarte concentrat.

— Ce s-a întâmplat la prânzul de la Claridge? Murmură el. Vreun cuvânt oarecare sau vreo frază trebuie să-i fi atras atenţia lui Donald Ross şi să-i fi adus aminte de un amănunt ce până atunci păruse nesemnificativ. A făcut cineva aluzie la Franţa? Sau Paris? În partea ta de masă, mă refer.

— Cuvântul Paris a fost menţionat, dar nu în acest context.

Şi i-am povestit lui Poirot despre gafa lui Jane Wilkinson.

— Asta probabil că explică totul, spuse el gânditor. Cuvântul Paris ar fi suficient… Luat în combinaţie cu altceva. Dar ce ar fi putut să fie? La ce se uita Ross? Sau despre ce vorbea el când cuvântul a fost pronunţat?

— Ross vorbea despre superstiţii scoţiene, mi se pare.

— Şi în ce parte îi era privirea?

— Nu sunt sigur. Cred că privea înspre capul mesei, unde se afla doamna Widburn.

— Cine stătea lângă ea?

— Ducele de Merton, apoi Jane Wilkinson, şi apoi un individ pe care nu-1 cunosc.

— Ducele de Merton. E foarte posibil să-1 fi privit pe ducele de Merton când a fost rostit cuvântul Paris. Dacă îţi aminteşti, ducele era la Paris, sau aşa se presupunea, la momentul crimei. Să presupunem că Ross şi-a amintit deodată un detaliu care ar fi arătat că ducele nu era la Paris.

— Dragul meu Poirot!

— Da, ştiu, găseşti absurd acest raţionament. Aşa ar gândi toată lumea. Avea ducele vreun motiv să comită crima? Da, unul foarte puternic. Dar să ne gândim măcar o clipă că ar fi capabil de aşa ceva… O, absurd! Este o persoană atât de bogată, cu o poziţie înaltă în societate, cu un caracter atât

de nobil. Nimeni nu i-ar verifica alibiul cu atenţie. Şi totuşi, să simulezi un alibi într-un hotel mare nu e aşa de dificil. Să iei vaporul de după-amiază şi să te întorci… ar fi posibil. Spune-mi, Hastings, Ross n-a spus nimic când a auzit cuvântul Paris? Nu şi-a trădat nici o emoţie?

— Îmi amintesc că şi-a dres vocea cam brusc.

— Şi după aceea, când ţi-a vorbit, cum ţi s-a părut? Tulburat? Confuz?

— Exact!

— Précisément. I-a trecut prin minte o idee pe care a crezut-o absurdă! Şi totuşi, a ezitat să ţi-o spună. A vrut mai întâi să mi-o dezvăluie mie. Dar, din păcate, părăsisem deja Claridge-ul.

— Dacă mi-ar fi spus mai multe, am suspinat eu.

— Da, dacă… Cine era atunci lângă voi?

— Cam toată lumea, mai mult sau mai puţin. Îşi luau rămas-bun de la doamna Widburn. N-am observat pe nimeni în mod deosebit.

Poirot se ridică iar în picioare.

— Oare m-am înşelat de la bun început? Murmură el, începând iar să măsoare camera în lung şi-n lat. Tot timpul ăsta, am fost pe o pistă greşită?

L-am privit cu simpatie. Nu ştiam exact ce-i trece prin minte în acel moment. „Tăcut ca un melc” îl numise Japp şi inspectorul de la Scotland Yard nu putea să aibă mai multă dreptate. Ştiam doar că, în acel moment, în interiorul lui avea loc o luptă cu sine însuşi.

— În orice caz, am observat, această crimă nu poate fi pusă în cârca lui Ronald Marsh.

— Încă un punct în favoarea sa, zise cu un aer distrat prietenul meu. Însă acest lucru nu ne interesează acum. Brusc, continuă: Nu mă pot înşela în întregime. Hastings, îţi aminteşti când, într-o zi, mi-am pus cinci întrebări?

— Îmi amintesc vag ceva de genul acesta.

— Iată întrebările: De ce şi-a schimbat lordul Edgware poziţia faţă de divorţ? Cum se poate explica faptul că i-a

scris soţiei sale dar aceasta n-a primit scrisoarea? De ce avea acea expresie furioasă pe faţă când am părăsit biblioteca în acea zi? Ce căutau ochelarii în geanta Carlottei Adams? De ce i s-a telefonat lui Lady Edgware la Chiswick şi convorbirea a fost întreruptă?

— Da, acestea erau întrebările. Îmi amintesc acum.

— Hastings, mă urmăreşte o idee încă de la început. O idee cu privire la bărbatul din umbră şi cine ar putea fi el. Am răspuns până acum la trei dintre întrebările mele… Şi aceste răspunsuri se potrivesc cu ideea mea. Dar la celelalte două întrebări, Hastings, nu găsesc nici un răspuns. Înţelegi ce înseamnă asta? Fie mă înşel asupra persoanei şi nu poate fi acea persoană, fie răspunsul la cele două întrebări a fost sub nasul meu tot timpul. Cum e până la urmă, Hastings? Care e adevărul?

Ridicându-se, merse spre biroul său, îl deschise şi scoase scrisoarea trimisă de Lucie Adams din America. Îi ceruse lui Japp să i-o lase o zi sau două şi acesta fusese de acord. Poirot o întinse pe masă şi o studie îndelung.

Trecură câteva minute. Am căscat şi am luat o carte. Nu mă aşteptam ca Poirot să descopere ceva nou în urma analizei sale, căci examinaserăm această scrisoare împreună, nu o dată, ci de mai multe ori. Dacă nu era vorba despre Ronald Marsh, nu exista nici un indiciu în scrisoare care să ne arate cine altcineva putea fi.

Am continuat să citesc, pagină după pagină…

Posibil să fi şi aţipit la un moment dat…

Deodată, Poirot scoase un strigăt. M-am ridicat brusc.

Mă privea cu o expresie nedefinită pe chip, cu ochii verzi şi strălucitori.

— Hastings, Hastings!

— Da, ce este?

— Îţi aminteşti când ţi-am spus că dacă bărbatul ar fi avut mai multă minte ar fi tăiat pagina şi nu ar fi rupt-o?

— Da. Şi?

— M-am înşelat. Ucigaşul a avut destulă minte! Pagina trebuia ruptă şi nu tăiată! Uită-te şi tu!

Mă uitai fără să văd nimic.

— Eh bien, vezi?

Am scuturat din cap negativ.

— Vrei să spui că se grăbea? Am întrebat eu.

— Grăbit sau nu, n-are importanţă. Nu vezi, dragul meu? Pagina trebuia rupta…

Tot nu pricepeam nimic. Cu o voce joasă, Poirot adăugă:

— Am fost un prost… Un orb. Dar acum… Acum… Îi vom da de cap!

Capitolul 27

Unde e vorba de ochelari.

Un minut mai târziu, îşi schimbă dispoziţia complet. Se ridică brusc în picioare.

L-am imitat – fără să înţeleg de ce, dar dornic să aflu mai multe.

— Vom lua un taxi. Nu e decât ora 9. Nu e prea târziu pentru a face o vizită.

L-am urmat pe scară în grabă.

— Unde mergem?

— La Regent Gate.

Am considerat că e mai înţelept să păstrez tăcerea. După cum vedeam, Poirot nu era deloc într-o dispoziţie favorabilă pentru întrebări. Rămase foarte agitat tot drumul şi, aşezat lângă mine în taxi, bătu darabana nervos pe genunchi, într-o stare complet opusă calmului său obişnuit.

Mi-am repetat în minte fiecare cuvânt al Carlottei Adams din scrisoarea adresată surorii sale. Deja la acest moment ajunsesem să o cunosc pe de rost. Mi-am repetat de mai multe ori ceea ce Poirot spusese cu privire la pagina ruptă.

Dar fără nici un succes. După părerea mea, cuvintele lui Poirot n-aveau nici un sens. De ce o pagină ar trebui ruptă. Nu, nu reuşeam să înţeleg.

La Regent Gate, un nou majordom ne deschise uşa. Poirot ceru s-o vadă pe domnişoara Carroll şi, în timp ce îl urmam

pe scări, m-am întrebat a nu ştiu câta oară unde dispăruse fostul majordom, frumos ca un zeu grec. Până acum, poliţia nu reuşise să afle nimic. M-am cutremurat la gândul că poate era şi el mort…

Vederea domnişoarei Carroll, sprintenă şi precisă şi, mai ales, foarte în viaţă, mă readuse la realitate din speculaţiile mele fantastice. Era cu siguranţă foarte surprinsă să-1 vadă pe Poirot.

— Mă bucur că vă găsesc încă aici, mademoiselle, făcu Poirot, aplecându-se să-i sărute mâna. M-am temut că aţi părăsit deja casa.

— Geraldine nici nu vrea să audă de plecarea mea, răspunse domnişoara Carroll. M-a implorat să rămân. Şi sincer, într-un moment ca acesta, biata copilă are nevoie de cineva lângă ea. Are nevoie doar de cineva care să o protejeze si, vă asigur că, atunci când este nevoie, sunt un protector foarte eficient, domnule Poirot.

Gura i se strâmbă vag şi mi-am imaginat că, dacă ar fi putut, le-ar fi zis ea vreo două reporterilor sau căutătorilor de senzaţii tari.

— Mademoiselle, mi-aţi părut de la început eficienţa întruchipată. Şi eficienţa este lucrul pe care-1 admir cel mai mult pentru că a devenit atât de rar. Cât despre mademoiselle Marsh, nu posedă deloc spirit practic.

— E o visătoare, răspunse domnişoara Carroll. E complet lipsită de orice simţ practic. Întotdeauna a fost astfel. Din fericire, nu trebuie să-şi câştige existenţa.

— Într-adevăr.

— Dar presupun, domnule Poirot, că n-aţi venit aici să discutăm despre cât de practici sau nepractici sunt oamenii. Cu ce vă pot fi de folos?

Mă îndoiesc că lui Poirot i-a făcut plăcere să i se reamintească obiectul vizitei sale într-o astfel de manieră. El era obişnuit mai degrabă cu o abordare mai ocolită. Însă, în cazul domnişoarei Carroll, nu ne puteam aştepta la aşa

ceva şi îl privi pe Poirot cu suspiciune, clipind des în spatele ochelarilor săi cu lentile groase.

— Aş vrea să vă cer câteva precizări. Ştiu că mă pot încrede în memoria dumneavoastră, domnişoară Carroll.

— Nu aş fi o bună secretară, dacă nu aş avea o bună memorie.

— Lordul Edgware a fost la Paris, în noiembrie trecut?

— Da.

— Puteţi să-mi spuneţi data exactă a vizitei sale?

— Aşteptaţi, vă rog, să mă uit.

Se ridică, descuie un sertar, scoase o mică agendă legată pe care o răsfoi şi ne spuse într-un sfârşit:

— Lordul Edgware a plecat la Paris pe 3 noiembrie şi s-a întors în 7. A plecat din nou pe 20 noiembrie şi a revenit în 4 decembrie. Altceva?

— Cu ce scop a mers la Paris?

— Prima dată, voia să vadă nişte statuete pe care dorea să le cumpere şi care urmau să fie scoase la licitaţie. A doua călătorie, din câte ştiu, nu a avut nici un scop bine determinat.

— Mademoiselle Marsh 1-a însoţit pe tatăl său în vreuna din aceste ocazii?

— Niciodată nu şi-a însoţit tatăl, domnule Poirot. Lordului Edgware nici nu i-ar fi trecut prin cap aşa ceva. Pe vremea aceea, Geraldine se afla într-o mănăstire la Paris, dar nu cred cà tatăl ei a mers să o vadă sau a scos-o prin oraş… Cel puţin m-ar fi surprins foarte mult să o facă.

— Dumneavoastră l-aţi însoţit?

— Nu. Îl privi pe Poirot cu curiozitate şi îl apostrofă brusc: De ce îmi puneţi întrebările astea, domnule Poirot? Unde vreţi să ajungeţi?

În loc de răspuns, Poirot întrebă:

— Domnişoara Marsh îşi iubeşte mult vărul, nu-i aşa?

— Serios, domnule Poirot, nu văd de ce v-ar interesa aşa ceva.

— M-a căutat ieri. Ştiaţi?

Secretara păru uimită.

— Nu, nu ştiam. Ce v-a zis?

— Mi-a mărturisit… Nu în cuvintele acestea exact… Că-şi iubeşte foarte mult vărul.

— Şi-atunci, de ce mă mai întrebaţi?

— Pentru că vreau să vă cunosc părerea.

De data asta, domnişoara Carroll se hotărî să răspundă:

— După părerea mea, ţine prea mult la el. Întotdeauna a fost aşa.

— Nu vă place noul lord Edgware?

— N-am spus asta. Doar că mă lasă indiferentă, asta-i tot. Nu este serios. Bineînţeles, are un caracter plăcut, are puterea de convingere, dar aş prefera ca Geraldine să se intereseze de un tânăr mai serios.

— Ducele de Merton, de exemplu?

— Nu-1 cunosc pe duce. În orice caz, pare că-şi respectă obligaţiile impuse de rangul său. Dar e îndrăgostit de acea femeie… Preţioasa Jane Wilkinson.

— Mama lui…

— O, sunt sigură că mamei sale i-ar plăcea mai mult să-1 vadă căsătorit cu Geraldine. Dar ce pot face mamele? Fiii nu preferă niciodată soţiile alese de mamele lor.

— Credeţi că vărul domnişoarei Marsh ţine la ea?

— În situaţia în care se află, nu mai contează dacă ţine sau nu.

— Deci, credeţi că va fi condamnat?

— Nu, nu cred. Nu cred că el e vinovatul.

— Dar totuşi ar putea fi condamnat pentru asta, nu-i aşa?

Domnişoara Carroll nu răspunse.

— Nu vă mai reţin mult, spuse Poirot ridicându-se. Apropo, o cunoşteaţi pe Carlotta Adams?

— Am văzut-o pe scenă. O actriţă foarte talentată.

— Da, juca foarte bine. Poirot păru pierdut în meditaţie. A, unde mi-am pus mănuşile?

Aplecându-se să le ia de pe masă, unde le lăsase, atinse ochelarii domnişoarei Carroll, aşezaţi pe colţul mesei şi-i

dărâmă. Poirot îi recuperă împreună cu mănuşile care căzuseră de asemenea şi, scuzându-se, îi întinse domnişoarei Carroll.

— Îmi cer scuze încă o dată că v-am deranjat, încheie el. Dar speram să găsesc un nou indiciu cu privire la o neînţelegere care a avut loc anul trecut între lordul Edgware şi o altă persoană. De aici, întrebările mele despre Paris. O speranţă foarte mică, mă tem, dar domnişoara era atât de sigură că nu verişorul ei a comis crima… Bună seara, mademoiselle, şi încă o dată scuze că v-am deranjat.

Ajunseserăm la uşă când domnişoara Carroll ne strigă:

— Domnule Poirot, aceşti ochelari nu-mi aparţin. Nu văd nimic cu ei.

— Cum? Poirot o privi cu un aer mirat. Apoi faţa i se lumină într-un zâmbet: Ce idiot sunt! Mi-au căzut ochelarii din buzunar când m-am aplecat după ai dumneavoastră şi după mânuşi şi am confundat perechile. Iată, se aseamănă.

Schimbul avu loc, cu zâmbete de ambele părţi, şi ne luarăm rămas-bun.

— Poirot, i-am spus când am ajuns în stradă, tu nu porţi ochelari.

Mă privi strălucind de satisfacţie.

— Foarte isteţ din partea ta! Cât de repede te-ai prins!

— Acei ochelari nu sunt cei din poşeta Carlottei Adams?

— Exact.

— Cum ai putut crede că-i aparţin domnişoarei Carroll?

Poirot ridică din umeri.

— Este singura persoană din anturajul victimei care poartă ochelari.

— Dar nu sunt ai ei, am remarcat gânditor.

— Cel puţin aşa pretinde.

— Drăcuşor suspicios ce eşti!

— Nicidecum. Probabil că a afirmat adevărul. Cred că aşa este. Altfel, n-ar fi remarcat înlocuirea. Am fost foarte îndemânatic, prietene.

Ne-am plimbat de-a lungul străzilor, fără grabă, la întâmplare. Am sugerat să luăm un taxi, dar Poirot refuză.

— Trebuie să mă gândesc, prietene drag. Plimbarea aceasta mă ajută.

Nu am mai spus nimic. Noaptea era frumoasă şi nu aveam nici o grabă să mă întorc la hotel.

— Întrebările tale despre Paris au fost un simplu subterfugiu? L-am întrebat curios.

— Nu în întregime.

— Încă n-am rezolvat misterul iniţialei D, am observat, dus pe gânduri. E ciudat că niciunul dintre suspecţi nu are iniţiala D… fie la numele de familie, fie la cel de botez… cu excepţia… O, da! Ce ciudat! Cu excepţia lui Donald Ross. Iar el e mort.

— Da, zise Poirot cu o voce sumbră. E mort.

Mi-am amintit de o altă noapte în care toţi trei mergeam împreună. Mi-am amintit şi de altceva, de asemenea, şi mi s-a tăiat răsuflarea.

— Dumnezeule! Poirot, îţi aminteşti? I-am spus.

— Ce anume, dragul meu?

— Ross ne-a zis că erau treisprezece la masă. Iar el s-a ridicat primul.

Poirot nu răspunse. M-am simţit cam stânjenit, aşa cum se simte cineva când o superstiţie se dovedeşte a fi adevărată.

— Ciudat, am continuat cu o voce joasă. Trebuie să recunosc că e ciudat.

— Ei?

— Am spus că e ciudat… Legat de Ross şi de numărul treisprezece. Poirot, la ce te gândeşti?

Spre marea mea mirare şi, o mărturisesc, dezgust, Poirot începu brusc să râdă ca un nebun. Nu se mai putea opri. Era evident că ceva îi provocase această reacţie extraordinară.

— De ce naiba râzi? Am strigat eu la el.

— O! Încercă Poirot să răspundă printre hohote. Nu-i nimic. Mă gândeam doar la o ghicitoare pe care am auzit-o

ieri. Ţi-o voi spune şi ţie! Ce are două picioare, aripi şi latră ca un câine?

— O găină, normal, am răspuns eu împietrit. O ştiam de când eram la grădiniţă.

— Hastings, eşti prea bine informat. Ar fi trebuit să răspunzi: „Nu ştiu”. Eu ţi-aş fi răspuns: „O găină”. Atunci, ar fi trebuit să spui: „Bine, dar o găină nu latră ca un câine!” Iar eu ţi-aş fi replicat la rându-mi: „Ah! Am adăugat acest detaliu ca să fie mai dificilă ghicitoare”. Şi dacă am presupune, Hastings, că am avea un raţionament asemănător pentru explicaţia literei D?

— Ce prostie!

— Da, pentru majoritatea oamenilor, dar pentru un anumit gen de gândire. O! Dacă aş putea întreba pe cineva…

Am trecut prin faţa unui mare cinematograf. Spec-tatorii, care tocmai ieşeau, discutau despre afacerile lor, servitori, prieteni de sex opus şi, ocazional, despre filmul pe care tocmai îl văzuseră.

Am traverst Euston Road cu un grup de acest tip.

— A fost extraordinar! Exclamă o tânără. Bryan Martin e minunat! Nu pierd niciodată un film în care joacă el. Ai văzut cum a coborât faleza călare şi a ajuns tocmai la timp cu hârtiile?

Însoţitorul ei era mai puţin entuziasmat.

— Povestea era stupidă. Dacă le-ar fi trecut prin minte să o întrebe imediat pe Ellis, aşa cum oricine cu puţină minte ar fi făcut-o…

Restul ne scăpă. Ajungând pe trotuar, m-am întors după Poirot şi l-am văzut rămas în mijlocul şoselei, cu autobuze claxonându-1 din toate părţile. Din instinct, mi-am acoperit ochii cu mâinile. Am auzit scârţâitul frânelor şi limbajul colorat al unui şofer de autobuz. Cu un aer demn, Poirot merse până la marginea trotuarului. Arăta ca un lunatic.

— Poirot! Am strigat. Eşti nebun?

— Nu, mon ami. Eram doar… Am avut un moment de inspiraţie. Chiar acolo, în acea clipă.

— O clipă prost aleasă, l-am apostrofat. Şi aproape ultima din viaţa ta.

— Nu contează! Ah! Mon ami… Am fost orb, surd, insensibil. Acum, cunosc răspunsurile la toate cele cinci întrebări. Da, la toate cinci. E atât de simplu… la mintea cocoşului.

Capitolul 28

Poirot pune câteva întrebări.

Drumul de întoarcere spre hotel fu foarte curios.

Poirot, urmându-şi cursul ideilor sale, mormăia din timp în timp câte un cuvânt printre dinţi. O dată, am distins cuvântul „lumânări”, altă dată ceva care suna a „duzină”. Presupun că dacă aş fi fost mai perspicace, aş fi ghicit cu siguranţă relaţia între aceste idei. Era într-adevăr o pistă destul de clară. Oricum ar fi, la momentul respectiv, mi se păru o bâlbâială fără sens.

Cum am ajuns în apartament, Poirot se grăbi spre telefon, sună la Savoy şi ceru să vorbească urgent cu Lady Edgware.

— Imposibil, băiete, îi spusei cu amuzament.

Poirot, aşa cum i-am spus şi lui în repetate rânduri, este unul dintre cei mai prost informaţi oameni de pe pământ.

— Nu ştii? Am continuat. Joacă într-o nouă piesă. Trebuie să fie la teatru în acest moment. E deja ora zece şi jumătate.

Poirot nu dădu nici o atenţie spuselor mele. Vorbea cu recepţionerul hotelului care, evident, îi spuse acelaşi lucru.

— A! Într-adevăr? În acest caz, vreau să-i vorbesc cameristei doamnei Edgware.

După câteva momente, legătura era stabilită.

— Sunteţi camerista doamnei Edgware? La telefon, domnul Poirot. Domnul Hercule Poirot. Vă amintiţi de mine, nu-i aşa?

— Très bien. Acum, trebuie să subliniez, s-a întâmplat ceva important. Vreau să veniţi imediat şi să stăm de vorbă.

— Da, e foarte important. Vă dau adresa. Ascultaţi cu atenţie.

Repetă de două ori adresa noastră, apoi închise, cu o faţă gânditoare.

— Ce-ai păţit? L-am întrebat curios. Ai într-adevăr noi informaţii?

— Nu, Hastings, ea mi le va da.

— Despre ce informaţii este vorba?

— Despre o anumită persoană.

— Despre Jane Wilkinson?

— O, în ceea ce o priveşte, am toate indicaţiile pe care le doresc. O cunosc pe femeia asta ca pe buzunarul meu, cum spuneţi voi.

— Atunci, despre cine?

Poirot îmi aruncă unul dintre zâmbetele lui enervante şi mă rugă să am răbdare.

Se apucă apoi, grăbit, să facă ordine în cameră.

Zece minute mai târziu, apăru servitoarea. Părea puţin nervoasă şi nesigură. Îmbrăcată îngrijit, în negru, se uită în jurul ei cu suspiciune.

Poirot o zori să intre.

— A, ai venit! Foarte drăguţ din partea dumitale. Te rog să iei loc, mademoiselle… Ellis, nu-i aşa?

— Da, domnule.

Se aşeză pe scaunul pe care i-1 întinse Poirot, cu mâinile strânse în poală, uitându-se când la unul, când la celălalt. Chipul ei mic şi palid arăta netulburat şi buzele păreau parcă lipite una de alta.

— Mai întâi, domnişoară Ellis, spune-mi de cât timp eşti în serviciul doamnei Edgware?

— De trei ani, domnule.

— Este exact cum am gândit. Înseamnă că îi cunoşti destul de bine afacerile personale.

Ellis nu răspunse, ci doar ne privi dezaprobator.

— Ce vreau să spun este că ar trebui să ştii binişor cam care i-ar fi duşmanii.

Ellis îşi strânse şi mai tare buzele subţiri.

— Multe femei au încercat să-i facă rău, domnule. Da, mai toate au fost împotriva ei, din gelozie.

— Femeile nu o plac?

— Nu, domnule. E prea frumoasă. Şi obţine întotdeauna ce-şi propune. În lumea teatrului există multă gelozie răutăcioasă.

— Şi bărbaţii?

Ellis lăsă să i se vadă un zâmbet pe faţă.

— Îi are la degetul ei mic, domnule, şi asta se ştie.

— Sunt de acord cu dumneata, replică Poirot zâmbind. Totuşi, chiar şi-aşa, pot întrevedea apărând diverse situaţii… Se opri brusc şi, apoi, reluă pe un ton diferit: îl cunoşti pe Bryan Martin, vedeta de cinema?

— O! Sigur, domnule.

— Foarte bine?

— Într-adevăr foarte bine.

— Cred că nu mă înşel dacă afirm că mai acum un an, domnul Bryan Martin era foarte îndrăgostit de stăpâna dumitale?

— Era nebun după ea, domnule. Şi dacă vreţi să ştiţi, nu era, ci este.

— La acel moment, era convins că ea se va căsători cu el, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Ea s-a gândit vreodată serios la o căsătorie cu el?

— Da, domnule. Dacă ar fi obţinut divorţul de înălţimea Sa, cred că s-ar fi măritat cu el.

— Şi-apoi, presupun că a apărut în scenă ducele de Merton.

— Da, domnule. Pe când vizita Statele Unite. A fost dragoste la prima vedere.

— Şi astfel, gata cu speranţele lui Bryan Martin?

Ellis încuviinţă din cap.

— Domnul Martin a câştigat şi el destul de mulţi bani, explică ea. Dar ducele de Merton are şi o anumită poziţie în

societate. Şi doamna mea ţine foarte mult la statutul social. Măritându-se cu ducele, ar fi fost una dintre primele doamne în stat.

Vocea cameristei trăda o satisfacţie încrezută ce mă' amuză.

— Astfel, domnul Bryan Martin a fost… Cum se spune… Refuzat? Cum a primit vestea?

— S-a comportat îngrozitor, domnule.

— Ah!

— O dată, a ameninţat-o cu pistolul. Şi scenele pe care le-a făcut! M-a speriat, cu adevărat! A început şi să bea. Aproape că şi-a pierdut minţile.

— Dar într-un final s-a calmat.

— Aşa s-ar zice, domnule. Dar încă se mai ţine după ea. Şi nu-mi place cum o priveşte. Am avertizat-o pe stăpâna mea, dar ea s-a mulţumit doar să râdă. Adoră să-şi vadă puterea de seducţie, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Da, răspunse Poirot, cred că ştiu la ce te referi.

— În ultimul timp, nu l-am mai văzut atât de des. Cu atât mai bine, după părerea mea. Sper că începe să se consoleze.

— Poate.

Felul în care Poirot pronunţă acest cuvânt o cam miră pe Ellis, care întrebă cu nelinişte:

— Doar nu credeţi că e în primejdie, domnule?

— Ba da, răspunse grav Poirot. Presimt că e în mare pericol, dar şi l-a căutat cu lumânarea.

Mâna lui Poirot, rătăcind de-a lungul şemineului, ajunse lângă o vază cu trandafiri şi o răsturnă fără să vrea. Apa o stropi pe Ellis pe faţă. Rareori îl văzusem pe Poirot neîndemânatic şi tot ce puteam deduce era că se afla într-o stare puternică de tulburare mentală. Dezolat, fugi după un prosop, o ajută cu grijă pe cameristă să îşi usuce faţa şi gâtul, scuzându-se întruna.

În sfârşit, Poirot o însoţi pe cameristă până la uşă, mulţumindu-i pentru amabilitatea cu care venise.

— E încă devreme, zise el, aruncând o privire la ceas. Te vei întoarce înaintea stăpânei.

— O, este în regulă, domnule. Cred că va cina în oraş şi, oricum, nu-mi cere să o aştept decât dacă e vorba de ceva special.

Deodată, Poirot sări puţin într-o parte.

— Mademoiselle, nu te supăra, mi se pare mie sau şchiopătezi?

— Nu-i nimic, domnule. Mă dor puţin picioarele, asta-i tot.

— Bătături? Murmură Poirot cu vocea plină de înţelesuri a unui frate de suferinţă.

Se pare că avu dreptate şi Poirot îi recomandă un oarecare remediu care, după părerea lui, făcea minuni.

În sfârşit, Ellis plecă.

Fierbeam de curiozitate.

— Ei bine, Poirot?

El se amuză de nerăbdarea mea.

— Nimic mai mult pentru seara asta, prietene. Mâine-dimineaţă devreme îl vom suna pe Japp şi îl vom ruga să vină aici. Îl vom convoca de asemenea şi pe domnul Bryan Martin. Cred că ne va face declaraţii interesante. De asemenea, vreau să-i plătesc o datorie.

— Adevărat?

L-am privit pe Poirot chiorâş. Zâmbea ca pentru sine, într-un mod foarte bizar.

— În orice caz, am spus, nu-1 poţi suspecta pe el de moartea lordului Edgware. Mai ales după ce am auzit în seara asta. Asta ar însemna să-i facă jocul lui Jane combinat cu o răzbunare. Să ucizi soţul unei femei doar ca ea să se mărite cu altul e prea de tot pentru orice bărbat!

— Ce judecată profundă!

— Termină cu sarcasmele tale, te rog, i-am spus pe un ton jignit. Şi cu ce naiba te mai joci acum în mână?

Poirot îmi arătă obiectul în cauză.

— Cu ochelarii dragei noastre Ellis, prietene. Şi i-a uitat.

— Glumeşti! Îi avea pe nas când ne-a părăsit.

Poirot scutură blând din cap.

— Greşit! Complet greşit! Ceea ce avea ea pe nas, dragul meu Hastings, erau ochelarii din poşeta Carlottei Adams!

Am rămas cu gura căscată.

Capitolul 29

Poirot vorbeşte.

Sarcina de a-i telefona inspectorului Japp, a doua zi dimineaţă, îmi reveni mie.

Acesta îmi răspunse cu o voce descurajată.

— A! Dumneata eşti, căpitane Hastings. Ce mai e nou?

I-am transmis mesajul lui Poirot.

— Dacă pot veni pe la ora 11? Da, pot! Are vreun indiciu cu privire la moartea tânărului Ross? Nu mă deranjează să vă mărturisesc că am avea nevoie de ajutorul lui. N-am reuşit să găsim nici un indiciu de nici un fel. O afacere foarte misterioasă.

— Cred că vă rezervă o surpriză, i-am spus fără a dezvălui nimic mai mult. În orice caz, are un aer foarte satisfăcut.

— N-aş putea să zic acelaşi lucru despre mine. Pe curând, căpitane Hastings.

Următorul lucru pe care-1 aveam de făcut era să-i telefonez lui Bryan Martin. I-am repetat textual ce fusesem instruit să spun: Poirot a descoperit câteva detalii interesante pe care domnul Bryan Martin ar vrea cu siguranţă să le cunoască. Când actorul mă întrebă despre ce-i vorba, i-am răspuns că n-aveam habar, Poirot neîncredinţându-mi secretele sale. Urmă o pauză la celălalt capăt al firului.

— În regulă, spuse în sfârşit Bryan, voi veni.

Şi puse jos receptorul.

Imediat, spre mirarea mea, Poirot o sună pe Jenny Driver şi o rugă şi pe ea să vină la 11.

Văzându-1 tăcut şi cam serios, am renunţat să-i pun vreo întrebare.

Bryan Martin sosi primul. Părea în perfectă stare de sănătate fizică şi morală, dar, poate că nu era decât o idee de-a mea, avea un aer puţin jenat. Jenny Driver apăru

aproape imediat după el. Şi ea, şi Bryan fură la fel de surprinşi când se văzură.

Poirot aduse două scaune şi îi rugă să se aşeze. Apoi, îşi consultă ceasul.

— Inspectorul Japp va ajunge şi el într-o clipă, cred.

— Inspectorul Japp? Tresări Bryan.

— Da. I-am dat întâlnire aici, neoficial, ca prieten.

— Înţeleg.

Bryan recăzu în tăcere. Jenny îi aruncă o privire scurtă, apoi se uită în altă parte. Părea uşor preocupată de ceva în această dimineaţă.

Un moment mai târziu, intră şi Japp.

Dacă era sau nu mirat de prezenţa celor doi, nu lăsă să se întrevadă. Îl salută pe Poirot ca de obicei.

— Ei bine, domnule Poirot, ce înseamnă reuniunea asta? Ai vreo teorie minunată de împărtăşit, presupun.

Poirot îi aruncă un zâmbet strălucitor.

— Nu, deloc… Nimic minunat. Doar o mică poveste, foarte simplă… Atât de simplă încât mi-e şi ruşine că nu mi-am dat seama imediat. Dacă îmi permiteţi, aş vrea să trecem în revistă împreună cazul de la început.

Japp oftă şi îşi privi ceasul.

— Dacă nu va dura mai mult de o oră…, spuse el.

— Linişteşte-te, răspunse Poirot. Nu îmi va lua atâta timp. Vedeţi voi, vreţi cu toţii să ştiţi, nu-i aşa, cine 1-a ucis pe lordul Edgware, cine pe domnişoara Adams şi cine pe Donald Ross?

— Aş dori să-1 ştiu pe ultimul, afirmă Japp cu prudenţă.

— Acordă-mi puţină atenţie şi vei şti totul. Intenţionez să fiu foarte umil. (Cam dificil! Am gândit eu, neîn-crezător.) Vă voi conduce pas cu pas în întreaga poveste. Vă voi dezvălui cum am fost păcălit, cum mi-am dat seama de prostia mea, cum am avut nevoie de o conversaţie cu prietenul meu Hastings şi cum o remarcă absolut întâmplătoare, auzită pe stradă, m-a readus pe drumul cel bun.

Făcu o pauză şi, dregându-şi vocea, începu să vorbească folosind tonul pe care eu îl numesc „de prelegere”:

— Voi începe cu dineul de la hotelul Savoy. Lady Edgware a venit la mine să-mi ceară o întrevedere privată. Voia să scape de soţul ei. Spre finalul întâlnirii, a afirmat – oarecum neînţelept, am crezut eu – că mai bine ar lua un taxi şi l-ar omorî ea însăşi. Aceleaşi cuvinte le-a auzit şi Bryan Martin, care a intrat în acel moment. Se întoarse spre el. Nu-i aşa, domnule Martin?

— Toată lumea de faţă le-a auzit, replică actorul. Familia Widburn, Marsh, Carlotta, noi toţi.

— De acord. Sunt perfect de acord. Eh bien, nu am putut uita cuvintele doamnei Edgware, căci domnul Bryan Martin a venit în vizită în dimineaţa următoare cu singurul scop de a mi le aminti.

— Nicidecum! Strigă Bryan Martin furios. Eu am venit…

Poirot ridică mâna.

— Aţi venit să-mi îndrugaţi vrute şi nevrute despre o urmărire. O poveste de care până şi un copil s-ar fi prins că e falsă. Aţi luat-o probabil din vreun film mai vechi.

O femeie de la care doreaţi să obţineţi consimţământul, un bărbat pe care îl recunoaşteţi după dintele de aur. Mon ami, nici un tânăr nu şi-ar pune un dinte de aur… Nu se mai face în zilele noastre… Şi mai ales în America! Dintele de aur este o piesă perimată din istoria stomatologiei. O, întreaga dumneavoastră poveste era cusută cu aţă albă. Când aţi terminat cu absurdităţile, aţi revenit la motivul real al vizitei… De a suscita bănuielile mele împotriva lui Lady Edgware. Pentru a fi mai clar, aţi pregătit terenul pentru momentul când ea îşi omoară soţul.

— Nu ştiu la ce vă referiţi, îngăimă Bryan Martin, galben la faţă.

— Aţi găsit ridicolă ideea că lordul Edgware va consimţi la divorţ. V-aţi gândit că o să-1 văd de-abia a doua zi, dar de fapt data întâlnirii se modificase. M-am dus la el chiar în acea dimineaţă şi a acceptat divorţul. Deci, Lady Edgware

n-avea nici un motiv să-şi ucidă soţul. Mai mult, acesta îmi spune că i-a scris deja despre asta. Însă ea afirmă că nu a primit nici o scrisoare. Ori ea minte, ori soţul ei, ori cineva a interceptat scrisoarea… Cine? Ajung astfel să mă întreb de ce domnul Bryan Martin îşi dă silinţa să vină şi să-mi povestească asemenea minciuni? Ce motiv ar putea avea? Şi ajung la concluzia, domnule, că sunteţi înnebunit după Lady Edgware. Lordul Edgware îmi spusese că soţia sa voia să se căsătorească cu un actor. Să presupunem că aşa era, doar că doamna s-a răzgândit. Până când ajunge la ea scrisoarea prin care lordul Edgware o înştiinţa că este de acord cu divorţul, există deja altcineva cu care ea vrea să se căsătorească, şi nu cu dumneavoastră! Aţi avea astfel motive să suprimaţi această scrisoare.

— Eu, niciodată…

— Când voi termina veţi putea spune tot ce doriţi. Acum însă, urmăriţi-mă pe mine. Care trebuia să fie starea dumneavoastră de spirit, dumneavoastră, idolul răsfăţat al femeilor, care până acum nu aţi cunoscut refuzul? După cum văd eu lucrurile, într-un moment de furie, v-aţi hotărât să vă răzbunaţi pe Lady Edgware, făcându-i cel mai mare rău posibil. Şi ce să-ţi doreşti mai mult decât s-o vezi acuzată… Poate spânzurată pentru crimă?

— Dumnezeule! Exclamă Japp.

Poirot se întoarse spre el.

— Da, dragă prietene, iată ideea care prindea contur în mintea mea şi în sprijinul căreia veneau mai multe lucruri. Carlotta Adams era prietenă cu doi bărbaţi: căpitanul Marsh şi Bryan Martin. Era posibil ca Bryan Martin, un bărbat bogat, să fie cel care a sugerat farsa şi i-a oferit zece mii de dolari să o ducă la îndeplinire. Mi se părea cam imposibil ca domnişoara Adams să creadă vreodată că Ronald Marsh ar avea de unde să-i dea zece mii de dolari, îl ştia sărac lipit pământului. Bryan Martin era o ipoteză mult mai probabilă.

— Vă jur că nu sunt eu! V-o jur! Strigă tânărul actor cu voce răguşită.

— Când textul scrisorii domnişoarei Adams a fost telegrafiat de la Washington… O-la-la! Am fost foarte supărat. Mi se părea că tot raţionamentul meu fusese complet greşit. Dar mai târziu am făcut o descoperire. Am primit originalul scrisorii şi am observat că, în loc să aibă continuitate, scrisoarea avea o pagină lipsă. Astfel, „el” putea sa se refere la altcineva şi nu la căpitanul Marsh.

Mai exista un indiciu. Când fusese arestat, căpitanul Marsh afirmase că i se păruse că-1 văzuse pe Bryan Martin intrând în casa unchiului său. Venind de la un om acuzat, afirmaţia nu avea nici o valoare. Mai mult, domnul Martin avea un alibi. Bineînţeles! Era de aşteptat! Dacă domnul Martin ar fi comis crima, era necesar să-şi construiască un alibi. Şi acel alibi a fost sprijinit de un singur martor, domnişoara Driver.

— Şi ce-i cu asta? Interveni tânăra modistă.

— Nimic, domnişoară, răspunse Poirot zâmbind. Cu excepţia faptului că, în aceeaşi zi, chiar eu v-am văzut luând masa cu domnul Bryan Martin şi v-aţi deranjat să veniţi la masa mea pentru a încerca să mă convingeţi că prietena dumneavoastră, domnişoara Adams, avea ceva anume pentru Ronald Marsh… Şi nu, cum îmi imaginam eu… Pentru Bryan Martin.

— Nici pomeneală! Protestă actorul cu energie.

— Poate că nu aţi fost conştient de asta, domnule, pronunţă calm Poirot, dar cred că ăsta e adevărul. Asta ar explica cel mai bine antipatia sa pentru Lady Edgware. O ura din pricina dumneavoastră. I-aţi mărturisit totul despre decepţia dumneavoastră, nu-i aşa?

— Da, simţeam nevoia să mă descarc în faţa cuiva, şi ea…

— Ea ştia să asculte cu atenţie. Ştiu, am observat chiar eu. Ei bine, ce s-a întâmplat după aceea? Ronald Marsh a fost arestat. Imediat, dispoziţia dumneavoastră s-a îmbu-nătăţit. Orice nelinişte pe care aţi fi avut-o a dispărut. Chiar dacă

planul dumneavoastră a eşuat din cauză că Lady Edgware s-a răzgândit în ultimul moment şi a mers la dineu până la urmă, totuşi altcineva a devenit ţapul ispă-şitor şi v-a uşurat de probleme. Şi-apoi, la prânzul soţilor Widburn, l-aţi auzit pe Donald Ross, acel tânăr amabil, dar cam prostuţ, spunându-i ceva prietenului meu Hastings şi nu v-aţi mai simţit în siguranţă.

— Nu e adevărat! Strigă actorul îngrozit. Pe faţă i se scurgeau şiroaie de transpiraţie. Vă jur că nu am auzit nimic! Nimic! N-am făcut nimic!

Atunci, cred, se produse o lovitură de teatru.

— Aveţi dreptate, răspunse Poirot cu calm. Şi sper că v-am pedepsit îndeajuns pentru îndrăzneala de a veni la mine, să-mi povestiţi mie, Hercule Poirot, o poveste de adormit copiii.

Rămăseserăm muţi. Poirot continuă visător:

— Iată. V-am expus toate erorile mele. Mi-am pus cinci întrebări. Hastings le ştie. Răspunsurile la trei dintre ele se potriveau perfect. Cine a suprimat scrisoarea? Fără îndoială, Bryan Martin. De ce lordul Edgware şi-a schimbat brusc părerea şi a consimţit la divorţ? Ei bine, aveam o idee de ce. Fie voia să se recăsătorească – dar n-am găsit nici o dovadă care să susţină asta – fie era la mijloc un fel de şantaj. Lordul Edgware era un bărbat cu gusturi mai deosebite. Era posibil ca informaţii despre el să fi ieşit la iveală, care, chiar dacă nu o ajutau pe soţia lui să obţină divorţul în Anglia, i-ar fi putut folosi prea bine pentru a înclina balanţa în favoarea ei dacă ameninţa să le dea publicităţii. Eu cred că aşa s-a întâmplat: lordul Edgware nu şi-a dorit un scandal legat de numele său, aşa că a cedat, cu toate că furia că fusese forţat să accepte a ieşit la iveală când s-a crezut neobservat. Explică de asemenea şi rapiditatea cu care ne-a răspuns când a afirmat că scrisoarea soţiei sale nu contribuise cu nimic la răzgândirea sa, chiar înainte ca eu să-i sugerez asta.

Mai rămâneau două întrebări: Ai cui erau ochelarii din geanta Carlottei Adams şi care nu-i aparţineau acesteia? Şi

de ce i s-a telefonat doamnei Edgware în timpul mesei de la Sir Montagu? Bryan Martin nu s-a potrivit în nici un fel, în niciuna din situaţii.

Am fost deci obligat să recunosc că fie m-am înşelat acuzându-1 pe Bryan Martin, fie mă înşelam asupra întrebărilor mele. În disperare de cauză, am reluat cu atenţie lectura scrisorii domnişoarei Adams. Şi, din nou am descoperit ceva!

Constataţi cu propriii voştri ochi. Iată! Vedeţi că foaia este ruptă inegal, cum se întâmplă de obicei? Să presu-punem că în partea de sus a paginii era scris: „Ea mi-a spus". A! Aţi înţeles! Nu el, ci ea! Nu un bărbat, ci o femeie a fost cea care i-a propus jocul Carlottei Adams.

Am întocmit o listă cu femeile care, de aproape sau de departe, au avut vreo tangenţă cu cazul nostru. Pe lângă Jane Wilkinson, mai bănuiam încă patru: Geraldine Marsh, domnişoara Carroll, domnişoara Driver şi ducesa de Merton.

Dintre cele patru, cele mai mari suspiciuni erau faţă de domnişoara Carroll. Purta ochelari, se afla în casă în noaptea crimei, dăduse deja o declaraţiejneorectă din dorinţa de a o incrimina pe Jane Wilkinson şi, pe deasupra, e o femeie foarte capabilă şi cu destulă stăpânire de sine să ducă la bun sfârşit un astfel de asasinat. Motivul nu-1 vedeam prea bine dar, până la urmă, lucra de mulţi ani pentru lordul Edgware şi ar fi existat probabil câteva motive de care noi nici măcar nu aveam cum să ştim.

Nu puteam şterge de pe listă însă cu uşurinţă nici numele lui Geraldine Marsh. Îşi ura tatăl: chiar ea ne-a mărturisit. Este o fiinţă nervoasă, foarte încăpăţânată. Să presupunem că, odată intrată în casă, şi-a ucis deliberat tatăl, apoi a urcat liniştită să-şi caute perlele. Imaginaţi-vă agonia prin care a trecut când a descoperit că vărul ei, pentru care are o profundă afecţiune, nu a rămas afară lângă taxi, ci a intrat în casă.

Agitaţia sa extremă ar putea fi explicată şi altfel. Putea la fel de bine să fie inocentă, dar să se teamă că verişorul ei fusese cel care comisese această crimă. Mai aveam un indiciu aici. Cutia aurită, descoperită în geanta domnişoarei Adams, purta iniţiala „D”. L-am auzit de câteva ori pe lordul Edgware adresându-i-se verişoarei sale cu „Dina”, în plus, ea se găsea în pension la Paris în noiembrie trecut şi putea foarte bine s-o întâlnească pe Carlotta Adams.

Poate că vi se pare ciudată ideea mea de a o pune şi pe ducesa de Merton pe listă. Dar această doamnă a venit să mă consulte şi am recunoscut în ea genul de om fanatic. Dragostea întregii ei vieţi a fost concentrată asupra fiului său şi era foarte posibil să aranjeze un complot pentru a o distruge pe femeia care mai avea puţin şi ruina viaţa băiatului său.

Să n-o uităm nici pe Jenny Driver…

Se opri şi o privi pe Jenny. Ea se uită ţintă la el, înfruntându-i privirea şi întrebă:

— Ce aveţi să-mi reproşaţi?

— Nimic, domnişoară, decât că sunteţi o prietenă de-a lui Bryan Martin şi că numele dumneavoastră de familie începe cu „D”.

— Asta-i tot?

— Nu încă. Mai mult decât oricare alta aveţi inteligenţa şi stăpânirea de sine necesare pentru a comite o astfel de crimă.

Tânăra îşi aprinse o ţigară.

— Continuaţi, îi spuse ea veselă.

— Alibiul domnului Martin era fals sau adevărat? Asta voiam să ştiu. În caz afirmativ, pe cine a văzut Ronald Marsh intrând în casa unchiului său? Şi, deodată, mi-am amintit că frumosul majordom de la Regent Gate seamănă foarte bine cu domnul Martin. Pe el îl văzuse căpitanul Marsh. Şi astfel am lansat o nouă ipoteză. Majordomul a fost primul care a descoperit asasinatul stăpânului său. Lângă lordul Edgware a zărit şi un plic care conţinea o sută de lire sterline în

bancnote franceze. A luat banii, a ieşit tiptil, a mers să îi pună în siguranţă la vreunul dintre prietenii lui dubioşi şi apoi s-a reîntors folosind cheia lordului Edgware pentru a intra în casă. A lăsat apoi în grija femeii cu curăţenia descoperirea cadavrului a doua zi dimineaţă. Nu a văzut nici un risc în asta, fiind convins că Lady Edgware a săvârşit omorul, şi bancnotele erau, probabil, deja schimbate în monedă engleză înainte de a se descoperi că au dispărut. Cu toate acestea, când a aflat că Lady Edgware are un alibi şi Scotland Yardul a început să se intereseze asupra propriilor antecedente, i s-a făcut frică şi a părăsit oraşul.

Japp aprobă din cap.

— Rămâne încă problema ochelarilor. Dacă domnişoara Carroll ar fi fost posesoarea, totul era clar ca lumina soarelui. Ea ar fi putut suprima scrisoarea şi, aranjând detaliile crimei cu Carlotta Adams sau întâlnindu-se cu ea în acea seară, ar fi putut să-şi uite ochelarii care ar fi ajuns în poşeta Carlottei.

Dar ochelarii nu erau ai domnişoarei Carroll. Într-o seară, puţin cam descurajat, întorcându-mă spre casă cu Hastings şi încercând să fac puţină ordine în mintea mea, miracolul s-a produs!

Mai întâi, Hastings mi-a vorbit despre detaliile crimei într-o anumită ordine. A făcut aluzie la remarca lui Donald Ross: erau treisprezece la masă la dineul lui Sir Montagu şi el fusese primul care s-a ridicat. Îmi urmăream la acel moment cursul gândurilor şi nu i-am dat prea mare atenţie. Când, deodată, îmi trecu prin minte că nu era aşa de fapt. Poate că Donald Ross a fost primul care s-a ridicat de la masă la sfârşitul cinei, dar prima care s-a ridicat a fost Lady Edgware pentru a răspunde la telefon. Gândindu-mă la ea, mi-a venit în minte o ghicitoare care corespundea perfect cu mentalitatea sa, oarecum puerilă. I-am spus ghicitoarea lui Hastings şi el, aşa cum vă aşteptaţi, a reacţionat ca un englez get-beget şi n-a fost prea amuzat de gluma mea. Am început să mă întreb de la cine aş putea afla nişte detalii

despre sentimentele lui Bryan Martin pentru Jane Wilkinson. Ştiam că ea, personal, nu mi le-ar fi dat. Şi iată că o simplă frază, pronunţată de un trecător care a ieşit de la cinema, m-a scos din încurcătură.

Îi spunea însoţitoarei lui că unul dintre personajele filmului „ar fi trebuit s-o întrebe pe Ellis". Şi imediat mi se aprinse beculeţul!

Privi în jurul lui.

— Da, da, ochelarii, apelul telefonic, femeia măruntă care s-a prezentat la bijutierul parizian pentru a ridica acea cutie aurită era Ellis, evident, camerista lui Jane Wilkinson! Am verificat pas cu pas fiecare detaliu… Lumânări, semiobscuritate, doamna Van Dusen… În fine, totul! Ştiam totul!

Capitolul 30

Povestea crimei.

Poirot ne privi un moment.

— Prieteni, relua el cu o voce caldă, vă voi povesti acum ce s-a întâmplat cu adevărat în acea noapte.

La ora 7, Carlotta Adams a părăsit apartamentul ei şi a luat un taxi spre Piccadilly Palace.

— Ce? Am scos o exclamaţie de surpriză.

— Exact, Hastings, la Piccadilly Palace. Mai devreme în acea zi reţinuse o cameră acolo sub numele de doamna Van Dusen. Purta ochelari cu lentile groase, ceea ce ştiţi deja, modifică foarte mult fizionomia. Rezervându-şi camera, pretinsese că pleacă în aceeaşi seară la Liverpool cu trenul de noapte şi că bagajele sunt deja în tren. La 8 şi jumătate, Lady Edgware se prezintă la hotel, cere s-o vadă şi este condusă în camera doamnei Van Dusen. Aici, cele două femei îşi schimbă hainele. Purtând o perucă blondă, o rochie de tafta albă şi o blană de hermină, Carlotta Adams, şi nu Jane Wilkinson, părăseşte hotelul şi se îndreaptă spre Chiswick. Da! Da! E posibil. Am fost seara la Sir Montagu Corner. Masa nu este luminată decât de lumânări, abajurile sunt voalate şi niciunul dintre invitaţi nu o cunoştea

bine pe Jane Wilkinson. Are părul blond, bine-cunoscuta voce răguşită şi manierele sunt aceleaşi. Ce simplu e totul!

Şi dacă treaba n-ar fi reuşit, dacă cineva ar fi descoperit deghizarea, ei bine, se pregătiseră şi pentru aceasta. Lady Edgware, purtând o perucă neagră, cu hainele Carlottei şi ochelari, plăteşte nota, urcă, având valiza cu ea, într-un taxi şi merge la Euston. Îşi scoate peruca neagră în toaletă şi îşi lasă valijoara la bagaje. Înainte de a se îndrepta spre Regent Gate, sună la Chiswick şi cere să vorbească personal cu Lady Edgware, aşa cum au stabilit dinainte. Dacă totul mergea perfect şi Carlotta nu fusese descoperită, ea trebuia să răspundă: „Chiar ea". Nu cred că mai este nevoie să spun că domnişoara Adams era complet neştiutoare de necesitatea acestui apel telefonic. Auzind cuvintele Carlottei, Lady Edgware îşi continuă realizarea planului. Merge la Regent Gate, cere să-1 vadă pe lordul Edgware, îşi anunţă identitatea şi intră în bibliotecă. Şi comite prima crima. Bineînţeles, nu a ştiut că domnişoara Carroll o văzuse de la etajul întâi. Ea ştie doar că va fi cuvântul majordomului (care nici n-o văzuse până atunci şi pe deasupra mai purta şi o pălărie care-i ascundea faţa), împotriva cuvântului a douăsprezece persoane onorabile şi distinse care au asistat la cina de la lordul Montagu Corner.

Ea părăseşte casa, se întoarce la Euston, se schimbă iar din blondă în brună şi ia valiza cu ea. Trebuie acum să aştepte întoarcerea Carlottei Adams de la Chiswick. S-au înţeles asupra unei anumite ore, şi pentru a trece timpul, Jane Wilkinson merge la Corner House unde, din când în când, aruncă alene câte o privire la ceas. Atunci începe să-şi pregătească al doilea asasinat. Pune cutia aurită, comandată de ea însăşi la Paris, în poşeta Carlottei, pe care o are cu ea. Poate în acel moment zăreşte scrisoarea. Poate mai devreme. Oricum, imediat ce vede adresa, presimte un pericol. Deschide plicul şi bănuielile sale îi sunt justificate.

Probabil că prima intenţie a fost de a distruge scrisoa-rea. Dar, îşi dă seama că are o soluţie mult mai bună la

îndemână. Îndepărtând doar o pagină din scrisoare aceasta, va suna ca o acuzaţie împotriva lui Ronald Marsh, un bărbat care avea un motiv temeinic pentru crimă. Şi chiar dacă Marsh are un alibi, va suna în continuare ca o acuzaţie împotriva unui alt bărbat, atât timp cât face să dispară cuvântul „ea”. Aşa că procedează întocmai, apoi reintro-duce scrisoarea în plic şi înapoi în poşetă.

Ora întâlnirii se apropie. Se îndreaptă spre hotelul Savoy. Imediat ce vede trecând pe lângă ea maşina, în care se presupunea că este ea, grăbeşte pasul, intră la timp şi urcă scările. Este îmbrăcată discret în negru şi e prea puţin probabil să o fi văzut cineva.

Intră în cameră imediat după Carlotta Adams. Înainte de a pleca, Jane Wilkinson îi recomandase ca de obicei cameristei să se culce fără s-o aştepte, aşadar cele două actriţe erau singure. Îşi schimbă din nou hainele şi cred că în acel moment, Lady Edgware a propus să bea ceva pentru reuşita micii lor farse. În paharul pe care-1 întinsese Carlottei se găsea veronal. Jane Wilkinson îşi felicită victima şi îi promite că a doua zi îi va trimite cecul cu banii. Carlotta se întoarce la ea acasă, este foarte adormită, încercă să telefoneze unui prieten… Probabil domnului Bryan Martin sau căpitanului Marsh, căci amândoi au număr de Victoria… Dar renunţă. Este prea obosită. Veronalul începe să-şi facă efectul. Se culcă şi nu se mai trezeşte niciodată. A doua crimă a fost dusă la capăt cu succes.

Ajungem acum la a treia. Suntem la prânzul dat de soţii Widburn. Sir Montagu Corner făcea o referire la o conversaţie pe care o avusese cu Lady Edgware chiar în seara asasinatului soţului ei. Până aici, nimic complicat.

Însă Nemesis nu doarme şi o loveşte mai târziu. Se face o menţiune la „judecata lui Paris”, şi ea înţelege că e vorba despre oraş, căci pentru ea nu există decât un singur Paris… Oraşul modei şi al bârfelor!

Însă în faţa ei stă un tânăr care fusese şi la dineul de la Chiswick, un tânăr care a auzit-o pe Lady Edgware din acea

seară vorbind despre arta şi civilizaţia greacă. Carlotta Adams era o femeie cultivată. Tânărul nu poate înţelege, o priveşte fix şi, brusc, îşi dă seama: nu era vorba despre aceeaşi femeie! Foarte tulburat, nu mai ştie ce să creadă şi caută să se sfătuiască cu cineva. Vrea să mi se adreseze mie, dar în absenţa mea, îi vorbeşte lui Hastings.

Însă doamna surprinde conversaţia lor. E destul de isteaţă şi subtilă încât să ghicească totuşi că, într-un fel sau altul, s-a dat de gol. Îl aude pe Hastings spunând că nu mă întorc înainte de ora cinci şi la cinci fără douăzeci merge acasă la Ross. El deschide, e foarte surprins s-o vadă, dar nu se gândeşte că i s-ar putea întâmpla ceva rău. Cum să se teamă un om tânăr viguros de o femeie? O conduce în sufragerie unde ea îi povesteşte o istorioară oarecare. Poate că a picat în genunchi şi şi-a aruncat braţele în jurul gâtului lui. Şi, apoi, sigur şi precis, loveşte ca şi înainte. Probabil că el n-a apucat decât să scoată un sunet sugrumat, nu mai mult. Aşadar, e redus şi el la tăcere.

Urmă o mică pauză. Apoi, Japp întrebă:

— Vreţi să spuneţi că a fost ea în tot timpul acesta?

Poirot afirmă printr-o înclinare a capului.

— Dar de ce, dacă soţul ei a consimţit să divorţeze?

— Pentru că ducele de Merton este un stâlp al societăţii anglo-catolice şi n-ar fi acceptat niciodată să se căsătorească totuşi cu o femeie al cărei soţ e viu. E un tânăr bărbat cu principii fanatice. Ca văduvă, era aproape sigură că se va putea mărita cu el. Cu siguranţă că a făcut aluzie la divorţul de lordul Edgware şi ducele nu a muşcat momeala.

— Şi atunci, de ce te-a trimis la lordul Edgware?

— Ah! Pentru a-mi arunca praf în ochi! Pentru a face din mine un martor care ar fi susţinut că nu avea nici un motiv plauzibil să-şi ucidă soţul! Da, a îndrăznit să facă din mine, Hercule Poirot, marioneta ei! Şi a şi reuşit, pe legea mea. Ce minte ciudată poate avea această femeie, vicleană şi infantilă totodată! Dar e talentată! Cât de bine a ştiut să-şi ascundă surpriza când i-am spus de scrisoarea soţului său

pe care se jura că n-a primit-o! A simţit oare vreo remuşcare cât de mică pentru vreuna dintre cele trei crime? Aş putea jura că nu.

— Nu v-am prevenit? Strigă Bryan Martin. V-am spus! Ştiam că-1 va omorî! O simţeam. Şi mi-a fost teamă că va reuşi cumva să iasă inocentă din toată povestea asta. E isteaţă, de-o isteţime diavolească, deşi fără prea multă minte. Şi îmi doream să sufere. Voiam să sufere şi voiam s-o văd spânzurată pentru asta!

Chipul îi deveni roşu de furie, vocea i se îngroşă.

— Haide, haide, îi spuse Jenny Driver, şi îi vorbi exact ca o dădacă unui copilaş în parc.

— Şi cutia aurită cu iniţiala D, purtând inscripţia,Paris, noiembrie”? Întrebă Japp.

— A comandat-o printr-o scrisoare şi a trimis-o pe Ellis, camerista sa, să o aducă. Normal că Ellis n-a făcut altceva decât să ia un colet şi să plătească pentru el, fără a şti ce transportă. Lady Edgware a împrumutat de asemenea delà Ellis una din perechile de ochelari pentru a o putea ajuta la deghizarea în doamna Van Dusen. Însă a uitat complet de asta şi i-a lăsat în poşeta Carlottei Adams – singura ei greşeală.

Toate astea mi-au venit în minte exact în momentul în care traversam strada. Nu a fost politicos ce mi-a spus şoferul de autobuz, dar a meritat fără îndoială. Ellis! Ochelarii lui Ellis! Ellis mergând la Paris pentru a ridica cutia. Ellis şi, prin urmare, Jane Wilkinson. Şi, foarte posibil, Lady Edgware a mai împrumutat un obiect de la Ellis în afară de ochelari.

— Care?

— Un cuţit pentru bătături…

Mă apucă tremuratul.

Urmă o tăcere.

Apoi, Japp întrebă:

— Domnule Poirot, totul e adevărat?

— Da, mon ami, adevărul gol-goluţ.

Atunci, Bryan Martin interveni şi cuvintele lui, după părerea mea, fură tipice lui:

— Şi eu? Spuse el iritat. Eu ce legătură am? De ce m-aţi făcut să vin aici astăzi? De ce aproape că m-aţi speriat de moarte?

Poirot îi răspunse cu un ton rece.

— Pentru a vă pedepsi, domnule, pentru impertinenţa dumneavoastră. Cum de v-aţi permis să-i înşiraţi verzi şi uscate lui Hercule Poirot?

Jenny Driver izbucni în râs.

— Bine ţi-a făcut, Martin! Spuse ea într-un târziu. Apoi, întorcându-se spre Poirot: Sunt fericită că nu a fost Ronnie Marsh. Întotdeauna mi-a plăcut de acest băiat. Şi sunt foarte, foarte fericită că moartea Carlottei nu va rămâne nepedepsită. Cât despre Bryan, prezent aici, vă voi împărtăşi un secret, domnule Poirot. Vreau să-1 iau de bărbat. Şi dacă crede că poate să divorţeze şi să se căsătorească iar la fiecare doi-trei ani, cum se practică la Hollywood, ei bine, se înşală amarnic. Dacă mă ia de soţie, va fi pentru toată viaţa!

Poirot o privi pe tânăra femeie, cu bărbia ei hotărâtă şi părul de un roşu aprins.

— Este foarte posibil, mademoiselle, că poate fi aşa. V-am spus deja că aveţi suficient curaj pentru a face orice. Chiar şi să vă măritaţi cu o vedetă de cinema.

Capitolul 31

O ultimă mărturie.

La o zi sau două după această întrevedere, am fost chemat de urgenţă în Argentina. Şi-aşa se întâmplă că n-am mai revăzut-o pe Jane Wilkinson şi am citit doar din ziare despre procesul şi condamnarea ei. Spre surprinderea mea, îşi pierdu complet capul în momentul acuzării. Atât timp cât se mândrise cu isteţimea ei şi îşi făcuse jocul, nu comisese nici o greşeală, dar odată pierdută toată această stăpânire de sine, din cauză că fusese descoperită, devenise incapabilă

de a menţine înşelătoria. În timpul interogatoriului, se pierdu cu firea.

Cum am mai spus înainte, prânzul soţilor Widburn fu ultima dată când am văzut-o pe Jane Wilkinson. Însă, când mă mai gândesc la ea, mi-o amintesc întotdeauna într-un singur mod… În apartamentul de la hotelul Savoy, probând hainele negre elegante în faţa toaletei, cu o expresie serioasă pe chip. Sunt convins că în acele momente nu juca un rol şi era complet naturală. Planul îi reuşise şi, astfel, nu mai avea nici nelinişti şi nici îndoieli. Sunt de asemenea convins că n-a simţit nici măcar o clipă vreo remuşcare pentru cele trei crime săvârşite.

Vă reproduc în continuare un document care, conform ultimei sale dorinţe, trebuia să-i fie încredinţat lui Poirot, după moartea ei. Această ultimă comunicare, cred eu, este tipică acestei doamne atât de drăguţe şi complet lipsite de conştiinţă.

Dragă domnule Poirot, M-am tot gândit la tot ce s-a întâmplat şi am simţit că ar fi bine să vă scriu această scrisoare. Ştiu că publicaţi, din timp în timp, articole legate de cazurile soluţionate de dumneavoastră, dar mă îndoiesc că până acum aţi reprodus vreun document întocmit chiar de mâna vinovatului. Pe deasupra, vreau ca toată lumea să cunoască în detaliu tot ce am făcut, pentru că eu încă mai cred că totul a fost plănuit admirabil. Dacă nu aţi fi existat dumneavoastră, totul s-ar fi desfăşurat cu succes. Am fost cam supărată pe dumneavoastră pentru asta, dar presupun că nu v-aţi putut abţine să nu interveniţi. Şi sunt sigură că, dacă vă va parveni această scrisoare, îi veţi da importanţa cuvenită, nu-i aşa? Aş vrea ca lumea să-şi amintească de mine. Şi sunt convinsă că sunt unică în felul meu, cel puţin aici toată lumea pare să fie de acord cu mine.

Totul a început în America, când l-am cunoscut pe Merton. Am înţeles imediat că numai dacă sunt văduvă mă va lua de nevastă. Din nefericire, avea o stranie idee preconceputăîmpotriva divorţului. Am încercat să-i explic, dar degeaba, şi

trebuia să fiu atentă, pentru că, în felul lui, era genul de persoană puţin cam ciudată.

Am realizat curând că soţul meu trebuia pur şi simplu să moară, dar nu ştiam cum să pun totul la cale. Vă imaginaţi că lucrurile de genul acesta sunt mult mai uşor de făcut în America. M-am gândit şi m-am frământat dar tot n-am reuşit să găsesc o modalitate. Şi apoi, deodată, am văzut-o pe Carlotta Adams imitându-mă pe scenă şi mi-a venit inspiraţia. Cu ajutorul ei, puteam să-mi construiesc un alibi. În aceeaşi seară v-am întâlnit şi pe dumneavoastră şi mi-a venit ideea genială de a vă trimite la soţul meu să-i cereţi consimţământul la divorţ. În acelaşi timp, am început să pălăvrăgesc vrute şi nevrute despre cum mi-aş omorî soţul, pentru că am observat că atunci când spui adevărul pe un ton puţin prostuţ, nimeni nu te crede că vorbeşti serios. O mai făcusem şi altădată, ca să obţin unele avantaje în contractele mele. Şi e mai bine să faci pe prostul când nu eşti. La a doua întâlnire cu Carlotta Adams, am abordat subiectul, i-am spus că este vorba de un pariu şi ea a înghiţit momeala imediat. Trebuia să meargă în locul meu la un dineu, pretinzând că sunt eu, şi dacă reuşea, primea zece mii de dolari. A fost foarte entuziasmată şi multe dintre idei au venit chiar de la ea… Deghizarea noastră şi restul. Vedeţi dumneavoastră, nu puteam s-o facem aici din cauza lui Ellis şi nici la ea acasă, din cauza cameristei ei. Ea, bineînţeles, nu înţelegea de ce. A fost un moment un pic mai stânjenitor, dar am spus pur şi simplu „nu” şi am convins-o. Probabil că m-a considerat cam prostuţă, dar a cedat şi ne-am gândit atunci la un hotel. Atunci am luat ochelarii lui Ellis.

Normal că n-am întârziat să-mi dau seama că ea va trebui să dispară. Era păcat, dar până la urmă, imitaţiile ei erau cam impertinente. Dacă s-ar fi întâmplat ca imitaţia mea să nu fie atât de reuşită, m-aş fi supărat amarnic. Eram în posesia unei mici cantităţi de veronal, cu toate că mă folosesc rar de el, aşa că mi s-a părut uşor. Am avut apoi o

sclipire genială. Ar fi fost mult mai bine dacă aş fi făcut în aşa fel încât să se creadă că era o consumatoare obişnuită de veronal. Aşadar, am comandat o cutie, un duplicat al unei bijuterii ce-mi fusese oferită, şi am cerut sa fie gravate iniţialele ei şi, înăuntru, o inscripţie. M-am gândit că o iniţială oarecare şi „Paris, noiembrie” pe capacul interior ar complica puţin lucrurile. Am comandat cutia printr-o scrisoare pe care am trimis-o de la Ritz, într-una din zile când am prânzit acolo. Şi am trimis-o pe Ellis s-o ridice. Bineînţeles că Ellis n-a ştiut nimic despre toate acestea.

Totul a mers ca pe roate în acea noapte. I-am sustras lui Ellis unul din cuţitaşele pentru bătături pe când se afla la Paris, pentru că era mic şi foarte ascuţit. Nu a observat, pentru că l-am pus imediat la loc, după ce m-am folosit de el. Un medic din San Francisco m-a învăţat, fără să vrea, unde să lovesc. Îmi vorbea într-o zi despre puncţiile lombare şi cefalice şi mi-a spus că cel care efectuează aceste puncţii trebuie să fie foarte atent, pentru că altfel ar fi perforat centrii nervoşi vitali şi ar fi provocat moartea fulgerător. L-am rugat atunci să-mi arate de mai multe ori locul exact, cu gândul că nu se ştie când îmi va fi de folos, şi i-am spus că voiam să folosesc ideea într-un film.

Mi s-a părut foarte urât din partea Carlottei să-i scrie surorii ei despre planul nostru. Îmi promisese că nu va spune nimănui. Mă consider totuşi foarte isteaţă pentru faptul că am rupt acea pagină şi am scos cuvântul „ea”. Această idee îmi aparţine în întregime. Şi cred că sunt mai mândră de asta decât de orice altceva. Toată lumea pretinde că sunt lipsită de inteligenţă… Dar, după părerea mea, îţi trebuie o mare doză pentru a inventa aşa ceva.

Am gândit cu mare grijă totul şi m-am comportat exact aşa cum plănuisem când a venit la mine inspectorul acela de la Scotland Yard. Chiar mi-a plăcut reprezentaţia mea. M-am gândit la un moment dat că poate mă vor şi aresta. Dar m-am simţit complet în siguranţă, pentru că trebuiau să-i creadă pe toţi acei invitaţi la cină şi nu vedeam cum ar putea descoperi ceva despre mine şi Carlotta şi despre deghizarea noastră.

După aceea, m-am simţit atât de fericită şi de mulţumită. Norocul fusese de partea mea şi totul mergea strună. Ducesa de Merton s-a purtat oribil cu mine, dar ducele a fost foarte amabil. Voia să se căsătorească cu mine cât de repede posibil şi nu bănuia absolut nimic.

Nu cred că am mai fost aşa de fericită vreodată ca în timpul acelor câteva săptămâni. Arestarea nepotului soţului meu a contribuit încă o dată la liniştea mea. Din ce în ce mai

mult, mă felicitam că am rupt acea pagină din scrisoarea Carlottei Adams.

În ceea ce-1 priveşte pe Donald Ross, a fost pur nenoroc. Încă nici acum nu sunt sigură cum de şi-a dat seama. Ceva legat de Paris, ca fiind o persoană şi nu un oraş. Nici acum nu ştiu cine a fost Paris şi, în orice caz, găsesc ridicol să dai un astfel de nume unui bărbat.

Curios totuşi, că atunci când ghinionul începe să te lovească, nu se mai opreşte. Trebuia neapărat să fac ceva în privinţa lui Donald Ross, şi repede, şi cred câ m-am descurcat foarte bine şi de data aceea. Era posibil sâ dau greş, pentru că nu avusesem timp să mă gândesc sau sâ-mi fac rost de un alibi. M-am considerat totuşi în afara pericolului dupâ aceea.

Bineînţeles câ Ellis mi-a spus că aţi chemat-o pentru a o interoga, dar m-am gândit că era vorba despre relaţiile mele cu Bryan Martin, şi n-aveam cum sâ ghicesc unde voiaţi să ajungeţi. Nu aţi întrebat-o direct dacă a fost după cutia aurită, la Paris. Am bănuit că v-aţi gândit câ, dacâ mi-ar fi spus aşa ceva, mi-aş fi dat seama că ceva nu e în regulă. Oricum ar fi, m-a luat total prin surprindere. Nu-mi venea să cred. Părea incredibil cât de bine ştiaţi tot ce am fâcut.

Mi-am dat seama imediat câ nu e bine. Nu poţi lupta contra norocului. Nu-i aşa câ a fost pur ghinion? Mâ întreb dacă vă pare rău pentru ceea ce mi-aţi făcut. Până la urmă, nu mi-am dorit decât să fiu fericită şi, dacă n-aş fi fost eu, n-aţi fi fost niciodată implicat în povestea asta. Nu v-am crezut nici o clipă atât de perspicace. Cine vă vede nu ar zice asta.

E amuzant cum, în ciuda procesului aceluia îngrozitor şi a tuturor lucrurilor oribile pe care avocatul acuzării le-a spus despre mine şi a întrebărilor care parcă nu se mai sfârşeau, nu mi-am pierdut din frumuseţe.

Arăt acum puţin mai palidă şi mai slabă, dar mi se potriveşte oarecum. Toată lumea îmi admiră curajul. Ştiaţi

că spânzurările nu mai au loc în public? Păcat!

Sunt sigură că nu au mai avut un caz ca al meu până acum.

Cred câ ar trebui sâ vâ spun la revedere acum. Mi se pare foarte ciudat şi încâ nu realizez gravitatea situaţiei mele. Mâine, îl voi vedea pe preot.

A dumneavoastră, iertătoare, (Pentru că trebuie sâ ne iertăm duşmanii, nu-i aşa?)

Jane Wilkinson.

P. S. Credeţi că voi face parte din Colecţia de ceară a Muzeului Tussaud?

SFÂRŞIT